

Convention on the Recognition and
Enforcement of Foreign Arbitral Awards
(New York, 1958)

Convention pour la reconnaissance et
l'exécution des sentences arbitrales
étrangères
(New York, 1958)

Convención sobre el Reconocimiento y la
Ejecución de las Sentencias Arbitrales
Extranjeras
(Nueva York, 1958)

承认及执行
外国仲裁裁决
公约

(1958 年, 纽约)

Конвенция
о признании и приведении
в исполнение иностранных
арбитражных решений
(Нью-Йорк, 1958 год)

اتفاقية الاعتراف
بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها
(نيويورك، ١٩٥٨)

UNITED NATIONS

The United Nations Commission on International Trade Law (UNCITRAL) is a subsidiary body of the General Assembly. It plays an important role in improving the legal framework for international trade by preparing international legislative texts for use by States in modernizing the law of international trade and non-legislative texts for use by commercial parties in negotiating transactions. UNCITRAL legislative texts address international sale of goods; international commercial dispute resolution, including both arbitration and conciliation; electronic commerce; insolvency, including cross-border insolvency; international transport of goods; international payments; procurement and infrastructure development; and security interests. Non-legislative texts include rules for conduct of arbitration and conciliation proceedings; notes on organizing and conducting arbitral proceedings; and legal guides on industrial construction contracts and countertrade.

Further information may be obtained from:

UNCITRAL secretariat, Vienna International Centre,
P.O. Box 500, 1400 Vienna, Austria

Telephone: (+43-1) 26060-4060
Internet: <http://www.uncitral.org>

Telefax: (+43-1) 26060-5813
E-mail: uncitral@uncitral.org

Convention on the Recognition and Enforcement of
Foreign Arbitral Awards
(New York, 1958)

Convention pour la reconnaissance et l'exécution des
sentences arbitrales étrangères
(New York, 1958)

Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución
de las Sentencias Arbitrales Extranjeras
(Nueva York, 1958)

承认及执行
外国仲裁裁决
公约
(1958 年, 纽约)

Конвенция
о признании и приведении
в исполнение иностранных
арбитражных решений
(Нью-Йорк, 1958 год)

اتفاقية الاعتراف
بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها
(نيويورك، ١٩٥٨)

NOTE

Symbols of United Nations documents are composed of capital letters combined with figures. Mention of such a symbol indicates a reference to a United Nations document.

Material in this publication may be freely quoted or reprinted, but acknowledgement is requested, together with a copy of the publication containing the quotation or reprint.

UNITED NATIONS PUBLICATION

Sales No. M.08.V.5

ISBN 978-92-1-033105-0

Contents

	<i>Page</i>
Introduction	1
Part one. United Nations Conference on International Commercial Arbitration, New York, 20 May–10 June 1958	5
Excerpts from the Final Act of the United Nations Conference on International Commercial Arbitration	5
Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards	8
Part two. Recommendation regarding the interpretation of article II, paragraph 2, and article VII, paragraph 1, of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards	15
General Assembly resolution 61/33 of 4 December 2006	15
Recommendation regarding the interpretation of article II, paragraph 2, and article VII, paragraph 1, of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards, done in New York, 10 June 1958, adopted by the United Nations Commission on International Trade Law on 7 July 2006 at its thirty-ninth session	17
Part three. Status of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards as at 1 January 2008.	19

Table des matières

	<i>Pages</i>
Introduction.....	25
Première partie. Conférence des Nations Unies sur l'arbitrage commercial international, New York, 20 mai-10 juin 1958.....	29
Extraits de l'Acte final de la Conférence des Nations Unies sur l'arbitrage commercial international	29
Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères	32
Deuxième partie. Recommandation relative à l'interprétation du paragraphe 2 de l'article II et du paragraphe 1 de l'article VII de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères	39
Résolution 61/33 de l'Assemblée générale en date du 4 décembre 2006	39
Recommandation relative à l'interprétation du paragraphe 2 de l'article II et du paragraphe 1 de l'article VII de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères conclue à New York, le 10 juin 1958, adoptée par la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international le 7 juillet 2006 à sa trente-neuvième session.....	41
Troisième partie. État de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères au 1er janvier 2008	45

Índice

	<i>Página</i>
Introducción	51
Parte I. Conferencia de las Naciones Unidas sobre Arbitraje Comercial Internacional, Nueva York, 20 de mayo a 10 de junio de 1958.....	55
Extractos del Acta Final de la Conferencia de las Naciones Unidas sobre Arbitraje Comercial Internacional.....	55
Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras	58
Parte II. Recomendación relativa a la interpretación del párrafo 2 del artículo II y del párrafo 1 del artículo VII de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras.....	65
Resolución 61/33 de la Asamblea General, de 4 de diciembre de 2006....	65
Recomendación relativa a la interpretación del párrafo 2 del artículo II y del párrafo 1 del artículo VII de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras, hecha en Nueva York el 10 de junio de 1958, aprobada por la Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional el 7 de julio de 2006, en su 39º período de sesiones	67
Parte III. Situación de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras, al 1º de enero de 2008.....	71

目录

	页次
导言	77
 第一部分. 联合国国际商事仲裁会议， 1958年5月20日至6月10日，纽约	
联合国国际商事仲裁会议最后文件摘录	81
承认及执行外国仲裁裁决公约	84
 第二部分. 关于《承认及执行外国仲裁裁决公约》 第二条第2款和第七条第1款的解释的建议	
大会2006年12月4日第61/33号决议	91
联合国国际贸易法委员会第三十九届会议 2006年7月7日通过的关于1958年6月10日 在纽约制定的《承认及执行外国仲裁裁决公约》 第二条第2款和第七条第1款的解释的建议	93
 第三部分. 截至2008年1月1日 《承认及执行外国仲裁裁决公约》的现状	
	95

Содержание

Cmp.

Введение	101
Часть первая. Конференция Организации Объединенных Наций по международному торговому арбитражу, Нью-Йорк, 20 мая – 10 июня 1958 года	105
Выдержки из Заключительного акта Конференции Организации Объединенных Наций по международному торговому арбитражу	105
Конвенция о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений	108
Часть вторая. Рекомендация относительно толкования пункта 2 статьи II и пункта 1 статьи VII Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений	115
Резолюция 61/33 Генеральной Ассамблеи от 4 декабря 2006 года	115
Рекомендация относительно толкования пункта 2 статьи II и пункта 1 статьи VII Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, совершенной в Нью-Йорке 10 июня 1958 года, принятая Комиссией Организации Объединенных Наций по праву международной торговли 7 июля 2006 года на ее тридцать девятой сессии	117
Часть третья. Статус Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений по состоянию на 1 января 2008 года	121

المحتويات

الصفحة

مقدمة	.....	.....
الجزء الأول - مؤتمر الأمم المتحدة بشأن التحكيم التجاري الدولي، نيويورك ، ٢٠ أيار / مايو ١٩٥٨ حزيران / يونيو ١٩٥٨	.....	.....
مقتطفات من الوثيقة الختامية لمؤتمر الأمم المتحدة بشأن التحكيم التجاري الدولي	.....	.....
اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها	.....	.....
الجزء الثاني - التوصية المتعلقة بتفسير الفقرة ٢ من المادة الثانية والفقرة ١ من المادة السابعة من اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها	.....	.....
قرار الجمعية العامة ٦١/٣٣ المؤرخ ٤ كانون الأول / ديسمبر ٢٠٠٦	.....	.....
التوصية بتفسير الفقرة ٢ من المادة الثانية والفقرة ١ من المادة السابعة من اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها ، التي حررت في نيويورك في ١٠ حزيران / يونيو ١٩٥٨ واعتمدتها لجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي في ٧ تموز / يوليه ٢٠٠٦ أثناء دورتها التاسعة والثلاثين	.....	.....
الجزء الثالث - حالة اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها حتى ١ كانون الثاني / يناير ٢٠٠٨	.....	.....

Introduction

Objectives

Recognizing the growing importance of international arbitration as a means of settling international commercial disputes, the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards (the Convention) seeks to provide common legislative standards for the recognition of arbitration agreements and court recognition and enforcement of foreign and non-domestic arbitral awards. The term “non-domestic” appears to embrace awards which, although made in the state of enforcement, are treated as “foreign” under its law because of some foreign element in the proceedings, e.g. another State’s procedural laws are applied.

The Convention’s principal aim is that foreign and non-domestic arbitral awards will not be discriminated against and it obliges Parties to ensure such awards are recognized and generally capable of enforcement in their jurisdiction in the same way as domestic awards. An ancillary aim of the Convention is to require courts of Parties to give full effect to arbitration agreements by requiring courts to deny the parties access to court in contravention of their agreement to refer the matter to an arbitral tribunal.

Key provisions

The Convention applies to awards made in any State other than the State in which recognition and enforcement is sought. It also applies to awards “not considered as domestic awards”. When consenting to be bound by the Convention, a State may declare that it will apply the Convention *(a)* in respect to awards made only in the territory of another Party and *(b)* only to legal relationships that are considered “commercial” under its domestic law.

The Convention contains provisions on arbitration agreements. This aspect was covered in recognition of the fact that an award could be refused enforcement on the grounds that the agreement upon which it was based might not be recognized. Article II (1) provides that Parties shall recognize

written arbitration agreements. In that respect, UNCITRAL adopted, at its thirty-ninth session in 2006, a Recommendation that seeks to provide guidance to Parties on the interpretation of the requirement in article II (2) that an arbitration agreement be in writing and to encourage application of article VII (1) to allow any interested party to avail itself of rights it may have, under the law or treaties of the country where an arbitration agreement is sought to be relied upon, to seek recognition of the validity of such an arbitration agreement.

The central obligation imposed upon Parties is to recognize all arbitral awards within the scheme as binding and enforce them, if requested to do so, under the *lex fori*. Each Party may determine the procedural mechanisms that may be followed where the Convention does not prescribe any requirement.

The Convention defines five grounds upon which recognition and enforcement may be refused at the request of the party against whom it is invoked. The grounds include incapacity of the parties, invalidity of the arbitration agreement, due process, scope of the arbitration agreement, jurisdiction of the arbitral tribunal, setting aside or suspension of an award in the country in which, or under the law of which, that award was made. The Convention defines two additional grounds upon which the court may, on its own motion, refuse recognition and enforcement of an award. Those grounds relate to arbitrability and public policy.

The Convention seeks to encourage recognition and enforcement of awards in the greatest number of cases as possible. That purpose is achieved through article VII (1) of the Convention by removing conditions for recognition and enforcement in national laws that are more stringent than the conditions in the Convention, while allowing the continued application of any national provisions that give special or more favourable rights to a party seeking to enforce an award. That article recognizes the right of any interested party to avail itself of law or treaties of the country where the award is sought to be relied upon, including where such law or treaties offer a regime more favourable than the Convention.

Entry into force

The Convention entered into force on 7 June 1959 (article XII).

How to become a party

The Convention is closed for signature. It is subject to ratification, and is open to accession by any Member State of the United Nations, any other

State which is a member of any specialized agency of the United Nations, or is a Party to the Statute of the International Court of Justice (articles VIII and IX).

Optional and/or mandatory declarations and notifications

When signing, ratifying or acceding to the Convention, or notifying a territorial extension under article X, any State may on the basis of reciprocity declare that it will apply the Convention to the recognition and enforcement of awards made only in the territory of another Party to the Convention. It may also declare that it will apply the Convention only to differences arising out of legal relationships, whether contractual or not, which are considered as commercial under the national law of the State making such declaration (article I).

Denunciation/Withdrawal

Any Party may denounce this Convention by a written notification to the Secretary-General of the United Nations. Denunciation shall take effect one year after the date of the receipt of the notification by the Secretary-General (article XIII).

Part one

UNITED NATIONS CONFERENCE ON INTERNATIONAL COMMERCIAL ARBITRATION, NEW YORK, 20 MAY–10 JUNE 1958

Excerpts from the Final Act of the United Nations Conference on International Commercial Arbitration¹

“1. The Economic and Social Council of the United Nations, by resolution 604 (XXI) adopted on 3 May 1956, decided to convene a Conference of Plenipotentiaries for the purpose of concluding a convention on the recognition and enforcement of foreign arbitral awards, and to consider other possible measures for increasing the effectiveness of arbitration in the settlement of private law disputes.

[...]

“12. The Economic and Social Council, by its resolution convening the Conference, requested it to conclude a convention on the basis of the draft convention prepared by the Committee on the Enforcement of International Arbitral Awards, taking into account the comments and suggestions made by Governments and non-governmental organizations, as well as the discussion at the twenty-first session of the Council.

“13. On the basis of the deliberations, as recorded in the reports of the working parties and in the records of the plenary meetings, the Conference prepared and opened for signature the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards which is annexed to this Final Act.

[...]

“16. In addition the Conference adopted, on the basis of proposals made by the Committee on Other Measures as recorded in its report, the following resolution:

---

¹The full text of the Final Act of the United Nations Conference on International Commercial Arbitration (E/CONF.26/8Rev.1) is available at <http://www.uncitral.org>

“The Conference,

“Believing that, in addition to the convention on the recognition and enforcement of foreign arbitral awards just concluded, which would contribute to increasing the effectiveness of arbitration in the settlement of private law disputes, additional measures should be taken in this field,

“Having considered the able survey and analysis of possible measures for increasing the effectiveness of arbitration in the settlement of private law disputes prepared by the Secretary-General (document E/CONF.26/6),

“Having given particular attention to the suggestions made therein for possible ways in which interested governmental and other organizations may make practical contributions to the more effective use of arbitration,

“Expresses the following views with respect to the principal matters dealt with in the note of the Secretary-General:

“1. It considers that wider diffusion of information on arbitration laws, practices and facilities contributes materially to progress in commercial arbitration; recognizes that work has already been done in this field by interested organizations,² and expresses the wish that such organizations, so far as they have not concluded them, continue their activities in this regard, with particular attention to coordinating their respective efforts;

“2. It recognizes the desirability of encouraging where necessary the establishment of new arbitration facilities and the improvement of existing facilities, particularly in some geographic regions and branches of trade; and believes that useful work may be done in this field by appropriate governmental and other organizations, which may be active in arbitration matters, due regard being given to the need to avoid duplication of effort and to concentrate upon those measures of greatest practical benefit to the regions and branches of trade concerned;

“3. It recognizes the value of technical assistance in the development of effective arbitral legislation and institutions; and suggests that interested Governments and other organizations endeavour to furnish such assistance, within the means available, to those seeking it;

“4. It recognizes that regional study groups, seminars or working parties may in appropriate circumstances have productive results; believes that consideration should be given to the advisability of the convening of

---

²For example, the Economic Commission for Europe and the Inter-American Council of Jurists.

such meetings by the appropriate regional commissions of the United Nations and other bodies, but regards it as important that any such action be taken with careful regard to avoiding duplication and assuring economy of effort and of resources;

“5. It considers that greater uniformity of national laws on arbitration would further the effectiveness of arbitration in the settlement of private law disputes, notes the work already done in this field by various existing organizations,³ and suggests that by way of supplementing the efforts of these bodies appropriate attention be given to defining suitable subject matter for model arbitration statutes and other appropriate measures for encouraging the development of such legislation;

“Expresses the wish that the United Nations, through its appropriate organs, take such steps as it deems feasible to encourage further study of measures for increasing the effectiveness of arbitration in the settlement of private law disputes through the facilities of existing regional bodies and non-governmental organizations and through such other institutions as may be established in the future;

“*Suggests* that any such steps be taken in a manner that will assure proper coordination of effort, avoidance of duplication and due observance of budgetary considerations;

“*Requests* that the Secretary-General submit this resolution to the appropriate organs of the United Nations.”

---

³For example, the International Institute for the Unification of Private Law and the Inter-American Council of Jurists.

CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN ARBITRAL AWARDS

Article I

1. This Convention shall apply to the recognition and enforcement of arbitral awards made in the territory of a State other than the State where the recognition and enforcement of such awards are sought, and arising out of differences between persons, whether physical or legal. It shall also apply to arbitral awards not considered as domestic awards in the State where their recognition and enforcement are sought.

2. The term “arbitral awards” shall include not only awards made by arbitrators appointed for each case but also those made by permanent arbitral bodies to which the parties have submitted.

3. When signing, ratifying or acceding to this Convention, or notifying extension under article X hereof, any State may on the basis of reciprocity declare that it will apply the Convention to the recognition and enforcement of awards made only in the territory of another Contracting State. It may also declare that it will apply the Convention only to differences arising out of legal relationships, whether contractual or not, which are considered as commercial under the national law of the State making such declaration.

Article II

1. Each Contracting State shall recognize an agreement in writing under which the parties undertake to submit to arbitration all or any differences which have arisen or which may arise between them in respect of a defined legal relationship, whether contractual or not, concerning a subject matter capable of settlement by arbitration.

2. The term “agreement in writing” shall include an arbitral clause in a contract or an arbitration agreement, signed by the parties or contained in an exchange of letters or telegrams.

3. The court of a Contracting State, when seized of an action in a matter in respect of which the parties have made an agreement within the meaning of this article, shall, at the request of one of the parties, refer the parties to arbitration, unless it finds that the said agreement is null and void, inoperative or incapable of being performed.

Article III

Each Contracting State shall recognize arbitral awards as binding and enforce them in accordance with the rules of procedure of the territory where the award is relied upon, under the conditions laid down in the following articles. There shall not be imposed substantially more onerous conditions or higher fees or charges on the recognition or enforcement of arbitral awards to which this Convention applies than are imposed on the recognition or enforcement of domestic arbitral awards.

Article IV

1. To obtain the recognition and enforcement mentioned in the preceding article, the party applying for recognition and enforcement shall, at the time of the application, supply:

- (a) The duly authenticated original award or a duly certified copy thereof;
- (b) The original agreement referred to in article II or a duly certified copy thereof.

2. If the said award or agreement is not made in an official language of the country in which the award is relied upon, the party applying for recognition and enforcement of the award shall produce a translation of these documents into such language. The translation shall be certified by an official or sworn translator or by a diplomatic or consular agent.

Article V

1. Recognition and enforcement of the award may be refused, at the request of the party against whom it is invoked, only if that party furnishes to the competent authority where the recognition and enforcement is sought, proof that:

(a) The parties to the agreement referred to in article II were, under the law applicable to them, under some incapacity, or the said agreement is not valid under the law to which the parties have subjected it or, failing any indication thereon, under the law of the country where the award was made; or

(b) The party against whom the award is invoked was not given proper notice of the appointment of the arbitrator or of the arbitration proceedings or was otherwise unable to present his case; or

(c) The award deals with a difference not contemplated by or not falling within the terms of the submission to arbitration, or it contains decisions on matters beyond the scope of the submission to arbitration, provided that, if the decisions on matters submitted to arbitration can be separated from those not so submitted, that part of the award which contains decisions on matters submitted to arbitration may be recognized and enforced; or

(d) The composition of the arbitral authority or the arbitral procedure was not in accordance with the agreement of the parties, or, failing such agreement, was not in accordance with the law of the country where the arbitration took place; or

(e) The award has not yet become binding on the parties, or has been set aside or suspended by a competent authority of the country in which, or under the law of which, that award was made.

2. Recognition and enforcement of an arbitral award may also be refused if the competent authority in the country where recognition and enforcement is sought finds that:

(a) The subject matter of the difference is not capable of settlement by arbitration under the law of that country; or

(b) The recognition or enforcement of the award would be contrary to the public policy of that country.

Article VI

If an application for the setting aside or suspension of the award has been made to a competent authority referred to in article V (1) (e), the authority before which the award is sought to be relied upon may, if it considers it proper, adjourn the decision on the enforcement of the award and may also, on the application of the party claiming enforcement of the award, order the other party to give suitable security.

Article VII

1. The provisions of the present Convention shall not affect the validity of multilateral or bilateral agreements concerning the recognition and enforcement of arbitral awards entered into by the Contracting States nor deprive any interested party of any right he may have to avail himself of an arbitral award in the manner and to the extent allowed by the law or the treaties of the country where such award is sought to be relied upon.

2. The Geneva Protocol on Arbitration Clauses of 1923 and the Geneva Convention on the Execution of Foreign Arbitral Awards of 1927 shall cease to have effect between Contracting States on their becoming bound and to the extent that they become bound, by this Convention.

Article VIII

1. This Convention shall be open until 31 December 1958 for signature on behalf of any Member of the United Nations and also on behalf of any other State which is or hereafter becomes a member of any specialized agency of the United Nations, or which is or hereafter becomes a party to the Statute of the International Court of Justice, or any other State to which an invitation has been addressed by the General Assembly of the United Nations.

2. This Convention shall be ratified and the instrument of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article IX

1. This Convention shall be open for accession to all States referred to in article VIII.

2. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary-General of the United Nations.

Article X

1. Any State may, at the time of signature, ratification or accession, declare that this Convention shall extend to all or any of the territories for the international relations of which it is responsible. Such a declaration shall take effect when the Convention enters into force for the State concerned.

2. At any time thereafter any such extension shall be made by notification addressed to the Secretary-General of the United Nations and shall take effect as from the ninetieth day after the day of receipt by the Secretary-General of the United Nations of this notification, or as from the date of entry into force of the Convention for the State concerned, whichever is the later.

3. With respect to those territories to which this Convention is not extended at the time of signature, ratification or accession, each State concerned shall consider the possibility of taking the necessary steps in order

to extend the application of this Convention to such territories, subject, where necessary for constitutional reasons, to the consent of the Governments of such territories.

Article XI

In the case of a federal or non-unitary State, the following provisions shall apply:

(a) With respect to those articles of this Convention that come within the legislative jurisdiction of the federal authority, the obligations of the federal Government shall to this extent be the same as those of Contracting States which are not federal States;

(b) With respect to those articles of this Convention that come within the legislative jurisdiction of constituent states or provinces which are not, under the constitutional system of the federation, bound to take legislative action, the federal Government shall bring such articles with a favourable recommendation to the notice of the appropriate authorities of constituent states or provinces at the earliest possible moment;

(c) A federal State Party to this Convention shall, at the request of any other Contracting State transmitted through the Secretary-General of the United Nations, supply a statement of the law and practice of the federation and its constituent units in regard to any particular provision of this Convention, showing the extent to which effect has been given to that provision by legislative or other action.

Article XII

1. This Convention shall come into force on the ninetieth day following the date of deposit of the third instrument of ratification or accession.

2. For each State ratifying or acceding to this Convention after the deposit of the third instrument of ratification or accession, this Convention shall enter into force on the ninetieth day after deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article XIII

1. Any Contracting State may denounce this Convention by a written notification to the Secretary-General of the United Nations. Denunciation

shall take effect one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. Any State which has made a declaration or notification under article X may, at any time thereafter, by notification to the Secretary-General of the United Nations, declare that this Convention shall cease to extend to the territory concerned one year after the date of the receipt of the notification by the Secretary-General.

3. This Convention shall continue to be applicable to arbitral awards in respect of which recognition or enforcement proceedings have been instituted before the denunciation takes effect.

Article XIV

A Contracting State shall not be entitled to avail itself of the present Convention against other Contracting States except to the extent that it is itself bound to apply the Convention.

Article XV

The Secretary-General of the United Nations shall notify the States contemplated in article VIII of the following:

- (a) Signatures and ratifications in accordance with article VIII;
- (b) Accessions in accordance with article IX;
- (c) Declarations and notifications under articles I, X and XI;
- (d) The date upon which this Convention enters into force in accordance with article XII;
- (e) Denunciations and notifications in accordance with article XIII.

Article XVI

1. This Convention, of which the Chinese, English, French, Russian and Spanish texts shall be equally authentic, shall be deposited in the archives of the United Nations.

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit a certified copy of this Convention to the States contemplated in article VIII.

Part two

RECOMMENDATION REGARDING THE INTERPRETATION OF ARTICLE II, PARAGRAPH 2, AND ARTICLE VII, PARAGRAPH 1, OF THE CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN ARBITRAL AWARDS

General Assembly resolution 61/33 of 4 December 2006

The General Assembly,

Recognizing the value of arbitration as a method of settling disputes arising in the context of international commercial relations,

Recalling its resolution 40/72 of 11 December 1985 regarding the Model Law on International Commercial Arbitration,¹

Recognizing the need for provisions in the Model Law to conform to current practices in international trade and modern means of contracting with regard to the form of the arbitration agreement and the granting of interim measures,

Believing that revised articles of the Model Law on the form of the arbitration agreement and interim measures reflecting those current practices will significantly enhance the operation of the Model Law,

Noting that the preparation of the revised articles of the Model Law on the form of the arbitration agreement and interim measures was the subject of due deliberation and extensive consultations with Governments and interested circles and would contribute significantly to the establishment of a harmonized legal framework for a fair and efficient settlement of international commercial disputes,

---

¹*Official Records of the General Assembly, Fortieth Session, Supplement No. 17 (A/40/17), annex I.*

Believing that, in connection with the modernization of articles of the Model Law, the promotion of a uniform interpretation and application of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards, done at New York, 10 June 1958,² is particularly timely,

1. *Expresses its appreciation* to the United Nations Commission on International Trade Law for formulating and adopting the revised articles of its Model Law on International Commercial Arbitration on the form of the arbitration agreement and interim measures, the text of which is contained in annex I to the report of the United Nations Commission on International Trade Law on the work of its thirty-ninth session,³ and recommends that all States give favourable consideration to the enactment of the revised articles of the Model Law, or the revised Model Law on International Commercial Arbitration of the United Nations Commission on International Trade Law, when they enact or revise their laws, in view of the desirability of uniformity of the law of arbitral procedures and the specific needs of international commercial arbitration practice;

2. *Also expresses its appreciation* to the United Nations Commission on International Trade Law for formulating and adopting the recommendation regarding the interpretation of article II, paragraph 2, and article VII, paragraph 1, of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards, done at New York, 10 June 1958,² the text of which is contained in annex II to the report of the United Nations Commission on International Trade Law on the work of its thirty-ninth session,³

3. *Requests* the Secretary-General to make all efforts to ensure that the revised articles of the Model Law and the recommendation become generally known and available.

*64th plenary meeting
4 December 2006*

---

²United Nations, *Treaty Series*, vol. 330, No. 4739.

³*Official Records of the General Assembly, Sixty-first Session, Supplement No. 17 (A/61/17).*

RECOMMENDATION REGARDING THE INTERPRETATION OF ARTICLE II,
PARAGRAPH 2, AND ARTICLE VII, PARAGRAPH 1, OF
THE CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF
FOREIGN ARBITRAL AWARDS, DONE IN NEW YORK, 10 JUNE 1958,
ADOPTED BY THE UNITED NATIONS COMMISSION ON
INTERNATIONAL TRADE LAW ON 7 JULY 2006
AT ITS THIRTY-NINTH SESSION

The United Nations Commission on International Trade Law,

Recalling General Assembly resolution 2205 (XXI) of 17 December 1966, which established the United Nations Commission on International Trade Law with the object of promoting the progressive harmonization and unification of the law of international trade by, *inter alia*, promoting ways and means of ensuring a uniform interpretation and application of international conventions and uniform laws in the field of the law of international trade,

Conscious of the fact that the different legal, social and economic systems of the world, together with different levels of development, are represented in the Commission,

Recalling successive resolutions of the General Assembly reaffirming the mandate of the Commission as the core legal body within the United Nations system in the field of international trade law to coordinate legal activities in this field,

Convinced that the wide adoption of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards, done in New York on 10 June 1958,⁴ has been a significant achievement in the promotion of the rule of law, particularly in the field of international trade,

Recalling that the Conference of Plenipotentiaries which prepared and opened the Convention for signature adopted a resolution, which states, *inter alia*, that the Conference “considers that greater uniformity of national laws on arbitration would further the effectiveness of arbitration in the settlement of private law disputes”,

Bearing in mind differing interpretations of the form requirements under the Convention that result in part from differences of expression as between the five equally authentic texts of the Convention,

Taking into account article VII, paragraph 1, of the Convention, a purpose of which is to enable the enforcement of foreign arbitral awards to

---

⁴United Nations, *Treaty Series*, vol. 330, No. 4739.

the greatest extent, in particular by recognizing the right of any interested party to avail itself of law or treaties of the country where the award is sought to be relied upon, including where such law or treaties offer a regime more favourable than the Convention,

Considering the wide use of electronic commerce,

Taking into account international legal instruments, such as the 1985 UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration,⁵ as subsequently revised, particularly with respect to article 7,⁶ the UNCITRAL Model Law on Electronic Commerce,⁷ the UNCITRAL Model Law on Electronic Signatures⁸ and the United Nations Convention on the Use of Electronic Communications in International Contracts,⁹

Taking into account also enactments of domestic legislation, as well as case law, more favourable than the Convention in respect of form requirement governing arbitration agreements, arbitration proceedings and the enforcement of arbitral awards,

Considering that, in interpreting the Convention, regard is to be had to the need to promote recognition and enforcement of arbitral awards,

1. *Recommends* that article II, paragraph 2, of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards, done in New York, 10 June 1958, be applied recognizing that the circumstances described therein are not exhaustive;

2. *Recommends also* that article VII, paragraph 1, of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards, done in New York, 10 June 1958, should be applied to allow any interested party to avail itself of rights it may have, under the law or treaties of the country where an arbitration agreement is sought to be relied upon, to seek recognition of the validity of such an arbitration agreement.

---

⁵*Official Records of the General Assembly, Fortieth Session, Supplement No. 17* (A/40/17), annex I, and United Nations publication, Sales No. E.95.V.18.

⁶*Ibid., Sixty-first Session, Supplement No. 17* (A/61/17), annex I.

⁷*Ibid., Fifty-first Session, Supplement No. 17* (A/51/17), annex I, and United Nations publication, Sales No. E.99.V.4, which contains also an additional article 5 bis, adopted in 1998, and the accompanying Guide to Enactment.

⁸*Ibid., Fifty-sixth Session, Supplement No. 17* and corrigendum (A/56/17 and Corr.3), annex II, and United Nations publication, Sales No. E.02.V.8, which contains also the accompanying Guide to Enactment.

⁹General Assembly resolution 60/21, annex.

Part three

STATUS OF THE CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN ARBITRAL AWARDS AS AT 1 JANUARY 2008

<i>State</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification(r), accession(a) or succession(s)</i>	<i>Entry into force</i>
Afghanistan ^{a, b}		30 November 2004 ^(a)	28 February 2005
Albania		27 June 2001 ^(a)	25 September 2001
Algeria ^{a, b}		7 February 1989 ^(a)	8 May 1989
Antigua and Barbuda ^{a, b}		2 February 1989 ^(a)	3 May 1989
Argentina ^{a, b}	26 August 1958	14 March 1989	12 June 1989
Armenia ^{a, b}		29 December 1997 ^(a)	29 March 1998
Australia		26 March 1975 ^(a)	24 June 1975
Austria		2 May 1961 ^(a)	31 July 1961
Azerbaijan		29 February 2000 ^(a)	29 May 2000
Bahamas		20 December 2006 ^(a)	20 March 2007
Bahrain ^{a, b}		6 April 1988 ^(a)	5 July 1988
Bangladesh		6 May 1992 ^(a)	4 August 1992
Barbados ^{a, b}		16 March 1993 ^(a)	14 June 1993
Belarus ^e	29 December 1958	15 November 1960	13 February 1961
Belgium ^a	10 June 1958	18 August 1975	16 November 1975
Benin		16 May 1974 ^(a)	14 August 1974
Bolivia		28 April 1995 ^(a)	27 July 1995
Bosnia and Herzegovina ^{a, b, f}		1 September 1993 ^(s)	6 March 1992
Botswana ^{a, b}		20 December 1971 ^(a)	19 March 1972
Brazil		7 June 2002 ^(a)	5 September 2002
Brunei Darussalam ^a		25 July 1996 ^(a)	23 October 1996
Bulgaria ^{a, e}	17 December 1958	10 October 1961	8 January 1962
Burkina Faso		23 March 1987 ^(a)	21 June 1987
Cambodia		5 January 1960 ^(a)	4 April 1960
Cameroon		19 February 1988 ^(a)	19 May 1988
Canada ^h		12 May 1986 ^(a)	10 August 1986
Central African Republic ^{a, b}		15 October 1962 ^(a)	13 January 1963

<i>State</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification(r), accession(a) or succession(s)</i>	<i>Entry into force</i>
Chile		4 September 1975 ^(a)	3 December 1975
China ^{a, b, j}		22 January 1987 ^(a)	22 April 1987
Colombia		25 September 1979 ^(a)	24 December 1979
Costa Rica	10 June 1958	26 October 1987	24 January 1988
Côte d'Ivoire		1 February 1991 ^(a)	2 May 1991
Croatia ^{a, b, f}		26 July 1993 ^(s)	8 October 1991
Cuba ^{a, b, e}		30 December 1974 ^(a)	30 March 1975
Cyprus ^{a, b}		29 December 1980 ^(a)	29 March 1981
Czech Republic		30 September 1993 ^(s)	1 January 1993
Denmark ^{a, b, c}		22 December 1972 ^(a)	22 March 1973
Djibouti		14 June 1983 ^(s)	27 June 1977
Dominica		28 October 1988 ^(a)	26 January 1989
Dominican Republic		11 April 2002 ^(a)	10 July 2002
Ecuador ^{a, b}	17 December 1958	3 January 1962	3 April 1962
Egypt		9 March 1959 ^(a)	7 June 1959
El Salvador	10 June 1958	26 February 1998	27 May 1998
Estonia		30 August 1993 ^(a)	28 November 1993
Finland	29 December 1958	19 January 1962	19 April 1962
France ^a	25 November 1958	26 June 1959	24 September 1959
Gabon		15 December 2006 ^(a)	15 March 2007
Georgia		2 June 1994 ^(a)	31 August 1994
Germany ^a	10 June 1958	30 June 1961	28 September 1961
Ghana		9 April 1968 ^(a)	8 July 1968
Greece ^{a, b}		16 July 1962 ^(a)	14 October 1962
Guatemala ^{a, b}		21 March 1984 ^(a)	19 June 1984
Guinea		23 January 1991 ^(a)	23 April 1991
Haiti		5 December 1983 ^(a)	4 March 1984
Holy See ^{a, b}		14 May 1975 ^(a)	12 August 1975
Honduras		3 October 2000 ^(a)	1 January 2001
Hungary ^{a, b}		5 March 1962 ^(a)	3 June 1962
Iceland		24 January 2002 ^(a)	24 April 2002
India ^{a, b}	10 June 1958	13 July 1960	11 October 1960
Indonesia ^{a, b}		7 October 1981 ^(a)	5 January 1982
Iran (Islamic Republic of) ^{a, b}		15 October 2001 ^(a)	13 January 2002
Ireland ^a		12 May 1981 ^(a)	10 August 1981
Israel	10 June 1958	5 January 1959	7 June 1959
Italy		31 January 1969 ^(a)	1 May 1969
Jamaica ^{a, b}		10 July 2002 ^(a)	8 October 2002
Japan ^a		20 June 1961 ^(a)	18 September 1961
Jordan	10 June 1958	15 November 1979	13 February 1980

<i>State</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification(r), accession(a) or succession(s)</i>	<i>Entry into force</i>
Kazakhstan		20 November 1995 ^(a)	18 February 1996
Kenya ^a		10 February 1989 ^(a)	11 May 1989
Kuwait ^a		28 April 1978 ^(a)	27 July 1978
Kyrgyzstan		18 December 1996 ^(a)	18 March 1997
Lao People's Democratic Republic		17 June 1998 ^(a)	15 September 1998
Latvia		14 April 1992 ^(a)	13 July 1992
Lebanon ^a		11 August 1998 ^(a)	9 November 1998
Lesotho		13 June 1989 ^(a)	11 September 1989
Liberia		16 September 2005 ^(a)	15 December 2005
Lithuania ^e		14 March 1995 ^(a)	12 June 1995
Luxembourg ^a	11 November 1958	9 September 1983	8 December 1983
Madagascar ^{a, b}		16 July 1962 ^(a)	14 October 1962
Malaysia ^{a, b}		5 November 1985 ^(a)	3 February 1986
Mali		8 September 1994 ^(a)	7 December 1994
Malta ^{a, f}		22 June 2000 ^(a)	20 September 2000
Marshall Islands		21 December 2006 ^(a)	21 March 2007
Mauritania		30 January 1997 ^(a)	30 April 1997
Mauritius ^a		19 June 1996 ^(a)	17 September 1996
Mexico		14 April 1971 ^(a)	13 July 1971
Moldova ^{a, f}		18 September 1998 ^(a)	17 December 1998
Monaco ^{a, b}	31 December 1958	2 June 1982	31 August 1982
Mongolia ^{a, b}		24 October 1994 ^(a)	22 January 1995
Montenegro ^{a, b, f}		23 October 2006 ^(s)	3 June 2006
Morocco ^a		12 February 1959 ^(a)	7 June 1959
Mozambique ^a		11 June 1998 ^(a)	9 September 1998
Nepal ^{a, b}		4 March 1998 ^(a)	2 June 1998
Netherlands ^{a, d}	10 June 1958	24 April 1964	23 July 1964
New Zealand ^a		6 January 1983 ^(a)	6 April 1983
Nicaragua		24 September 2003 ^(a)	23 December 2003
Niger		14 October 1964 ^(a)	12 January 1965
Nigeria ^{a, b}		17 March 1970 ^(a)	15 June 1970
Norway ^{a, i}		14 March 1961 ^(a)	12 June 1961
Oman		25 February 1999 ^(a)	26 May 1999
Pakistan ^a	30 December 1958	14 July 2005	12 October 2005
Panama		10 October 1984 ^(a)	8 January 1985
Paraguay		8 October 1997 ^(a)	6 January 1998
Peru		7 July 1988 ^(a)	5 October 1988
Philippines ^{a, b}	10 June 1958	6 July 1967	4 October 1967
Poland ^{a, b}	10 June 1958	3 October 1961	1 January 1962
Portugal ^a		18 October 1994 ^(a)	16 January 1995

<i>State</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification(r), accession(a) or succession(s)</i>	<i>Entry into force</i>
Qatar		30 December 2002 ^(a)	30 March 2003
Republic of Korea ^{a, b}		8 February 1973 ^(a)	9 May 1973
Romania ^{a, b, e}		13 September 1961 ^(a)	12 December 1961
Russian Federation ^e	29 December 1958	24 August 1960	22 November 1960
Saint Vincent and the Grenadines ^{a, b}		12 September 2000 ^(a)	11 December 2000
San Marino		17 May 1979 ^(a)	15 August 1979
Saudi Arabia ^a		19 April 1994 ^(a)	18 July 1994
Senegal		17 October 1994 ^(a)	15 January 1995
Serbia ^{a, b, f}		12 March 2001 ^(s)	27 April 1992
Singapore ^a		21 August 1986 ^(a)	19 November 1986
Slovakia ⁱ		28 May 1993 ^(s)	1 January 1993
Slovenia ^{a, b, f}		6 July 1992 ^(s)	25 June 1991
South Africa		3 May 1976 ^(a)	1 August 1976
Spain		12 May 1977 ^(a)	10 August 1977
Sri Lanka	30 December 1958	9 April 1962	8 July 1962
Sweden	23 December 1958	28 January 1972	27 April 1972
Switzerland	29 December 1958	1 June 1965	30 August 1965
Syrian Arab Republic		9 March 1959 ^(a)	7 June 1959
Thailand		21 December 1959 ^(a)	20 March 1960
The former Yugoslav Republic of Macedonia ^{a, b, f}		10 March 1994 ^(s)	17 November 1991
Trinidad and Tobago ^{a, b}		14 February 1966 ^(a)	15 May 1966
Tunisia ^{a, b}		17 July 1967 ^(a)	15 October 1967
Turkey ^{a, b}		2 July 1992 ^(a)	30 September 1992
Uganda ^a		12 February 1992 ^(a)	12 May 1992
Ukraine ^e	29 December 1958	10 October 1960	8 January 1961
United Arab Emirates		21 August 2006 ^(a)	19 November 2006
United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland ^{a, g}		24 September 1975 ^(a)	23 December 1975
United Republic of Tanzania ^a		13 October 1964 ^(a)	12 January 1965
United States of America ^{a, b}		30 September 1970 ^(a)	29 December 1970
Uruguay		30 March 1983 ^(a)	28 June 1983
Uzbekistan		7 February 1996 ^(a)	7 May 1996
Venezuela (Bolivarian Republic of) ^{a, b}		8 February 1995 ^(a)	9 May 1995
Viet Nam ^{a, b, e}		12 September 1995 ^(a)	11 December 1995
Zambia		14 March 2002 ^(a)	12 June 2002
Zimbabwe		29 September 1994 ^(a)	28 December 1994

Parties: 142

^aDeclarations and reservations. This State will apply the Convention only to recognition and enforcement of awards made in the territory of another contracting State.

^bDeclarations and reservations. This State will apply the Convention only to differences arising out of legal relationships, whether contractual or not, that are considered commercial under the national law.

^cOn 10 February 1976, Denmark declared that the Convention shall apply to the Faeroe Islands and Greenland.

^dOn 24 April 1964, the Netherlands declared that the Convention shall apply to the Netherlands Antilles.

^eDeclarations and reservations. With regard to awards made in the territory of non-contracting States, this State will apply the Convention only to the extent to which those States grant reciprocal treatment.

^fDeclarations and reservations. This State will apply the Convention only to those arbitral awards which were adopted after the entry into effect of the Convention.

^gThe United Kingdom extended the territorial application of the Convention, for the case of awards made only in the territory of another contracting State, to the following territories: Gibraltar (24 September 1975), Isle of Man (22 February 1979), Bermuda (14 November 1979), Cayman Islands (26 November 1980), Guernsey (19 April 1985), Jersey (28 May 2002).

^hDeclarations and reservations. Canada declared that it would apply the Convention only to differences arising out of legal relationships, whether contractual or not, that were considered commercial under the laws of Canada, except in the case of the Province of Quebec, where the law did not provide for such limitation.

ⁱThis State will not apply the Convention to differences where the subject matter of the proceedings is immovable property situated in the State, or a right in or to such property.

^jUpon resumption of sovereignty over Hong Kong on 1 July 1997, the Government of China extended the territorial application of the Convention to Hong Kong, Special Administrative Region of China, subject to the statement originally made by China upon accession to the Convention. On 19 July 2005, China declared that the Convention shall apply to the Macao Special Administrative Region of China, subject to the statement originally made by China upon accession to the Convention.

Introduction

Objectifs

Prenant acte de l'importance grandissante de l'arbitrage international dans le règlement des différends commerciaux internationaux, la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères (la Convention) vise à établir des normes législatives communes pour la reconnaissance des conventions d'arbitrage ainsi que la reconnaissance et l'exécution par les tribunaux étatiques des sentences étrangères et des sentences non nationales. Par “non nationales”, il faudrait entendre les sentences qui, bien que rendues sur le territoire de l’État où leur exécution est demandée, sont considérées comme “étrangères” par la loi de l’État en question parce que la procédure comporte un facteur d’extranéité, comme c'est le cas, par exemple, lorsque les règles de procédure d'un autre État sont appliquées.

La Convention a pour objectif principal d’empêcher toute discrimination envers les sentences étrangères et les sentences non nationales. Elle oblige les États contractants à s’assurer que ces sentences soient reconnues et généralement exécutoires sur leur territoire au même titre que les sentences nationales. Un objectif secondaire de la Convention est d’obliger les tribunaux des États contractants à donner pleinement effet aux conventions d’arbitrage en renvoyant à l’arbitrage les parties qui les saisissent d’un litige en violation de leur convention d’arbitrage.

Dispositions principales

La Convention s’applique aux sentences arbitrales rendues sur le territoire de tout État autre que celui où la reconnaissance et l’exécution des sentences sont demandées. Elle s’applique aussi aux sentences “qui ne sont pas considérées comme sentences nationales”. Lorsqu'il consent à être lié par la Convention, un État peut déclarer qu'il appliquera celle-ci: *a)* aux seules sentences rendues sur le territoire d'un autre État contractant; et *b)* uniquement aux rapports de droit qui sont considérés comme “commerciaux” par sa loi nationale.

La Convention contient des dispositions relatives aux conventions d’arbitrage, compte tenu du fait que l’exécution d’une sentence arbitrale pouvait être refusée au motif que la reconnaissance de la convention sur laquelle se fondait la sentence était elle-même refusée. Le paragraphe 1 de l’article II dispose que les États contractants reconnaissent les conventions d’arbitrage écrites. À ce sujet, la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international (CNUDCI), à sa trente-neuvième session en 2006, a adopté une recommandation destinée à guider les États contractants dans l’interprétation de la prescription de la forme écrite prévue au paragraphe 2 de l’article II, et à encourager l’application du paragraphe 1 de l’article VII afin de permettre à toute partie intéressée de se prévaloir des droits qu’elle pourrait avoir, en vertu de la législation ou des traités du pays où une convention d’arbitrage est invoquée, pour obtenir la reconnaissance de la validité de cette convention.

L’obligation principale qui est faite aux États contractants est de reconnaître l’autorité de toutes les sentences arbitrales visées par la Convention et d’en accorder l’exécution, si la demande leur en est faite, conformément à la *lex fori*. Lorsque la Convention n’impose pas de dispositions particulières, chaque État contractant peut décider des règles de procédure à suivre.

La Convention reconnaît cinq motifs pour lesquels la reconnaissance et l’exécution d’une sentence peuvent être refusées sur requête de la partie contre laquelle elle est invoquée: l’incapacité des parties, l’invalidité de la convention d’arbitrage, la méconnaissance des procédures régulières, un différend non visé par la convention d’arbitrage, l’incompétence du tribunal arbitral et l’annulation ou la suspension d’une sentence dans le pays dans lequel, ou d’après la loi duquel, elle a été rendue. La Convention retient également deux autres motifs pour lesquels un tribunal peut, de sa propre initiative, refuser de reconnaître une sentence et d’en accorder l’exécution: l’inarbitrabilité et la contrariété à l’ordre public.

La Convention vise à encourager la reconnaissance et l’exécution des sentences arbitrales dans le plus grand nombre possible de cas. Elle y pourvoit au moyen du paragraphe 1 de l’article VII, en interdisant l’imposition par les législations nationales de conditions de reconnaissance et d’exécution plus rigoureuses que celles prévues dans la Convention, tout en acceptant que continuent d’être appliquées toutes dispositions nationales accordant des droits particuliers ou plus favorables à la partie qui demande l’exécution de la sentence arbitrale. Cet article reconnaît le droit de toute partie intéressée de se prévaloir de la législation ou des traités du pays dans lequel la sentence est invoquée, y compris lorsque cette législation ou ces traités offrent un régime plus favorable que la Convention.

Entrée en vigueur

La Convention est entrée en vigueur le 7 juin 1959 (article XII).

Comment devenir partie

La Convention est fermée à la signature. Elle est soumise à ratification et elle est ouverte à l'adhésion de tout État Membre de l'Organisation des Nations Unies et de tout autre État qui est membre d'une institution spécialisée des Nations Unies ou partie au Statut de la Cour internationale de Justice (articles VIII et IX).

Déclarations facultatives et/ou obligatoires et notifications

Au moment de signer ou de ratifier la Convention, d'y adhérer ou de faire la notification d'extension prévue à l'article X, tout État peut, sur la base de la réciprocité, déclarer qu'il appliquera la Convention à la reconnaissance et à l'exécution des seules sentences rendues sur le territoire d'un autre État contractant à la Convention. Il peut également déclarer qu'il appliquera la Convention uniquement aux différends issus de rapports de droit, contractuels ou non contractuels, qui sont considérés comme commerciaux par sa loi nationale (article premier).

Dénonciation/retrait

Tout État contractant peut dénoncer la Convention par notification écrite adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies. La dénonciation prend effet un an après la date où le Secrétaire général a reçu la notification (article XIII).

Première partie

CONFÉRENCE DES NATIONS UNIES SUR L'ARBITRAGE COMMERCIAL INTERNATIONAL, NEW YORK, 20 MAI-10 JUIN 1958

Extraits de l'Acte final de la Conférence des Nations Unies sur l'arbitrage commercial international¹

“1. Par sa résolution 604 (XXI), adoptée le 3 mai 1956, le Conseil économique et social des Nations Unies avait décidé de convoquer une conférence de plénipotentiaires chargée d'adopter une convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères et d'examiner les autres mesures que l'on pourrait prendre pour faire de l'arbitrage un moyen plus efficace de règlement des litiges de droit privé.

[...]

12. Le Conseil économique et social, dans la résolution par laquelle il convoquait la Conférence, l'invitait à adopter une convention à partir du projet de convention mis au point par le Comité de l'exécution des sentences arbitrales internationales et en tenant compte des observations et suggestions présentées par les gouvernements et organisations non gouvernementales, ainsi que des débats de la vingt et unième session du Conseil.

13. À la suite de ses délibérations, qui sont consignées dans les rapports des groupes de travail et les comptes rendus des séances plénières, la Conférence a rédigé et ouvert à la signature la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères jointe en annexe au présent Acte final.

[...]

16. En outre, la Conférence a adopté, en se fondant sur les propositions faites par le Comité des autres mesures et consignées dans son rapport, la résolution suivante:

---

¹Le texte intégral de l'Acte final de la Conférence des Nations Unies sur l'arbitrage commercial international (E/CONF.26/8/Rev.1) est disponible à l'adresse: www.uncitral.org.

“La Conférence,

Convaincue qu’outre la Convention pour la reconnaissance et l’exécution des sentences arbitrales étrangères qui vient d’être conclue et qui contribuera à faire de l’arbitrage un mode de règlement plus efficace des litiges de droit privé, il convient de prendre d’autres mesures dans ce domaine,

Ayant examiné l’utile exposé analytique du Secrétaire général (document E/CONF.26/6) sur les mesures que l’on pourrait prendre pour faire de l’arbitrage un mode de règlement plus efficace des litiges de droit privé,

S’étant particulièrement attachée aux suggestions faites dans cet exposé concernant les méthodes par lesquelles les organisations, gouvernementales et autres, intéressées, pourraient contribuer, dans la pratique, à rendre l’arbitrage plus efficace,

Exprime les avis suivants sur les principaux sujets traités dans la note du Secrétaire général:

1. La Conférence considère qu’une diffusion plus large des renseignements sur les lois relatives à l’arbitrage, ainsi que sur les pratiques et les moyens d’arbitrage, contribue sensiblement au progrès de l’arbitrage commercial; reconnaît que certaines organisations intéressées² ont déjà travaillé dans ce domaine; et souhaite que ces organisations poursuivent les activités qu’elles n’auraient pas encore menées à bien, en s’attachant particulièrement à coordonner leur action;

2. Elle reconnaît qu’il est souhaitable d’encourager, là où il y aura lieu, la création de nouveaux moyens d’arbitrage et l’amélioration des moyens existants, particulièrement dans certaines régions géographiques et dans certaines branches d’activité; et considère que les organisations intéressées, gouvernementales et autres, qui s’occupent des questions d’arbitrage, peuvent faire œuvre utile dans ce domaine, en veillant dûment à éviter tout double emploi et à s’attacher avant tout aux mesures qui présentent le plus d’utilité pratique pour les régions et les branches d’activité intéressées;

3. Elle reconnaît la valeur de l’assistance technique lorsqu’il s’agit de mettre sur pied une législation et des institutions d’arbitrage efficaces; et suggère que les gouvernements et autres organismes intéressés s’efforcent, dans les limites de leurs moyens, de fournir cette assistance à ceux qui la demanderaient;

---

²“Par exemple, la Commission économique pour l’Europe et le Conseil interaméricain de juristes.”

4. Elle reconnaît que les groupes d'étude, cycles d'études ou groupes de travail régionaux peuvent, lorsque les circonstances s'y prêtent, donner de bons résultats; elle estime qu'il faudrait examiner s'il ne serait pas souhaitable que les commissions régionales intéressées de l'ONU, et d'autres organes, convoquent de tels groupes ou cycles d'études, mais elle souligne qu'il importe, ce faisant, d'éviter tout double emploi et tout gaspillage d'efforts et de ressources;

5. Elle considère qu'en uniformisant davantage les lois nationales relatives à l'arbitrage on ferait de l'arbitrage un mode de règlement plus efficace des litiges de droit privé; prend note des travaux déjà accomplis dans ce domaine par diverses organisations³ et suggère, pour compléter les efforts de ces organisations, que l'on s'attache dûment à définir les sujets qui se prêtent à des lois types d'arbitrage et à prendre d'autres mesures qui encouragent la mise au point de ces lois;

Souhaite que l'Organisation des Nations Unies, par l'intermédiaire de ses organes compétents, prenne les dispositions qu'elle jugera bon pour que l'on étudie plus avant les mesures à prendre pour faire de l'arbitrage un mode de règlement plus efficace des litiges de droit privé, en faisant appel aux services des organes régionaux et des organisations non gouvernementales, ainsi qu'aux autres institutions qui pourraient être créées à l'avenir;

Suggère que, ce faisant, on veille à bien coordonner les efforts, à éviter tout double emploi et à tenir compte des considérations budgétaires;

Prie le Secrétaire général de communiquer la présente résolution aux organes compétents de l'Organisation des Nations Unies.”

---

³“Par exemple, l'Institut international pour l'unification du droit privé et le Conseil interaméricain de juristes.”

CONVENTION POUR LA RECONNAISSANCE ET L'EXÉCUTION DES SENTENCES ARBITRALES ÉTRANGÈRES

Article premier

1. La présente Convention s'applique à la reconnaissance et à l'exécution des sentences arbitrales rendues sur le territoire d'un État autre que celui où la reconnaissance et l'exécution des sentences sont demandées, et issues de différends entre personnes physiques ou morales. Elle s'applique également aux sentences arbitrales qui ne sont pas considérées comme sentences nationales dans l'État où leur reconnaissance et leur exécution sont demandées.

2. On entend par "sentences arbitrales" non seulement les sentences rendues par des arbitres nommés pour des cas déterminés, mais également celles qui sont rendues par des organes d'arbitrage permanents auxquels les parties se sont soumises.

3. Au moment de signer ou de ratifier la présente Convention, d'y adhérer ou de faire la notification d'extension prévue à l'article X, tout État pourra, sur la base de la réciprocité, déclarer qu'il appliquera la Convention à la reconnaissance et à l'exécution des seules sentences rendues sur le territoire d'un autre État contractant. Il pourra également déclarer qu'il appliquera la Convention uniquement aux différends issus de rapports de droit, contractuels ou non contractuels, qui sont considérés comme commerciaux par sa loi nationale.

Article II

1. Chacun des États contractants reconnaît la convention écrite par laquelle les parties s'obligent à soumettre à un arbitrage tous les différends ou certains des différends qui se sont élevés ou pourraient s'élever entre elles au sujet d'un rapport de droit déterminé, contractuel ou non contractuel, portant sur une question susceptible d'être réglée par voie d'arbitrage.

2. On entend par "convention écrite" une clause compromissoire insérée dans un contrat, ou un compromis, signés par les parties ou contenus dans un échange de lettres ou de télégrammes.

3. Le tribunal d'un État contractant, saisi d'un litige sur une question au sujet de laquelle les parties ont conclu une convention au sens du présent

article, renverra les parties à l'arbitrage, à la demande de l'une d'elles, à moins qu'il ne constate que ladite convention est caduque, inopérante ou non susceptible d'être appliquée.

Article III

Chacun des États contractants reconnaîtra l'autorité d'une sentence arbitrale et accordera l'exécution de cette sentence conformément aux règles de procédure suivies dans le territoire où la sentence est invoquée, aux conditions établies dans les articles suivants. Il ne sera pas imposé, pour la reconnaissance ou l'exécution des sentences arbitrales auxquelles s'applique la présente Convention, de conditions sensiblement plus rigoureuses, ni de frais de justice sensiblement plus élevés, que ceux qui sont imposés pour la reconnaissance ou l'exécution des sentences arbitrales nationales.

Article IV

1. Pour obtenir la reconnaissance et l'exécution visées à l'article précédent, la partie qui demande la reconnaissance et l'exécution doit fournir, en même temps que la demande:

- a) L'original dûment authentifié de la sentence ou une copie de cet original réunissant les conditions requises pour son authenticité;
- b) L'original de la convention visée à l'article II, ou une copie réunissant les conditions requises pour son authenticité.

2. Si ladite sentence ou ladite convention n'est pas rédigée dans une langue officielle du pays où la sentence est invoquée, la partie qui demande la reconnaissance et l'exécution de la sentence aura à produire une traduction de ces pièces dans cette langue. La traduction devra être certifiée par un traducteur officiel ou un traducteur juré ou par un agent diplomatique ou consulaire.

Article V

1. La reconnaissance et l'exécution de la sentence ne seront refusées, sur requête de la partie contre laquelle elle est invoquée, que si cette partie fournit à l'autorité compétente du pays où la reconnaissance et l'exécution sont demandées la preuve:

- a) Que les parties à la convention visée à l'article II étaient, en vertu de la loi à elles applicable, frappées d'une incapacité, ou que ladite convention

n'est pas valable en vertu de la loi à laquelle les parties l'ont subordonnée ou, à défaut d'une indication à cet égard, en vertu de la loi du pays où la sentence a été rendue; ou

b) Que la partie contre laquelle la sentence est invoquée n'a pas été dûment informée de la désignation de l'arbitre ou de la procédure d'arbitrage, ou qu'il lui a été impossible, pour une autre raison, de faire valoir ses moyens; ou

c) Que la sentence porte sur un différend non visé dans le compromis ou n'entrant pas dans les prévisions de la clause compromissoire, ou qu'elle contient des décisions qui dépassent les termes du compromis ou de la clause compromissoire; toutefois, si les dispositions de la sentence qui ont trait à des questions soumises à l'arbitrage peuvent être dissociées de celles qui ont trait à des questions non soumises à l'arbitrage, les premières pourront être reconnues et exécutées; ou

d) Que la constitution du tribunal arbitral ou la procédure d'arbitrage n'a pas été conforme à la convention des parties, ou, à défaut de convention, qu'elle n'a pas été conforme à la loi du pays où l'arbitrage a eu lieu; ou

e) Que la sentence n'est pas encore devenue obligatoire pour les parties ou a été annulée ou suspendue par une autorité compétente du pays dans lequel, ou d'après la loi duquel, la sentence a été rendue.

2. La reconnaissance et l'exécution d'une sentence arbitrale pourront aussi être refusées si l'autorité compétente du pays où la reconnaissance et l'exécution sont requises constate:

a) Que, d'après la loi de ce pays, l'objet du différend n'est pas susceptible d'être réglé par voie d'arbitrage; ou

b) Que la reconnaissance ou l'exécution de la sentence serait contraire à l'ordre public de ce pays.

Article VI

Si l'annulation ou la suspension de la sentence est demandée à l'autorité compétente visée à l'alinéa *e* du paragraphe 1 de l'article V, l'autorité devant qui la sentence est invoquée peut, si elle l'estime approprié, surseoir à statuer sur l'exécution de la sentence; elle peut aussi, à la requête de la partie qui demande l'exécution de la sentence, ordonner à l'autre partie de fournir des sûretés convenables.

Article VII

1. Les dispositions de la présente Convention ne portent pas atteinte à la validité des accords multilatéraux ou bilatéraux conclus par les États contractants en matière de reconnaissance et d'exécution de sentences arbitrales et ne privent aucune partie intéressée du droit qu'elle pourrait avoir de se prévaloir d'une sentence arbitrale de la manière et dans la mesure admises par la législation ou les traités du pays où la sentence est invoquée.

2. Le Protocole de Genève de 1923 relatif aux clauses d'arbitrage et la Convention de Genève de 1927 pour l'exécution des sentences arbitrales étrangères cesseront de produire leurs effets entre les États contractants du jour et dans la mesure où ceux-ci deviendront liés par la présente Convention.

Article VIII

1. La présente Convention est ouverte jusqu'au 31 décembre 1958 à la signature de tout État Membre des Nations Unies, ainsi que de tout autre État qui est, ou deviendra par la suite, membre d'une ou de plusieurs institutions spécialisées des Nations Unies ou partie au Statut de la Cour internationale de Justice, ou qui aura été invité par l'Assemblée générale des Nations Unies.

2. La présente Convention doit être ratifiée et les instruments de ratification déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article IX

1. Tous les États visés à l'article VIII peuvent adhérer à la présente Convention.

2. L'adhésion se fera par le dépôt d'un instrument d'adhésion auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article X

1. Tout État pourra, au moment de la signature, de la ratification ou de l'adhésion, déclarer que la présente Convention s'étendra à l'ensemble

des territoires qu'il représente sur le plan international, ou à l'un ou plusieurs d'entre eux. Cette déclaration produira ses effets au moment de l'entrée en vigueur de la Convention pour ledit État.

2. Par la suite, toute extension de cette nature se fera par notification adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies et produira ses effets à partir du quatre-vingt-dixième jour qui suivra la date à laquelle le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies aura reçu la notification, ou à la date d'entrée en vigueur de la Convention pour ledit État si cette dernière date est postérieure.

3. En ce qui concerne les territoires auxquels la présente Convention ne s'applique pas à la date de la signature, de la ratification ou de l'adhésion, chaque État intéressé examinera la possibilité de prendre les mesures voulues pour étendre la Convention à ces territoires, sous réserve le cas échéant, lorsque des motifs constitutionnels l'exigeront, de l'assentiment des gouvernements de ces territoires.

Article XI

Les dispositions ci-après s'appliqueront aux États fédératifs ou non unitaires:

a) En ce qui concerne les articles de la présente Convention qui relèvent de la compétence législative du pouvoir fédéral, les obligations du gouvernement fédéral seront les mêmes que celles des États contractants qui ne sont pas des États fédératifs;

b) En ce qui concerne les articles de la présente Convention qui relèvent de la compétence législative de chacun des États ou provinces constituants, qui ne sont pas, en vertu du système constitutionnel de la fédération, tenus de prendre des mesures législatives, le gouvernement fédéral portera le plus tôt possible, et avec son avis favorable, lesdits articles à la connaissance des autorités compétentes des États ou provinces constituants;

c) Un État fédératif Partie à la présente Convention communiquera, à la demande de tout autre État contractant qui lui aura été transmise par l'intermédiaire du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, un exposé de la législation et des pratiques en vigueur dans la fédération et ses unités constitutantes, en ce qui concerne telle ou telle disposition de la Convention, indiquant la mesure dans laquelle effet a été donné, par une action législative ou autre, à ladite disposition.

Article XII

1. La présente Convention entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour qui suivra la date du dépôt du troisième instrument de ratification ou d'adhésion.

2. Pour chacun des États qui ratifieront la Convention ou y adhéreront après le dépôt du troisième instrument de ratification ou d'adhésion, elle entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour qui suivra la date du dépôt par cet État de son instrument de ratification ou d'adhésion.

Article XIII

1. Tout État contractant pourra dénoncer la présente Convention par notification écrite adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies. La dénonciation prendra effet un an après la date à laquelle le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies aura reçu la notification.

2. Tout État qui aura fait une déclaration ou une notification conformément à l'article X pourra notifier ultérieurement au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies que la Convention cessera de s'appliquer au territoire en question un an après la date à laquelle le Secrétaire général aura reçu cette notification.

3. La présente Convention demeurera applicable aux sentences arbitrales au sujet desquelles une procédure de reconnaissance ou d'exécution aura été entamée avant l'entrée en vigueur de la dénonciation.

Article XIV

Un État contractant ne peut se réclamer des dispositions de la présente Convention contre d'autres États contractants que dans la mesure où il est lui-même tenu d'appliquer cette convention.

Article XV

Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies notifiera à tous les États visés à l'article VIII:

- a) Les signatures et ratifications visées à l'article VIII;
- b) Les adhésions visées à l'article IX;

- c) Les déclarations et notifications visées aux articles Ier, X et XI;
- d) La date à laquelle la présente Convention entrera en vigueur, en application de l'article XII;
- e) Les dénonciations et notifications visées à l'article XIII.

Article XVI

- 1. La présente Convention, dont les textes anglais, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposée dans les archives de l'Organisation des Nations Unies.
- 2. Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies remettra une copie certifiée conforme de la présente Convention aux États visés à l'article VIII.

Deuxième partie

RECOMMANDATION RELATIVE À L'INTERPRÉTATION DU PARAGRAPHE 2 DE L'ARTICLE II ET DU PARAGRAPHE 1 DE L'ARTICLE VII DE LA CONVENTION POUR LA RECONNAISSANCE ET L'EXÉCUTION DES SENTENCES ARBITRALES ÉTRANGÈRES

Résolution 61/33 de l'Assemblée générale en date du 4 décembre 2006

L'Assemblée générale,

Reconnaissant la valeur de l'arbitrage comme méthode de règlement des différends survenant dans le cadre des relations commerciales internationales,

Rappelant sa résolution 40/72 du 11 décembre 1985 concernant la Loi type sur l'arbitrage commercial international¹,

Reconnaissant qu'il faut que les dispositions de la Loi type relatives à la forme de la convention d'arbitrage et aux mesures provisoires correspondent aux pratiques actuelles du commerce international et aux méthodes modernes de conclusion des contrats,

Estimant que des articles révisés de la Loi type sur la forme de la convention d'arbitrage et les mesures provisoires correspondant à ces pratiques actuelles amélioreront de manière significative le fonctionnement de la Loi type,

Notant que l'élaboration d'articles révisés de la Loi type sur la forme de la convention d'arbitrage et les mesures provisoires a fait l'objet des délibérations voulues et de larges consultations avec les gouvernements et les milieux intéressés et contribuera sensiblement à la mise en place d'un

---

¹*Documents officiels de l'Assemblée générale, quarantième session, Supplément n° 17 (A/40/17), annexe I.*

cadre juridique harmonisé propice au règlement efficace et équitable des différends commerciaux internationaux,

Estimant que, dans le cadre de la modernisation des articles de la Loi type, la promotion d'une interprétation et d'une application uniformes de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères, faite à New York le 10 juin 1958², est particulièrement opportune,

1. *Remercie la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international d'avoir formulé et adopté les articles révisés de sa Loi type sur l'arbitrage commercial international relatifs à la forme de la convention d'arbitrage et aux mesures provisoires, dont le texte est reproduit à l'annexe I du rapport de la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international sur les travaux de sa trente-neuvième session³, et recommande à tous les États d'envisager d'adopter les articles révisés de la Loi type, ou la Loi type révisée sur l'arbitrage commercial international de la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international, lorsqu'ils adopteront ou réviseront leurs lois, étant entendu qu'il est souhaitable d'uniformiser le droit de l'arbitrage et de tenir compte des besoins spécifiques de la pratique de l'arbitrage commercial international;*

2. *Remercie également la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international d'avoir formulé et adopté la recommandation reproduite à l'annexe II du rapport de la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international sur les travaux de sa trente-neuvième session³ concernant l'interprétation du paragraphe 2 de l'article II et du paragraphe 1 de l'article VII de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères, faite à New York le 10 juin 1958²;*

3. *Prie le Secrétaire général de ne ménager aucun effort pour que les articles révisés de la Loi type et la recommandation soient portés à la connaissance et mis à la disposition du plus grand nombre.*

*64e séance plénière
4 décembre 2006*

---

²Nations Unies, *Recueil des Traité*s, vol. 330, n° 4739.

³*Documents officiels de l'Assemblée générale, soixante et unième session, Supplément n° 17* (A/61/17).

**RECOMMANDATION RELATIVE À L'INTERPRÉTATION
DU PARAGRAPHE 2 DE L'ARTICLE II ET DU PARAGRAPHE 1
DE L'ARTICLE VII DE LA CONVENTION POUR LA
RECONNAISSANCE ET L'EXÉCUTION DES SENTENCES
ARBITRALES ÉTRANGÈRES CONCLUE À NEW YORK,
LE 10 JUIN 1958, ADOPTÉE PAR LA COMMISSION DES
NATIONS UNIES POUR LE DROIT COMMERCIAL
INTERNATIONAL LE 7 JUILLET 2006 À SA
TRENTE-NEUVIÈME SESSION**

La Commission des Nations Unies pour le droit commercial international,

Rappelant la résolution 2205 (XXI) de l'Assemblée générale, en date du 17 décembre 1966, qui a créé la Commission des Nations Unies pour le droit commercial international ayant pour objet d'encourager l'harmonisation et l'unification progressives du droit commercial international, notamment en recherchant les moyens d'assurer l'interprétation et l'application uniformes des conventions internationales et des lois uniformes dans le domaine du droit commercial international,

Consciente du fait que les différents systèmes juridiques, sociaux et économiques du monde, ainsi que différents niveaux de développement sont représentés en son sein,

Rappelant les résolutions successives de l'Assemblée générale qui réaffirment que la Commission, en tant que principal organe juridique du système des Nations Unies dans le domaine du droit commercial international, a pour mandat de coordonner les activités juridiques dans ce domaine,

Convaincue que la large adoption de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères, conclue à New York, le 10 juin 1958⁴, a été un progrès notable dans la promotion de l'état de droit, en particulier dans le domaine du commerce international,

Rappelant que la Conférence de plénipotentiaires qui a rédigé et ouvert à la signature la Convention a adopté une résolution indiquant notamment qu'elle "considère qu'en uniformisant davantage les lois nationales relatives à l'arbitrage on ferait de l'arbitrage un mode de règlement plus efficace des litiges de droit privé",

---

⁴Nations Unies, *Recueil des Traités*, vol. 330, n° 4739.

Gardant à l'esprit les différences d'interprétation des exigences de forme énoncées dans la Convention qui sont dues en partie à des différences de formulation entre les cinq textes de la Convention faisant également foi,

Tenant compte du paragraphe 1 de l'article VII de la Convention, qui vise notamment à permettre l'exécution dans la plus large mesure des sentences arbitrales étrangères, particulièrement en reconnaissant à toute partie intéressée le droit de se prévaloir de la législation ou des traités du pays où la sentence est invoquée, même lorsque le régime offert par cette législation ou ces traités est plus favorable que celui de la Convention,

Considérant l'utilisation étendue du commerce électronique,

Tenant compte d'instruments juridiques internationaux comme la Loi type de la CNUDCI sur l'arbitrage commercial international⁵ de 1985, telle que modifiée ultérieurement, en particulier en ce qui concerne son article 7⁶, la Loi type de la CNUDCI sur le commerce électronique⁷, la Loi type de la CNUDCI sur les signatures électroniques⁸ et la Convention des Nations Unies sur l'utilisation de communications électroniques dans les contrats internationaux⁹,

Tenant compte également des lois internes, ainsi que de la jurisprudence, plus favorables que la Convention à l'égard de l'exigence de forme régissant les conventions d'arbitrage, les procédures d'arbitrage et l'exécution des sentences arbitrales,

Considérant qu'il faut tenir compte, pour l'interprétation de la Convention, de la nécessité de promouvoir la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales,

1. *Recommande* qu'on applique le paragraphe 2 de l'article II de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères conclue à New York, le 10 juin 1958, en reconnaissant que les cas s'y trouvant décrits ne sont pas exhaustifs;

---

⁵Documents officiels de l'Assemblée générale, quarantième session, Supplément n° 17 (A/40/17), annexe I et publication des Nations Unies, numéro de vente: F.95.V.18.

⁶Ibid., soixante et unième session, Supplément n° 17 (A/61/17), annexe I.

⁷Ibid., cinquante et unième session, Supplément n° 17 (A/51/17), annexe I et publication des Nations Unies, numéro de vente: F.99.V.4, qui contient également l'article 5 bis adopté en 1998 et le Guide pour l'incorporation dans le droit interne.

⁸Ibid., cinquante-sixième session, Supplément n° 17 et rectificatif (A/56/17 et Corr.3), annexe II et publication des Nations Unies, numéro de vente: F.02.V.8, qui contient également le Guide pour l'incorporation dans le droit interne.

⁹Résolution 60/21 de l'Assemblée générale, annexe.

2. *Recommande également* que le paragraphe 1 de l'article VII de la Convention pour la reconnaissance et l'exécution des sentences arbitrales étrangères conclue à New York, le 10 juin 1958, soit appliqué pour permettre à toute partie intéressée de se prévaloir des droits qu'elle pourrait avoir, en vertu de la législation ou des traités du pays où une convention d'arbitrage est invoquée, de demander que soit reconnue la validité de cette convention.

Troisième partie

ÉTAT DE LA CONVENTION POUR LA RECONNAISSANCE ET L'EXÉCUTION DES SENTENCES ARBITRALES ÉTRANGÈRES AU 1er JANVIER 2008

<i>État</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification (r), adhésion (a) ou succession (s)</i>	<i>Entrée en vigueur</i>
Afghanistan ^{a, b}		30 novembre 2004 ^(a)	28 février 2005
Afrique du Sud		3 mai 1976 ^(a)	1 ^{er} août 1976
Albanie		27 juin 2001 ^(a)	25 septembre 2001
Algérie ^{a, b}		7 février 1989 ^(a)	8 mai 1989
Allemagne ^a	10 juin 1958	30 juin 1961	28 septembre 1961
Antigua-et-Barbuda ^{a, b}		2 février 1989 ^(a)	3 mai 1989
Arabie saoudite ^a		19 avril 1994 ^(a)	18 juillet 1994
Argentine ^{a, b}	26 août 1958	14 mars 1989	12 juin 1989
Arménie ^{a, b}		29 décembre 1997 ^(a)	29 mars 1998
Australie		26 mars 1975 ^(a)	24 juin 1975
Autriche		2 mai 1961 ^(a)	31 juillet 1961
Azerbaïdjan		29 février 2000 ^(a)	29 mai 2000
Bahamas		20 décembre 2006 ^(a)	20 mars 2007
Bahreïn ^{a, b}		6 avril 1988 ^(a)	5 juillet 1988
Bangladesh		6 mai 1992 ^(a)	4 août 1992
Barbade ^{a, b}		16 mars 1993 ^(a)	14 juin 1993
Bélarus ^e	29 décembre 1958	15 novembre 1960	13 février 1961
Belgique ^a	10 juin 1958	18 août 1975	16 novembre 1975
Bénin		16 mai 1974 ^(a)	14 août 1974
Bolivie		28 avril 1995 ^(a)	27 juillet 1995
Bosnie-Herzégovine ^{a, b, f}		1 ^{er} septembre 1993 ^(s)	6 mars 1992
Botswana ^{a, b}		20 décembre 1971 ^(a)	19 mars 1972
Brésil		7 juin 2002 ^(a)	5 septembre 2002
Brunéi Darussalam ^a		25 juillet 1996 ^(a)	23 octobre 1996
Bulgarie ^{a, e}	17 décembre 1958	10 octobre 1961	8 janvier 1962
Burkina Faso		23 mars 1987 ^(a)	21 juin 1987
Cambodge		5 janvier 1960 ^(a)	4 avril 1960
Cameroun		19 février 1988 ^(a)	19 mai 1988

<i>État</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification (r), adhésion (a) ou succession (s)</i>	<i>Entrée en vigueur</i>
Canada ^h		12 mai 1986 ^(a)	10 août 1986
Chili		4 septembre 1975 ^(a)	3 décembre 1975
Chine ^{a, b, j}		22 janvier 1987 ^(a)	22 avril 1987
Chypre ^{a, b}		29 décembre 1980 ^(a)	29 mars 1981
Colombie		25 septembre 1979 ^(a)	24 décembre 1979
Costa Rica	10 juin 1958	26 octobre 1987	24 janvier 1988
Côte d'Ivoire		1 ^{er} février 1991 ^(a)	2 mai 1991
Croatie ^{a, b, f}		26 juillet 1993 ^(s)	8 octobre 1991
Cuba ^{a, b, e}		30 décembre 1974 ^(a)	30 mars 1975
Danemark ^{a, b, c}		22 décembre 1972 ^(a)	22 mars 1973
Djibouti		14 juin 1983 ^(s)	27 juin 1977
Dominique		28 octobre 1988 ^(a)	26 janvier 1989
Égypte		9 mars 1959 ^(a)	7 juin 1959
El Salvador	10 juin 1958	26 février 1998	27 mai 1998
Émirats arabes unis		21 août 2006 ^(a)	19 novembre 2006
Équateur ^{a, b}	17 décembre 1958	3 janvier 1962	3 avril 1962
Espagne		12 mai 1977 ^(a)	10 août 1977
Estonie		30 août 1993 ^(a)	28 novembre 1993
États-Unis d'Amérique ^{a, b}		30 septembre 1970 ^(a)	29 décembre 1970
Ex-République yougoslave de Macédoine ^{a, b, f}		10 mars 1994 ^(s)	17 novembre 1991
Fédération de Russie ^e	29 décembre 1958	24 août 1960	22 novembre 1960
Finlande	29 décembre 1958	19 janvier 1962	19 avril 1962
France ^a	25 novembre 1958	26 juin 1959	24 septembre 1959
Gabon		15 décembre 2006 ^(a)	15 mars 2007
Géorgie		2 juin 1994 ^(a)	31 août 1994
Ghana		9 avril 1968 ^(a)	8 juillet 1968
Grèce ^{a, b}		16 juillet 1962 ^(a)	14 octobre 1962
Guatemala ^{a, b}		21 mars 1984 ^(a)	19 juin 1984
Guinée		23 janvier 1991 ^(a)	23 avril 1991
Haïti		5 décembre 1983 ^(a)	4 mars 1984
Honduras		3 octobre 2000 ^(a)	1 ^{er} janvier 2001
Hongrie ^{a, b}		5 mars 1962 ^(a)	3 juin 1962
Îles Marshall		21 décembre 2006 ^(a)	21 mars 2007
Inde ^{a, b}	10 juin 1958	13 juillet 1960	11 octobre 1960
Indonésie ^{a, b}		7 octobre 1981 ^(a)	5 janvier 1982
Iran (République islamique d') ^{a, b}		15 octobre 2001 ^(a)	13 janvier 2002
Irlande ^a		12 mai 1981 ^(a)	10 août 1981
Islande		24 janvier 2002 ^(a)	24 avril 2002
Israël	10 juin 1958	5 janvier 1959	7 juin 1959

<i>État</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification (r), adhésion (a) ou succession (s)</i>	<i>Entrée en vigueur</i>
Italie		31 janvier 1969 ^(a)	1 ^{er} mai 1969
Jamaïque ^{a, b}		10 juillet 2002 ^(a)	8 octobre 2002
Japon ^a		20 juin 1961 ^(a)	18 septembre 1961
Jordanie	10 juin 1958	15 novembre 1979	13 février 1980
Kazakhstan		20 novembre 1995 ^(a)	18 février 1996
Kenya ^a		10 février 1989 ^(a)	11 mai 1989
Kirghizistan		18 décembre 1996 ^(a)	18 mars 1997
Koweït ^a		28 avril 1978 ^(a)	27 juillet 1978
Lesotho		13 juin 1989 ^(a)	11 septembre 1989
Lettonie		14 avril 1992 ^(a)	13 juillet 1992
Liban ^a		11 août 1998 ^(a)	9 novembre 1998
Libéria		16 septembre 2005 ^(a)	15 décembre 2005
Lituanie ^c		14 mars 1995 ^(a)	12 juin 1995
Luxembourg ^a	11 novembre 1958	9 septembre 1983	8 décembre 1983
Madagascar ^{a, b}		16 juillet 1962 ^(a)	14 octobre 1962
Malaisie ^{a, b}		5 novembre 1985 ^(a)	3 février 1986
Mali		8 septembre 1994 ^(a)	7 décembre 1994
Malte ^{a, f}		22 juin 2000 ^(a)	20 septembre 2000
Maroc ^a		12 février 1959 ^(a)	7 juin 1959
Maurice ^a		19 juin 1996 ^(a)	17 septembre 1996
Mauritanie		30 janvier 1997 ^(a)	30 avril 1997
Mexique		14 avril 1971 ^(a)	13 juillet 1971
Moldova ^{a, f}		18 septembre 1998 ^(a)	17 décembre 1998
Monaco ^{a, b}	31 décembre 1958	2 juin 1982	31 août 1982
Mongolie ^{a, b}		24 octobre 1994 ^(a)	22 janvier 1995
Monténégr ^{a, b, f}		23 octobre 2006 ^(s)	3 juin 2006
Mozambique ^a		11 juin 1998 ^(a)	9 septembre 1998
Népal ^{a, b}		4 mars 1998 ^(a)	2 juin 1998
Nicaragua		24 septembre 2003 ^(a)	23 décembre 2003
Niger		14 octobre 1964 ^(a)	12 janvier 1965
Nigéria ^{a, b}		17 mars 1970 ^(a)	15 juin 1970
Norvège ^{a, i}		14 mars 1961 ^(a)	12 juin 1961
Nouvelle-Zélande ^a		6 janvier 1983 ^(a)	6 avril 1983
Oman		25 février 1999 ^(a)	26 mai 1999
Ouganda ^a		12 février 1992 ^(a)	12 mai 1992
Ouzbékistan		7 février 1996 ^(a)	7 mai 1996
Pakistan ^a	30 décembre 1958	14 juillet 2005	12 octobre 2005
Panama		10 octobre 1984 ^(a)	8 janvier 1985
Paraguay		8 octobre 1997 ^(a)	6 janvier 1998
Pays-Bas ^{a, d}	10 juin 1958	24 avril 1964	23 juillet 1964
Pérou		7 juillet 1988 ^(a)	5 octobre 1988

<i>État</i>	<i>Signature</i>	<i>Ratification (r), adhésion (a) ou succession (s)</i>	<i>Entrée en vigueur</i>
Philippines ^{a, b}	10 juin 1958	6 juillet 1967	4 octobre 1967
Pologne ^{a, b}	10 juin 1958	3 octobre 1961	1 ^{er} janvier 1962
Portugal ^a		18 octobre 1994 ^(a)	16 janvier 1995
Qatar		30 décembre 2002 ^(a)	30 mars 2003
République arabe syrienne		9 mars 1959 ^(a)	7 juin 1959
République centrafricaine ^{a, b}		15 octobre 1962 ^(a)	13 janvier 1963
République de Corée ^{a, b}		8 février 1973 ^(a)	9 mai 1973
République démocratique populaire lao		17 juin 1998 ^(a)	15 septembre 1998
République dominicaine		11 avril 2002 ^(a)	10 juillet 2002
République tchèque		30 septembre 1993 ^(s)	1 ^{er} janvier 1993
République-Unie de Tanzanie ^a		13 octobre 1964 ^(a)	12 janvier 1965
Roumanie ^{a, b, e}		13 septembre 1961 ^(a)	12 décembre 1961
Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord ^{a, g}		24 septembre 1975 ^(a)	23 décembre 1975
Saint-Marin		17 mai 1979 ^(a)	15 août 1979
Saint-Siège ^{a, b}		14 mai 1975 ^(a)	12 août 1975
Saint-Vincent-et-les Grenadines ^{a, b}		12 septembre 2000 ^(a)	11 décembre 2000
Sénégal		17 octobre 1994 ^(a)	15 janvier 1995
Serbie ^{a, b, f}		12 mars 2001 ^(s)	27 avril 1992
Singapour ^a		21 août 1986 ^(a)	19 novembre 1986
Slovaquie ⁱ		28 mai 1993 ^(s)	1 ^{er} janvier 1993
Slovénie ^{a, b, f}		6 juillet 1992 ^(s)	25 juin 1991
Sri Lanka	30 décembre 1958	9 avril 1962	8 juillet 1962
Suède	23 décembre 1958	28 janvier 1972	27 avril 1972
Suisse	29 décembre 1958	1 ^{er} juin 1965	30 août 1965
Thaïlande		21 décembre 1959 ^(a)	20 mars 1960
Trinité-et-Tobago ^{a, b}		14 février 1966 ^(a)	15 mai 1966
Tunisie ^{a, b}		17 juillet 1967 ^(a)	15 octobre 1967
Turquie ^{a, b}		2 juillet 1992 ^(a)	30 septembre 1992
Ukraine ^e	29 décembre 1958	10 octobre 1960	8 janvier 1961
Uruguay		30 mars 1983 ^(a)	28 juin 1983
Venezuela (République bolivarienne du) ^{a, b}		8 février 1995 ^(a)	9 mai 1995
Viet Nam ^{a, b, e}		12 septembre 1995 ^(a)	11 décembre 1995
Zambie		14 mars 2002 ^(a)	12 juin 2002
Zimbabwe		29 septembre 1994 ^(a)	28 décembre 1994

Nombre d'États parties: 142

^aDéclarations et réserves. La Convention s'applique uniquement à la reconnaissance et à l'exécution des sentences prononcées sur le territoire d'un autre État contractant.

^bDéclarations et réserves. La Convention s'applique seulement aux différends issus de rapports de droit — contractuels ou non — que la loi nationale considère comme étant d'ordre commercial.

^cLe 10 février 1976, le Danemark a déclaré que la Convention s'appliquerait aux îles Féroé et au Groenland.

^dLe 24 avril 1964, les Pays-Bas ont déclaré que la Convention s'appliquerait aux Antilles néerlandaises.

^eDéclarations et réserves. En ce qui concerne les sentences prononcées sur le territoire d'États non contractants, la Convention ne s'applique que dans la mesure où ces États accordent un traitement réciproque.

^fDéclarations et réserves. La Convention s'applique seulement aux sentences arbitrales postérieures à son entrée en vigueur.

^gLe Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord a étendu l'application territoriale de la Convention, pour les seules sentences rendues sur le territoire d'un autre État contractant, aux territoires suivants: Gibraltar (24 septembre 1975), île de Man (22 février 1979), Bermudes (14 novembre 1979), îles Caïmanes (26 novembre 1980), Guernesey (19 avril 1985) et Jersey (28 mai 2002).

^hDéclarations et réserves. Le Canada a déclaré qu'il n'appliquerait la Convention qu'aux différends issus de rapports de droit — contractuels ou non — que la loi nationale considère comme étant d'ordre commercial, sauf dans le cas de la province de Québec où la loi ne prévoit pas de telles limites.

ⁱLa Convention ne s'applique pas aux différends portant sur des biens immobiliers situés dans l'État considéré ou sur un droit relatif auxdits biens.

^jLorsqu'il a recouvré la souveraineté sur Hong Kong le 1er juillet 1997, le Gouvernement de la Chine a étendu l'application territoriale de la Convention à la Région administrative spéciale de Hong Kong, sous réserve de la déclaration initiale qu'il avait faite lors de son adhésion à la Convention. Le 19 juillet 2005, la Chine a déclaré que la Convention s'appliquerait à la Région administrative spéciale de Macao (République populaire de Chine) sous réserve de la déclaration initiale qu'elle avait faite lors de son adhésion à la Convention.

Introducción

Objetivos

Reconociendo la importancia creciente del arbitraje internacional como medio de resolver las controversias comerciales internacionales, la Convención de las Naciones Unidas sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras (la Convención) trata de establecer normas legislativas comunes para el reconocimiento de los acuerdos o pactos de arbitraje y el reconocimiento y la ejecución de las sentencias o laudos arbitrales extranjeros y no nacionales. Por “sentencias o laudos no nacionales” se entiende aquellos que, si bien han sido dictados en el Estado donde se prevé su ejecución, son considerados “extranjeros” por la ley de ese Estado porque el procedimiento seguido conlleva algún elemento de extranjería, por ejemplo, cuando se apliquen normas procesales de otro Estado.

La finalidad principal de la Convención es evitar que las sentencias arbitrales, tanto extranjeras como no nacionales, sean objeto de discriminación, por lo que obliga a los Estados Parte a velar por que dichas sentencias sean reconocidas en su jurisdicción y puedan ejecutarse en ella, en general, de la misma manera que las sentencias o laudos arbitrales nacionales. Un objetivo secundario de la Convención es exigir que los tribunales de los Estados Parte den pleno efecto a los acuerdos de arbitraje negándose a admitir demandas en las que el demandante esté actuando en violación de un acuerdo de remitir la cuestión a un tribunal arbitral.

Disposiciones principales

La Convención se aplica a las sentencias arbitrales dictadas en el territorio de un Estado distinto de aquél en el que se pida su reconocimiento y ejecución. Se aplica también a las sentencias arbitrales “que no sean consideradas como sentencias nacionales”. En el momento de adoptar la Convención, un Estado puede declarar que la aplicará: *a)* a las sentencias arbitrales dictadas en el territorio de otro Estado Parte únicamente y *b)* sólo a las relaciones jurídicas consideradas “comerciales” por su derecho interno.

La Convención contiene disposiciones sobre los acuerdos o pactos de arbitraje. Este tema se incluyó en ella atendiendo al hecho de que es posible que se deniegue la ejecución de una sentencia arbitral porque tal vez el acuerdo de arbitraje en el que se basa no sea reconocido. El párrafo 1 del artículo II establece que los Estados Parte reconocerán los acuerdos de arbitraje formulados por escrito. A este respecto, la Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional aprobó, en su 39º período de sesiones, celebrado en 2006, una recomendación cuyo fin es orientar a los Estados Parte sobre la interpretación de la disposición contenida en el párrafo 2 del artículo II, según la cual un acuerdo de arbitraje debe estar en forma escrita, y fomentar la aplicación del párrafo 1 del artículo VII para que toda parte interesada pueda hacer valer los derechos que tuviere, en virtud de la legislación o de los tratados del país donde se invoque un acuerdo de arbitraje, a que se reconozca la validez de dicho acuerdo.

La obligación fundamental que se impone a los Estados Parte es reconocer el carácter vinculante de todas las sentencias arbitrales contempladas en la Convención y ejecutarlas, si se les pide que lo hagan, conforme a la *lex fori*. Cuando la Convención no estipula ningún requisito al respecto, cada Estado Parte decidirá las reglas de procedimiento que proceda seguir.

La Convención especifica cinco razones por las que se puede denegar el reconocimiento y la ejecución de una sentencia arbitral a instancia de la parte contra la cual es invocada. Tales razones son la incapacidad de las partes, la invalidez del acuerdo de arbitraje, irregularidades procesales, extra-limitaciones en cuanto al alcance del acuerdo de arbitraje, la incompetencia del tribunal arbitral y la anulación o suspensión de una sentencia en el país en el cual, o conforme a la ley del cual, se ha dictado esa sentencia. La Convención especifica otras dos razones en virtud de las cuales un tribunal puede, por iniciativa propia, negarse a reconocer y ejecutar una sentencia. Estas razones se refieren a la susceptibilidad de arbitraje y al orden público.

La Convención trata de fomentar el reconocimiento y la ejecución de las sentencias o laudos arbitrales en el mayor número posible de casos. Con tal fin, en el párrafo 1 de su artículo VII se excluye la imposición por el derecho interno de condiciones para su reconocimiento y ejecución que sean más estrictas que las previstas en la Convención, si bien se acepta que continúe aplicándose toda disposición del derecho interno que conceda derechos especiales o más favorables a la parte que pida la ejecución de una sentencia. En dicho artículo se reconoce el derecho de toda parte interesada a hacer valer la legislación o los tratados del país donde dicha sentencia se invoque, incluso cuando tal legislación o tales tratados ofrezcan un régimen más favorable que el de la Convención.

Entrada en vigor

La Convención entró en vigor el 7 de junio de 1959 (artículo XII).

Cómo hacerse Parte

La Convención está cerrada a la firma. Ahora bien, sigue estando sujeta a ratificación y abierta a la adhesión de todo Estado Miembro de las Naciones Unidas, y de cualquier otro Estado que sea miembro de cualquier organismo especializado de las Naciones Unidas, o que sea Parte en el Estatuto de la Corte Internacional de Justicia (artículos VIII y IX).

Declaraciones facultativas y declaraciones obligatorias, notificaciones

En el momento de firmar o de ratificar la Convención, de adherirse a ella o de hacer la notificación de su extensión territorial prevista en el artículo X, todo Estado podrá declarar que, por razones de reciprocidad, sólo aplicará la Convención al reconocimiento y la ejecución de las sentencias o laudos arbitrales dictados en el territorio de otro Estado que sea igualmente parte en la Convención. Podrá también declarar que sólo aplicará la Convención a los litigios surgidos de las relaciones jurídicas, sean o no contractuales, consideradas comerciales en su derecho interno (artículo I).

Denuncia/retiro

Todo Estado Parte podrá denunciar la Convención mediante notificación escrita dirigida al Secretario General de las Naciones Unidas. La denuncia surtirá efecto un año después de la fecha en que el Secretario General haya recibido la notificación (artículo XIII).

Parte I

CONFERENCIA DE LAS NACIONES UNIDAS SOBRE ARBITRAJE COMERCIAL INTERNACIONAL, NUEVA YORK, 20 DE MAYO A 10 DE JUNIO DE 1958

*Extractos del Acta Final de la Conferencia de las Naciones Unidas
sobre Arbitraje Comercial Internacional¹*

“1. Por su resolución 604 (XXI), aprobada el 3 de mayo de 1956, el Consejo Económico y Social de las Naciones Unidas decidió convocar una conferencia de plenipotenciarios para concertar una convención sobre el reconocimiento y la ejecución de las sentencias arbitrales extranjeras y examinar otras medidas que pudieran acrecentar la eficacia del arbitraje para la solución de las controversias de derecho privado.

[...]

12. En la resolución por la cual convocaban la Conferencia, el Consejo Económico y Social pedía a ésta que concertara una convención basándose en el proyecto de convención redactado por el Comité sobre la Ejecución de Sentencias Arbitrales Internacionales y tomando en cuenta las observaciones y sugerencias formuladas por los gobiernos y las organizaciones no gubernamentales, así como las deliberaciones del Consejo en su 21º período de sesiones.

13. A raíz de las deliberaciones, consignadas en los informes de los grupos de trabajo y en las actas de las sesiones plenarias, la Conferencia preparó y abrió a la firma la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras que figura como anexo de la presente Acta Final.

[...]

16. La Conferencia aprobó también, basándose en las propuestas hechas por la Comisión para el examen de otras medidas que figuran en su informe, la resolución siguiente:

---

¹El texto completo del Acta Final de la Conferencia de las Naciones Unidas sobre Arbitraje Comercial Internacional (E/CONF.26/8/Rev.1) figura en <http://www.uncitral.org>.

“La Conferencia,

Convencida de que además de la Convención sobre el Reconocimiento y Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras que se acaba de concertar, y que contribuirá a acrecentar la eficacia del arbitraje como medio de resolver las controversias de derecho privado, deberían adoptarse en esta materia medidas complementarias,

Habiendo examinado el importante estudio analítico del Secretario General sobre las medidas que podrían adoptarse para hacer más eficaz el arbitraje en la solución de las controversias de derecho privado (documento E/CONF.26/6),

Habiendo prestado particular atención a las sugerencias que se hacen en dicho documento acerca de la manera en que las organizaciones gubernamentales y privadas interesadas pueden contribuir en la práctica a hacer más eficaz el arbitraje,

Expresa las opiniones siguientes respecto a las cuestiones principales a que se refiere la nota del Secretario General:

1. *Considera que una mayor difusión de la información sobre las leyes relativas al arbitraje, así como sobre las prácticas y medios de arbitraje, contribuiría considerablemente al desarrollo del arbitraje comercial; reconoce la labor realizada en esta materia por las organizaciones interesadas², y expresa el deseo de que dichas organizaciones prosigan las actividades a este respecto que todavía no hayan llevado a su término, prestando especial atención a la coordinación de sus respectivos trabajos;*

2. *Reconoce que es recomendable fomentar, cuando sea necesario, la creación de nuevos medios de arbitraje y la mejora de los medios existentes, en particular en ciertas zonas geográficas y en ciertas ramas de la actividad mercantil; y cree que las organizaciones interesadas, gubernamentales y de otro carácter, que se ocupan de las cuestiones de arbitraje, pueden hacer una obra útil en esta materia, cuidando de evitar la duplicación de esfuerzos y de dedicarse sobre todo a las medidas de más utilidad práctica para las regiones y ramas de la actividad mercantil interesadas;*

3. *Reconoce el valor de la asistencia técnica para crear y perfeccionar leyes e instituciones de arbitraje eficaces; y sugiere que los gobiernos y organizaciones interesadas, en la medida de sus posibilidades, presten dicha asistencia a quienes la pidan;*

---

²Por ejemplo, la Comisión Económica para Europa y el Consejo Interamericano de Jurisconsultos.

4. *Reconoce* que los grupos de estudio, seminarios o grupos de trabajo regionales pueden dar buenos resultados cuando las circunstancias sean apropiadas; cree que debe considerarse la conveniencia de recomendar a las comisiones regionales competentes de las Naciones Unidas y otros organismos que organicen tales reuniones; pero estima igualmente importante que en esa labor se evite cuidadosamente la duplicación de actividades y se asegure la mayor economía de esfuerzos y recursos;

5. *Considera* que una mayor uniformidad en las leyes nacionales relativas al arbitraje haría más eficaz el arbitraje como medio de solución de las controversias de derecho privado; toma nota de la labor realizada en esta materia por diversas organizaciones³ y sugiere que, para completar la labor de estas entidades, se preste la debida atención a la definición de las materias que se prestan a disposiciones de arbitraje modelo y a otras medidas oportunas para fomentar el desarrollo de esa legislación;

Expresa el deseo de que las Naciones Unidas, por medio de sus órganos competentes, adopten las disposiciones que consideren oportunas para fomentar el estudio ulterior de las medidas que podrían adoptarse para acrecentar la eficacia del arbitraje como medio de resolver los litigios de derecho privado, utilizando con este último fin los servicios de los órganos regionales y de las organizaciones no gubernamentales existentes, así como de todas las demás instituciones que puedan crearse en el porvenir,

Sugiere que al tomar estas medidas se cuide de asegurar la oportuna coordinación de esfuerzos y de evitar duplicaciones, y se tengan debidamente en cuenta las consideraciones de orden presupuestario,

Pide al Secretario General que comunique esta resolución a los órganos correspondientes de las Naciones Unidas.”

---

³Por ejemplo, el Instituto Internacional para la Unificación del Derecho Privado y el Consejo Interamericano de Jurisconsultos.

CONVENCIÓN SOBRE EL RECONOCIMIENTO Y LA EJECUCIÓN DE LAS SENTENCIAS ARBITRALES EXTRANJERAS

Artículo I

1. La presente Convención se aplicará al reconocimiento y la ejecución de las sentencias arbitrales dictadas en el territorio de un Estado distinto de aquel en que se pide el reconocimiento y la ejecución de dichas sentencias, y que tengan su origen en diferencias entre personas naturales o jurídicas. Se aplicará también a las sentencias arbitrales que no sean consideradas como sentencias nacionales en el Estado en el que se pide su reconocimiento y ejecución.

2. La expresión “sentencia arbitral” no solo comprenderá las sentencias dictadas por los árbitros nombrados para casos determinados, sino también las sentencias dictadas por los órganos arbitrales permanentes a los que las partes se hayan sometido.

3. En el momento de firmar o de ratificar la presente Convención, de adherirse a ella o de hacer la notificación de su extensión prevista en el artículo X, todo Estado podrá, a base de reciprocidad, declarar que aplicará la presente Convención al reconocimiento y a la ejecución de las sentencias arbitrales dictadas en el territorio de otro Estado Contratante únicamente. Podrá también declarar que sólo aplicará la Convención a los litigios surgidos de relaciones jurídicas, sean o no contractuales, consideradas comerciales por su derecho interno.

Artículo II

1. Cada uno de los Estados Contratantes reconocerá el acuerdo por escrito conforme al cual las partes se obliguen a someter a arbitraje todas las diferencias o ciertas diferencias que hayan surgido o puedan surgir entre ellas respecto a una determinada relación jurídica, contractual o no contractual, concerniente a un asunto que pueda ser resuelto por arbitraje.

2. La expresión “acuerdo por escrito” denotará una cláusula compromisoria incluida en un contrato o un compromiso, firmados por las partes o contenidos en un canje de cartas o telegramas.

3. El tribunal de todo Estado Contratante, al que se someta un litigio respecto del cual las partes hayan concluido un acuerdo en el sentido del

presente artículo, deberá, a instancia de una de ellas, remitirlas a arbitraje, a menos que compruebe que dicho acuerdo es nulo, ineficaz o inaplicable.

Artículo III

Cada uno de los Estados Contratantes reconocerá la autoridad de la sentencia arbitral y concederá su ejecución de conformidad con las normas de procedimiento vigentes en el territorio donde la sentencia sea invocada, con arreglo a las condiciones que se establecen en los artículos siguientes. Para el reconocimiento o la ejecución de las sentencias arbitrales a que se aplica la presente Convención, no se impondrán condiciones apreciablemente más rigurosas, ni honorarios o costas más elevados que los aplicables al reconocimiento o a la ejecución de las sentencias arbitrales nacionales.

Artículo IV

1. Para obtener el reconocimiento y la ejecución previstos en el artículo anterior, la parte que pida el reconocimiento y la ejecución deberá presentar, junto con la demanda:

- a) El original debidamente autenticado de la sentencia, o una copia de ese original que reúna las condiciones requeridas para su autenticidad;
- b) El original del acuerdo a que se refiere el artículo II, o una copia que reúna las condiciones requeridas para su autenticidad.

2. Si esa sentencia o ese acuerdo no estuvieran en un idioma oficial del país en que se invoca la sentencia, la parte que pida el reconocimiento y la ejecución de esta última deberá presentar una traducción a ese idioma de dichos documentos. La traducción deberá ser certificada por un traductor oficial o un traductor jurado, o por un agente diplomático o consular.

Artículo V

1. Sólo se podrá denegar el reconocimiento y la ejecución de la sentencia, a instancia de la parte contra la cual es invocada, si esta parte prueba ante la autoridad competente del país en que se pide el reconocimiento y la ejecución:

- a) Que las partes en el acuerdo a que se refiere el artículo II estaban sujetas a alguna incapacidad en virtud de la ley que es aplicable, o que dicho acuerdo no es válido en virtud de la ley a que las partes lo han sometido,

o si nada se hubiera indicado a este respecto, en virtud de la ley del país en que se haya dictado la sentencia; o

b) Que la parte contra la cual se invoca la sentencia arbitral no ha sido debidamente notificada de la designación del árbitro o del procedimiento de arbitraje o no ha podido, por cualquier otra razón, hacer valer sus medios de defensa; o

c) Que la sentencia se refiere a una diferencia no prevista en el compromiso o no comprendida en las disposiciones de la cláusula compromisoria, o contiene decisiones que exceden de los términos del compromiso o de la cláusula compromisoria; no obstante, si las disposiciones de la sentencia que se refieren a las cuestiones sometidas al arbitraje pueden separarse de las que no han sido sometidas al arbitraje, se podrá dar reconocimiento y ejecución a las primeras; o

d) Que la constitución del tribunal arbitral o el procedimiento arbitral no se han ajustado al acuerdo celebrado entre las partes o, en defecto de tal acuerdo, que la constitución del tribunal arbitral o el procedimiento arbitral no se han ajustado a la ley del país donde se ha efectuado el arbitraje; o

e) Que la sentencia no es aún obligatoria para las partes o ha sido anulada o suspendida por una autoridad competente del país en que, o conforme a cuya ley, ha sido dictada esa sentencia.

2. También se podrá denegar el reconocimiento y la ejecución de una sentencia arbitral si la autoridad competente del país en que se pide el reconocimiento y la ejecución, comprueba:

a) Que según la ley de ese país el objeto de la diferencia no es susceptible de solución por vía de arbitraje; o

b) Que el reconocimiento o la ejecución de la sentencia serían contrarios al orden público de ese país.

Artículo VI

Si se ha pedido a la autoridad competente prevista en el apartado *e*) del párrafo 1 del artículo V la anulación o la suspensión de la sentencia, la autoridad ante la cual se invoca dicha sentencia podrá, si lo considera procedente, aplazar la decisión sobre la ejecución de la sentencia y, a instancia de la parte que pida la ejecución, podrá también ordenar a la otra parte que dé garantías apropiadas.

Artículo VII

1. Las disposiciones de la presente Convención no afectarán la validez de los acuerdos multilaterales o bilaterales relativos al reconocimiento y la ejecución de las sentencias arbitrales concertados por los Estados Contratantes ni privarán a ninguna de las partes interesadas de cualquier derecho que pudiera tener a hacer valer una sentencia arbitral en la forma y medida admitidas por la legislación o los tratados del país donde dicha sentencia se invoque.

2. El Protocolo de Ginebra de 1923 relativo a las cláusulas de arbitraje y la Convención de Ginebra de 1927 sobre la ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras dejarán de surtir efecto entre los Estados Contratantes a partir del momento y en la medida en que la presente Convención tenga fuerza obligatoria para ellos.

Artículo VIII

1. La presente Convención estará abierta hasta el 31 de diciembre de 1958 a la firma de todo Miembro de las Naciones Unidas, así como de cualquier otro Estado que sea o llegue a ser miembro de cualquier organismo especializado de las Naciones Unidas, o sea o llegue a ser parte en el Estatuto de la Corte Internacional de Justicia, o de todo otro Estado que haya sido invitado por la Asamblea General de las Naciones Unidas.

2. La presente Convención deberá ser ratificada y los instrumentos de ratificación se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas.

Artículo IX

1. Podrán adherirse a la presente Convención todos los Estados a que se refiere el artículo VIII.

2. La adhesión se efectuará mediante el depósito de un instrumento de adhesión en poder del Secretario General de las Naciones Unidas.

Artículo X

1. Todo Estado podrá declarar, en el momento de la firma, de la ratificación o de la adhesión, que la presente Convención se hará extensiva a

todos los territorios cuyas relaciones internacionales tenga su cargo, o a uno o varios de ellos. Tal declaración surtirá efecto a partir del momento en que la Convención entre en vigor para dicho Estado.

2. Posteriormente, esa extensión se hará en cualquier momento por notificación dirigida al Secretario General de las Naciones Unidas y surtirá efecto a partir del nonagésimo día siguiente a la fecha en que el Secretario General de las Naciones Unidas haya recibido tal notificación o en la fecha de entrada en vigor de la Convención para tal Estado , si esta última fecha fuere posterior.

3. Con respecto a los territorios a los que no se haya hecho extensiva la presente Convención en el momento de la firma, de la ratificación o de la adhesión, cada Estado interesado examinará la posibilidad de adoptar las medidas necesarias para hacer extensiva la aplicación de la presente Convención a tales territorios, a reserva del consentimiento de sus gobiernos cuando sea necesario por razones constitucionales.

Artículo XI

Con respecto a los Estados federales o no unitarios, se aplicarán las disposiciones siguientes:

a) En lo concerniente a los artículos de esta Convención cuya aplicación dependa de la competencia legislativa del poder federal, las obligaciones del gobierno federal serán, en esta medida, las mismas que las de los Estados Contratantes que no son Estados federales;

b) En lo concerniente a los artículos de esta Convención cuya aplicación dependa de la competencia legislativa de cada uno de los Estados o provincias constituyentes que, en virtud del régimen constitucional de la federación no estén obligados a adoptar medidas legislativas, el gobierno federal, a la mayor brevedad posible y con su recomendación favorable, pondrá dichos artículos en conocimiento de las autoridades competentes de los Estados o provincias constituyentes;

c) Todo Estado federal que sea Parte en la presente Convención proporcionará, a solicitud de cualquier otro Estado Contratante que le haya sido transmitida por conducto del Secretario General de las Naciones Unidas, una exposición de la legislación y de las prácticas vigentes en la federación y en sus entidades constituyentes con respecto a determinada disposición de la Convención, indicando la medida en que por acción legislativa o de otra índole, se haya dado efecto a tal disposición.

Artículo XII

1. La presente Convención entrará en vigor el nonagésimo día siguiente a la fecha del depósito del tercer instrumento de ratificación o de adhesión.
2. Respecto a cada Estado que ratifique la presente Convención o se adhiera a ella después del depósito del tercer instrumento de ratificación o de adhesión, la presente Convención entrará en vigor el nonagésimo día siguiente a la fecha del depósito por tal Estado de su instrumento de ratificación o de adhesión.

Artículo XIII

1. Todo Estado Contratante podrá denunciar la presente Convención mediante notificación escrita dirigida al Secretario General de las Naciones Unidas. La denuncia surtirá efecto un año después de la fecha en que el Secretario General haya recibido la notificación.
2. Todo Estado que haya hecho una declaración o enviado una notificación conforme a lo previsto en el artículo X, podrá declarar en cualquier momento posterior, mediante notificación dirigida al Secretario General de la Naciones Unidas, que la Convención dejará de aplicarse al territorio de que se trate un año después de la fecha en que el Secretario General haya recibido tal notificación.
3. La presente Convención seguirá siendo aplicable a las sentencias arbitrales respecto de las cuales se haya promovido un procedimiento para el reconocimiento o la ejecución antes de que entre en vigor la denuncia.

Artículo XIV

Ningún Estado Contratante podrá invocar las disposiciones de la presente Convención respecto de otros Estados Contratantes más que en la medida en que él mismo esté obligado a aplicar esta Convención.

Artículo XV

El Secretario General de la Naciones Unidas notificará a todos los Estados a que se refiere el Artículo VIII:

- a) Las firmas y ratificaciones previstas en el artículo VIII;

- b) Las adhesiones previstas en el artículo IX;
  - c) Las declaraciones y notificaciones relativas a los artículos I, X y XI;
  - d) La fecha de entrada en vigor de la presente Convención, en conformidad con el artículo XII;
  - e) Las denuncias y notificaciones previstas en el artículo XIII.

Artículo XVI

- 1. La presente Convención, cuyos textos chino, español, francés, inglés y ruso serán igualmente auténticos, será depositada en los archivos de la Naciones Unidas.
- 2. El Secretario General de la Naciones Unidas transmitirá una copia certificada de la presente Convención a los Estados a que se refiere el artículo VIII.

Parte II

RECOMENDACIÓN RELATIVA A LA INTERPRETACIÓN DEL PÁRRAFO 2 DEL ARTÍCULO II Y DEL PÁRRAFO 1 DEL ARTÍCULO VII DE LA CONVENCIÓN SOBRE EL RECONOCIMIENTO Y LA EJECUCIÓN DE LAS SENTENCIAS ARBITRALES EXTRANJERAS

Resolución 61/33 de la Asamblea General, de 4 de diciembre de 2006

La Asamblea General,

Reconociendo el valor del arbitraje como método de solución de las controversias que surgen en el contexto de las relaciones comerciales internacionales,

Recordando su resolución 40/72, de 11 de diciembre de 1985, relativa a la Ley Modelo sobre Arbitraje Comercial Internacional¹,

Reconociendo la necesidad de que las disposiciones de la Ley Modelo se ajusten a las prácticas actuales del comercio internacional y a los medios modernos de concertación de contratos con respecto a la forma del acuerdo de arbitraje y al otorgamiento de medidas cautelares,

Convencida de que los artículos revisados de la Ley Modelo relativos a la forma del acuerdo de arbitraje y las medidas cautelares, por cuanto reflejan esas prácticas actuales, mejorarán de manera significativa el funcionamiento de la Ley Modelo,

Observando que la preparación de los artículos revisados de la Ley Modelo relativos a la forma del acuerdo de arbitraje y las medidas cautelares fue objeto de deliberaciones apropiadas y de extensas consultas con los gobiernos y los círculos interesados, y que contribuirá de manera importante

---

¹*Documentos Oficiales de la Asamblea General, cuadragésimo período de sesiones, Suplemento N° 17 (A/40/17), anexo I.*

al establecimiento de un marco jurídico armonizado que permita resolver de forma equitativa y eficiente las controversias comerciales internacionales,

Convencida de que, con respecto a la modernización de los artículos de la Ley Modelo, la promoción de una interpretación y aplicación uniformes de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras, hecha en Nueva York el 10 de junio de 1958², es especialmente oportuna,

1. *Expresa su agradecimiento* a la Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional por la formulación y aprobación de los artículos revisados de su Ley Modelo sobre Arbitraje Comercial Internacional relativos a la forma del acuerdo de arbitraje y las medidas cautelares, cuyo texto figura en el anexo I del informe de la Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional sobre la labor realizada en su 39º período de sesiones³, y recomienda que todos los Estados adopten una posición favorable a la incorporación al derecho interno de los artículos revisados de la Ley Modelo, o de la Ley Modelo revisada de la Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional sobre Arbitraje Comercial Internacional, cuando aprueben o revisen sus leyes, habida cuenta de la conveniencia de uniformar el derecho relativo a los procedimientos de arbitraje y las necesidades concretas de la práctica en materia de arbitraje comercial internacional;

2. *Expresa también su agradecimiento* a la Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional por la formulación y aprobación de la recomendación relativa a la interpretación del párrafo 2 del artículo II y el párrafo 1 del artículo VII de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras, hecha en Nueva York el 10 de junio de 1958², cuyo texto figura en el anexo II del informe de la Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional sobre la labor realizada en su 39º período de sesiones³;

3. *Pide* al Secretario General que haga todo lo posible para que los artículos revisados de la Ley Modelo y la recomendación sean ampliamente conocidos y difundidos.

*64ª sesión plenaria
4 de diciembre de 2006*

---

²Naciones Unidas, *Treaty Series*, vol. 330, N° 4739.

³Documentos Oficiales de la Asamblea General, sexagésimo primer período de sesiones, Suplemento N° 17 (A/61/17).

**RECOMENDACIÓN RELATIVA A LA INTERPRETACIÓN
DEL PÁRRAFO 2 DEL ARTÍCULO II Y DEL PÁRRAFO 1
DEL ARTÍCULO VII DE LA CONVENCIÓN SOBRE EL
RECONOCIMIENTO Y LA EJECUCIÓN DE LAS SENTENCIAS
ARBITRALES EXTRANJERAS, HECHA EN NUEVA YORK,
EL 10 DE JUNIO DE 1958, APROBADA POR LA COMISIÓN
DE LAS NACIONES UNIDAS PARA EL DERECHO
MERCANTIL INTERNACIONAL EL 7 DE JULIO DE 2006,
EN SU 39º PERÍODO DE SESIONES**

La Comisión de las Naciones Unidas para el Derecho Mercantil Internacional,

Recordando la resolución 2205 (XXI) de la Asamblea General, de 17 de diciembre de 1966, por la que fue establecida la Comisión con el objeto de promover la armonización y unificación progresivas del derecho mercantil internacional, concretamente fomentando métodos y procedimientos para asegurar la interpretación y aplicación uniformes de las convenciones internacionales y de las leyes uniformes en el campo del derecho mercantil internacional,

Consciente del hecho de que en la Comisión están representados los diferentes sistemas jurídicos, sociales y económicos del mundo, junto con los diferentes niveles de desarrollo,

Recordando las sucesivas resoluciones en que la Asamblea General reafirmó el mandato de la Comisión como principal órgano jurídico del sistema de las Naciones Unidas en el ámbito del derecho mercantil internacional, para coordinar las actividades jurídicas en este campo,

Convencida de que la amplia adopción de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras, hecha en Nueva York el 10 de junio de 1958⁴, ha supuesto un logro importante para la promoción de la seguridad jurídica, especialmente en el ámbito del comercio internacional,

Recordando que la Conferencia de Plenipotenciarios que preparó y abrió a la firma la Convención aprobó una resolución que decía, entre otras cosas, que la Conferencia “considera que una mayor uniformidad en las leyes nacionales relativas al arbitraje haría más eficaz el arbitraje como medio de solución de las controversias de derecho privado”,

---

⁴Naciones Unidas, *Treaty Series*, vol. 330, N° 4739.

Teniendo en cuenta las diferentes interpretaciones de los requisitos de forma que establece la Convención y que obedecen en parte a diferencias de expresión entre los cinco textos igualmente auténticos de la Convención,

Teniendo en cuenta el párrafo 1 del artículo VII de la Convención, uno de cuyos objetivos es permitir la ejecución de sentencias arbitrales extranjeras en la mayor medida posible, en particular reconociendo el derecho de cualquier parte interesada a acogerse a las leyes o los tratados del país donde la sentencia se invoque, incluidos los casos en que dichas leyes o tratados ofrezcan un régimen más favorable que el de la Convención,

Considerando el extendido uso del comercio electrónico,

Teniendo en cuenta los instrumentos jurídicos internacionales, como la Ley Modelo de la CNUDMI sobre Arbitraje Comercial Internacional de 1985⁵, y sus revisiones posteriores, en particular con respecto al artículo 7⁶, la Ley Modelo de la CNUDMI sobre Comercio Electrónico⁷, la Ley Modelo de la CNUDMI sobre las Firmas Electrónicas⁸ y la Convención de las Naciones Unidas sobre la Utilización de las Comunicaciones Electrónicas en los Contratos Internacionales⁹,

Teniendo también en cuenta que se han promulgado leyes nacionales más favorables que la Convención en lo que respecta al requisito de forma que rige los acuerdos de arbitraje, los procedimientos de arbitraje y la ejecución de las sentencias arbitrales, que han dado origen a una jurisprudencia,

Considerando que, al interpretar la Convención, ha de tenerse en cuenta la necesidad de promover el reconocimiento y ejecución de los laudos arbitrales,

1. *Recomienda* que el párrafo 2 del artículo II, de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras,

---

⁵Documentos Oficiales de la Asamblea General, cuadragésimo período de sesiones, Suplemento Nº 17 (A/40/17), anexo I. La Ley Modelo ha sido editada como publicación de las Naciones Unidas (núm. de venta: S.95.V.18).

⁶Ibid., sexagésimo primer período de sesiones, Suplemento Nº 17 (A/61/17), anexo I.

⁷Ibid., quincuagésimo primer período de sesiones, Suplemento Nº 17 (A/51/17), anexo I. La Ley Modelo, que contiene también un artículo adicional 5 bis adoptado en 1998, y la Guía para la incorporación al derecho interno que la acompaña se han editado como publicación de las Naciones Unidas (núm. de venta: S.99.V.4).

⁸Ibid., quincuagésimo sexto período de sesiones, Suplemento Nº 17 y corrección (A/56/17 y Corr.3), anexo II. La Ley Modelo y la Guía para la incorporación al derecho interno que la acompaña se han editado como publicación de las Naciones Unidas (núm. de venta: S.02.V.8).

⁹Resolución 60/21de la Asamblea General, anexo.

hecha en Nueva York el 10 de junio de 1958, se aplique reconociendo que las circunstancias que describe no son exhaustivas;

2. *Recomienda* que el párrafo 1 artículo VII de la Convención sobre el Reconocimiento y la Ejecución de las Sentencias Arbitrales Extranjeras, hecha en Nueva York el 10 de junio de 1958, se aplique de forma que permita a toda parte interesada acogerse a los derechos que puedan corresponderle, en virtud de las leyes o los tratados del país donde se invoque el acuerdo de arbitraje, para obtener el reconocimiento de la validez de ese acuerdo de arbitraje.

Parte III

SITUACIÓN DE LA CONVENCIÓN SOBRE EL RECONOCIMIENTO Y LA EJECUCIÓN DE LAS SENTENCIAS ARBITRALES EXTRANJERAS, AL 1º DE ENERO DE 2008

<i>Estado</i>	<i>Firma</i>	<i>Ratificación (r), adhesión (a), o sucesión (s)</i>	<i>Entrada en vigor</i>
Afganistán ^{a, b}		30 noviembre 2004 ^(a)	28 febrero 2005
Albania		27 junio 2001 ^(a)	25 septiembre 2001
Alemania ^a	10 junio 1958	30 junio 1961	28 septiembre 1961
Antigua y Barbuda ^{a, b}		2 febrero 1989 ^(a)	3 mayo 1989
Arabia Saudita ^a		19 abril 1994 ^(a)	18 julio 1994
Argelia ^{a, b}		7 febrero 1989 ^(a)	8 mayo 1989
Argentina ^{a, b}	26 agosto 1958	14 marzo 1989	12 junio 1989
Armenia ^{a, b}		29 diciembre 1997 ^(a)	29 marzo 1998
Australia		26 marzo 1975 ^(a)	24 junio 1975
Austria		2 mayo 1961 ^(a)	31 julio 1961
Azerbaiyán		29 febrero 2000 ^(a)	29 mayo 2000
Bahamas		20 diciembre 2006 ^(a)	20 marzo 2007
Bahrein ^{a, b}		6 abril 1988 ^(a)	5 julio 1988
Bangladesh		6 mayo 1992 ^(a)	4 agosto 1992
Barbados ^{a, b}		16 marzo 1993 ^(a)	14 junio 1993
Belarús ^a	29 diciembre 1958	15 noviembre 1960	13 febrero 1961
Bélgica ^a	10 junio 1958	18 agosto 1975	16 noviembre 1975
Benín		16 mayo 1974 ^(a)	14 agosto 1974
Bolivia		28 abril 1995 ^(a)	27 julio 1995
Bosnia y Herzegovina ^{a, b, f}		1 septiembre 1993 ^(s)	6 marzo 1992
Botswana ^{a, b}		20 diciembre 1971 ^(a)	19 marzo 1972
Brasil		7 junio 2002 ^(a)	5 septiembre 2002
Brunei Darussalam ^a		25 julio 1996 ^(a)	23 octubre 1996
Bulgaria ^{a, e}	17 diciembre 1958	10 octubre 1961	8 enero 1962
Burkina Faso		23 marzo 1987 ^(a)	21 junio 1987
Camboya		5 enero 1960 ^(a)	4 abril 1960
Camerún		19 febrero 1988 ^(a)	19 mayo 1988

<i>Estado</i>	<i>Firma</i>	<i>Ratificación (r), adhesión (a), o sucesión (s)</i>	<i>Entrada en vigor</i>
Canadá ^h		12 mayo 1986 ^(a)	10 agosto 1986
Chile		4 septiembre 1975 ^(a)	3 diciembre 1975
China ^{a, b, j}		22 enero 1987 ^(a)	22 abril 1987
Chipre ^{a, b}		29 diciembre 1980 ^(a)	29 marzo 1981
Colombia		25 septiembre 1979 ^(a)	24 diciembre 1979
Costa Rica	10 junio 1958	26 octubre 1987	24 enero 1988
Côte d'Ivoire		1º febrero 1991 ^(a)	2 mayo 1991
Croacia ^{a, b, f}		26 julio 1993 ^(s)	8 octubre 1991
Cuba ^{a, b, e}		30 diciembre 1974 ^(a)	30 marzo 1975
Dinamarca ^{a, b, c}		22 diciembre 1972 ^(a)	22 marzo 1973
Djibouti		14 junio 1983 ^(s)	27 junio 1977
Dominica		28 octubre 1988 ^(a)	26 enero 1989
Ecuador ^{a, b}	17 diciembre 1958	3 enero 1962	3 abril 1962
Egipto		9 marzo 1959 ^(a)	7 junio 1959
El Salvador	10 junio 1958	26 febrero 1998	27 mayo 1998
Emiratos Árabes Unidos		21 agosto 2006 ^(a)	19 noviembre 2006
Eslovaquia ^f		28 mayo 1993 ^(s)	1º enero 1993
Eslovenia ^{a, b, f}		6 julio 1992 ^(s)	25 junio 1991
España		12 mayo 1977 ^(a)	10 agosto 1977
Estados Unidos de América ^{a, b}		30 septiembre 1970 ^(a)	29 diciembre 1970
Estonia		30 agosto 1993 ^(a)	28 noviembre 1993
ex República Yugoslava de Macedonia ^{a, b, f}		10 marzo 1994 ^(s)	17 noviembre 1991
Federación de Rusia ^e	29 diciembre 1958	24 agosto 1960	22 noviembre 1960
Filipinas ^{a, b}	10 junio 1958	6 julio 1967	4 octubre 1967
Finlandia	29 diciembre 1958	19 enero 1962	19 abril 1962
Francia ^a	25 noviembre 1958	26 junio 1959	24 septiembre 1959
Gabón		15 diciembre 2006 ^(a)	15 marzo 2007
Georgia		2 junio 1994 ^(a)	31 agosto 1994
Ghana		9 abril 1968 ^(a)	8 julio 1968
Grecia ^{a, b}		16 julio 1962 ^(a)	14 octubre 1962
Guatemala ^{a, b}		21 marzo 1984 ^(a)	19 junio 1984
Guinea		23 enero 1991 ^(a)	23 abril 1991
Haití		5 diciembre 1983 ^(a)	4 marzo 1984
Honduras		3 octubre 2000 ^(a)	1º enero 2001
Hungría ^{a, b}		5 marzo 1962 ^(a)	3 junio 1962
India ^{a, b}	10 junio 1958	13 julio 1960	11 octubre 1960
Indonesia ^{a, b}		7 octubre 1981 ^(a)	5 enero 1982
Irán (República Islámica del) ^{a, b}		15 octubre 2001 ^(a)	13 enero 2002

<i>Estado</i>	<i>Firma</i>	<i>Ratificación (r), adhesión (a), o sucesión (s)</i>	<i>Entrada en vigor</i>
Irlanda ^a		12 mayo 1981 ^(a)	10 agosto 1981
Islandia		24 enero 2002 ^(a)	24 abril 2002
Islas Marshall		21 diciembre 2006 ^(a)	21 marzo 2007
Israel	10 junio 1958	5 enero 1959	7 junio 1959
Italia		31 enero 1969 ^(a)	1º mayo 1969
Jamaica ^{a, b}		10 julio 2002 ^(a)	8 octubre 2002
Japón ^a		20 junio 1961 ^(a)	18 septiembre 1961
Jordania	10 junio 1958	15 noviembre 1979	13 febrero 1980
Kazajstán		20 noviembre 1995 ^(a)	18 febrero 1996
Kenya ^a		10 febrero 1989 ^(a)	11 mayo 1989
Kirguistán		18 diciembre 1996 ^(a)	18 marzo 1997
Kuwait ^a		28 abril 1978 ^(a)	27 julio 1978
Lesotho		13 junio 1989 ^(a)	11 septiembre 1989
Letonia		14 abril 1992 ^(a)	13 julio 1992
Líbano ^a		11 agosto 1998 ^(a)	9 noviembre 1998
Liberia		16 septiembre 2005 ^(a)	15 diciembre 2005
Lituania ^e		14 marzo 1995 ^(a)	12 junio 1995
Luxemburgo ^a	11 noviembre 1958	9 septiembre 1983	8 diciembre 1983
Madagascar ^{a, b}		16 julio 1962 ^(a)	14 octubre 1962
Malasia ^{a, b}		5 noviembre 1985 ^(a)	3 febrero 1986
Malí		8 septiembre 1994 ^(a)	7 diciembre 1994
Malta ^{a, f}		22 junio 2000 ^(a)	20 septiembre 2000
Marruecos ^a		12 febrero 1959 ^(a)	7 junio 1959
Mauricio ^a		19 junio 1996 ^(a)	17 septiembre 1996
Mauritania		30 enero 1997 ^(a)	30 abril 1997
México		14 abril 1971 ^(a)	13 julio 1971
Moldova ^{a, f}		18 septiembre 1998 ^(a)	17 diciembre 1998
Mónaco ^{a, b}	31 diciembre 1958	2 junio 1982	31 agosto 1982
Mongolia ^{a, b}		24 octubre 1994 ^(a)	22 enero 1995
Montenegro ^{a, b, f}		23 octubre 2006 ^(s)	3 junio 2006
Mozambique ^a		11 junio 1998 ^(a)	9 septiembre 1998
Nepal ^{a, b}		4 marzo 1998 ^(a)	2 junio 1998
Nicaragua		24 septiembre 2003 ^(a)	23 diciembre 2003
Níger		14 octubre 1964 ^(a)	12 enero 1965
Nigeria ^{a, b}		17 marzo 1970 ^(a)	15 junio 1970
Noruega ^{a, i}		14 marzo 1961 ^(a)	12 junio 1961
Nueva Zelanda ^a		6 enero 1983 ^(a)	6 abril 1983
Omán		25 febrero 1999 ^(a)	26 mayo 1999
Países Bajos ^{a, d}	10 junio 1958	24 abril 1964	23 julio 1964
Pakistán ^a	30 diciembre 1958	14 julio 2005	12 octubre 2005

<i>Estado</i>	<i>Firma</i>	<i>Ratificación (r), adhesión (a), o sucesión (s)</i>	<i>Entrada en vigor</i>
Panamá		10 octubre 1984 ^(a)	8 enero 1985
Paraguay		8 octubre 1997 ^(a)	6 enero 1998
Perú		7 julio 1988 ^(a)	5 octubre 1988
Polonia ^{a, b}	10 junio 1958	3 octubre 1961	1º enero 1962
Portugal ^a		18 octubre 1994 ^(a)	16 enero 1995
Qatar		30 diciembre 2002 ^(a)	30 marzo 2003
Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte ^{a, g}		24 septiembre 1975 ^(a)	23 diciembre 1975
República Árabe Siria		9 marzo 1959 ^(a)	7 junio 1959
República Checa		30 septiembre 1993 ^(s)	1º enero 1993
República de Corea ^{a, b}		8 febrero 1973 ^(a)	9 mayo 1973
República Democrática Popular Lao		17 junio 1998 ^(a)	15 septiembre 1998
República Dominicana		11 abril 2002 ^(a)	10 julio 2002
República Unida de Tanzanía ^a		13 octubre 1964 ^(a)	12 enero 1965
República Centroafricana ^{a, b}		15 octubre 1962 ^(a)	13 enero 1963
Rumanía ^{a, b, e}		13 septiembre 1961 ^(a)	12 diciembre 1961
San Marino		17 mayo 1979 ^(a)	15 agosto 1979
San Vicente y las Granadinas ^{a, b}		12 septiembre 2000 ^(a)	11 diciembre 2000
Santa Sede ^{a, b}		14 mayo 1975 ^(a)	12 agosto 1975
Senegal		17 octubre 1994 ^(a)	15 enero 1995
Serbia ^{a, b, f}		12 marzo 2001 ^(s)	27 abril 1992
Singapur ^a		21 agosto 1986 ^(a)	19 noviembre 1986
Sri Lanka	30 diciembre 1958	9 abril 1962	8 julio 1962
Sudáfrica		3 mayo 1976 ^(a)	1º agosto 1976
Suecia	23 diciembre 1958	28 enero 1972	27 abril 1972
Suiza	29 diciembre 1958	1º junio 1965	30 agosto 1965
Tailandia		21 diciembre 1959 ^(a)	20 marzo 1960
Trinidad y Tabago ^{a, b}		14 febrero 1966 ^(a)	15 mayo 1966
Túnez ^{a, b}		17 julio 1967 ^(a)	15 octubre 1967
Turquía ^{a, b}		2 julio 1992 ^(a)	30 septiembre 1992
Uganda ^a		12 febrero 1992 ^(a)	12 mayo 1992
Ucrania ^e	29 diciembre 1958	10 octubre 1960	8 enero 1961
Uruguay		30 marzo 1983 ^(a)	28 junio 1983
Uzbekistán		7 febrero 1996 ^(a)	7 mayo 1996
Venezuela (República Bolivariana de) ^{a, b}		8 febrero 1995 ^(a)	9 mayo 1995
Viet Nam ^{a, b, e,}		12 septiembre 1995 ^(a)	11 diciembre 1995

<i>Estado</i>	<i>Firma</i>	<i>Ratificación (r), adhesión (a), o sucesión (s)</i>	<i>Entrada en vigor</i>
Zambia		14 marzo 2002 ^(a)	12 junio 2002
Zimbabwe		29 septiembre 1994 ^(a)	28 diciembre 1994

Estados Parte: 142

^aDeclaraciones y reservas. Este Estado sólo aplicará la Convención al reconocimiento y la ejecución de laudos dictados en el territorio de otro Estado Contratante.

^bDeclaraciones y reservas. Este Estado aplicará la Convención sólo a las controversias derivadas de relaciones jurídicas, sean o no contractuales, consideradas como mercantiles por el derecho interno.

^cEl 10 de febrero de 1976, Dinamarca declaró que la Convención se aplicaría a las Islas Feroe y Groenlandia.

^dEl 24 de abril de 1964, los Países Bajos declararon que la Convención se aplicaría a las Antillas Neerlandesas.

^eDeclaraciones y reservas. Con respecto a los laudos dictados en el territorio de Estados no contratantes, este Estado aplicará la Convención sólo en la medida en que esos Estados otorguen un trato recíproco.

^fDeclaraciones y reservas. Este Estado aplicará la Convención únicamente a los laudos arbitrales dictados después de la entrada en vigor de la Convención.

^gEl Reino Unido extendió la aplicación territorial de la Convención, en el caso de los laudos arbitrales dictados únicamente en el territorio de otro Estado Contratante, a los siguientes territorios: Gibraltar (24 de septiembre de 1975), Isla de Man (22 de febrero de 1979), Bermudas (14 de noviembre de 1979), Islas Caimán (26 de noviembre de 1980), Guernsey (19 de abril de 1985) y Jersey (28 de mayo de 2002).

^hDeclaraciones y reservas. El Canadá declaró que aplicaría la Convención únicamente a las controversias derivadas de relaciones jurídicas, fueran o no contractuales, consideradas como mercantiles por el derecho interno del Canadá, excepto en el caso de la Provincia de Quebec, donde la ley no preveía esa limitación.

ⁱEste Estado no aplicará la Convención a las controversias en las que sean objeto de litigio bienes inmuebles situados en el territorio del Estado o algún derecho real sobre esos bienes.

^jCuando recuperó la soberanía sobre Hong Kong el 1º de julio de 1997, el Gobierno de China extendió la aplicación territorial de la Convención a Hong Kong, Región Administrativa Especial de China, a reserva de la declaración formulada inicialmente por China al adherirse a la Convención. El 19 de julio de 2005, China declaró que la Convención se aplicaría a Macao, Región Administrativa Especial de China, a reserva de la declaración formulada inicialmente por China al adherirse a la Convención.

导言

目标

《承认及执行外国仲裁裁决公约》(本公约)认识到国际仲裁作为解决国际商事纠纷的手段日益重要，因此寻求为承认仲裁协议以及法院承认和执行外国和非国内仲裁裁决提供共同的立法标准。“非国内”一词似应包含这样的裁决：裁决虽然是在强制执行地所在国作出的，但由于程序中的某种涉外因素，如适用另一国的程序法，根据该国法律此种裁决作为“外国”裁决对待。

本公约的主要宗旨是，外国和非国内仲裁裁决不会受到区别对待，并要求各缔约国确保这类裁决在其法域内同国内裁决一样得到承认并普遍能够强制执行。公约的一个附带宗旨是，要求各缔约国法院为充分执行仲裁协定而拒绝当事人在违反其将有关事项提交仲裁庭处理的约定的情况下诉诸法院。

关键条款

本公约适用于被要求承认和强制执行裁决的国家以外的任何国家所作的裁决。本公约还适用于“不被视为国内裁决”的裁决。一国在同意受本公约约束时，可声明将(a)仅对在另一缔约国领土上作出的裁决和(b)仅对其国内法律认为是“商业性”的法律关系适用本公约。

本公约载有关于仲裁协议的条款。涵盖这一方面是因为认识到，事实上一项裁决有可能因其实所依据的协定可能得不到承认而被拒绝强制执行。第二(1)条规定，各缔约国应承认书面仲裁协定。在这方面，贸易法委员会在其2006年第三十九届会议上通过了一条建议，力求就第二(2)

条中仲裁协定必须为书面形式这一要求的解释为各缔约国提供指导，并鼓励适用第七(1)条，以便使任何相关人均可在一国的法律或条约是申请所涉仲裁协定的依据时，根据该国的法律或条约行使其可能具有的申请承认这类仲裁协定有效性的权利。

对各缔约国规定的中心义务是，承认这一体制内所有仲裁裁决均具有约束力并在收到请求时根据诉讼地法强制执行之。公约没有规定任何要求的，各缔约国可确定应当遵循的程序机制。

本公约定义了五种理由，根据这五种理由，可按照援用本公约所针对的当事人的请求拒绝承认和强制执行。这些理由包括当事人无行为能力、仲裁协定无效、适当程序、仲裁协定的范围、仲裁庭的管辖权、裁决在裁决地所在国或裁决所依据法律的国家被撤销或停止执行。公约还定义了两种理由，法庭可依据这两种理由主动拒绝承认和强制执行裁决。这两个理由涉及可仲裁性和公共政策。

本公约力求鼓励在尽可能多的案件中承认和强制执行裁决。为实现这一目的，本公约第七(1)条取消了国内法律中对承认和强制执行所规定的比本公约还要严苛的条件，同时允许继续适用给予强制执行裁决申请方特别权利或较优惠权利的任何国家条文。该条承认任何相关人均有权援用裁决地所在国的法律或各项条约，其中包括此类法律或条约所提供的制度比本公约更为优惠的情形。

生效

公约于1959年6月7日生效（第十二条）

如何成为缔约国

本公约已截止签署。本公约需经过批准，联合国任何会员国、联合国任何专门机构的其他成员国或国际法院规约当事国均可加入本公约（第八条和第九条）。

任择和（或）强制性声明和通知

任何缔约国在签署、批准或加入公约，或根据第十条通知在其领土上扩大适用时，都可在互惠基础上声明其对公约的适用仅限于承认和强制执行在另一缔约国领土上作出的裁决。缔约国还可声明，产生纠纷的法律关系，无论其为契约关系与否，只有在本国国内法中被视为商业关系的，才能适用本公约（第一条）。

退出

任何缔约国均可以书面通知联合国秘书长宣告退出本公约。退约应于秘书长收到通知之日一年后生效（第十三条）。

第一部分

联合国国际商事仲裁会议
1958年5月20日至6月10日，纽约

联合国国际商事仲裁会议最后文件摘录¹

“1. 联合国经济及社会理事会在1956年5月3日通过的第604(XXI)号决议中决定召集一次全权大使会议，目的是订立一项关于承认和执行外国仲裁裁决的公约，并审议为提高仲裁解决私法纠纷的效力而可能采取的其他措施。

[…]

“12. 经济及社会理事会通过决议召集本次会议，请求其订立一项以国际仲裁裁决执行问题委员会编写的公约草案为基础的公约，同时考虑到各国政府和非政府组织所提出的意见和建议，以及在理事会第二十一届会议上所作的讨论。

“13. 本次会议根据各工作组报告和全体会议记录中所记录的审议情况，编写了本最后文件附件中的《承认及执行外国仲裁裁决公约》并开放供签署。

[…]

“16. 此外，本次会议还根据其他措施问题委员会在其报告中提出的建议，通过了以下决议：

---

¹联合国国际商事仲裁会议最后文件(E/CONF.26/8/Rev.1)的全文可在<http://www.uncitral.org>查阅。

“本次会议，

“相信刚刚订立的关于承认及执行外国仲裁裁决的公约将有助于提高仲裁解决私法纠纷的效力，除此之外，还应当在这一领域采取其他措施，

“审议了秘书长编写的关于提高仲裁解决私法纠纷效力的可行措施的精彩概论和分析（E/CONF.26/6号文件），

“特别注意到其中对于有关政府组织和其他组织如何为更有效地利用仲裁作出切实贡献而提出的建议，

“对于秘书长的说明所论及的主要问题，表明下述意见：

“1. 本次会议认为，更广泛地传播关于仲裁法、惯例和机构的信息对于商事仲裁的进步有切实的推动作用；认识到有关组织已经在这一领域开展了工作，²并表示希望这些组织继续开展在这方面尚未完成的活动，同时特别注意协调各自的努力；

“2. 认识到应当在必要情况下鼓励设立新的仲裁机构并改进现有机构，特别是在某些地理区域和贸易部门中；并相信，在仲裁事项上从事活动的适当政府组织和其他组织可以开展有益的工作，同时适当考虑到有必要避免重复努力并把精力集中在对有关区域和贸易部门有最大实际助益的措施

“3. 认识到技术援助在制定有效的仲裁立法和制度中的价值；并建议有关政府和其他组织在财力允许的范围内努力向寻求此类援助者提供援助；

“4. 认识到区域研究小组、研讨会或工作组在适当情形下可能会取得建设性的成果；相信应当考虑到联合国适当的区域委员会和其他机构

---

²例如欧洲经济委员会和美洲法学家协会。

召集这类会议是否明智，但认为在采取这类行动时应当谨慎地顾及避免重复和确保节省精力和资源；

“5. 认为国内仲裁法的更大统一将增进仲裁解决私法纠纷的效力，注意到现有的各类组织已经在这一领域内开展的工作，³并建议对这些机构的努力加以补充，借此适当关注为仲裁示范法规确定恰当的主题并为鼓励制定此类立法确定适当的措施；

“表示希望联合国通过其适当机构采取其认为可行的步骤，鼓励通过现有区域机构和非政府组织的力量以及未来可能设立的其他此种机构，进一步研究提高仲裁解决私法纠纷的效力的措施；

“建议采取这类步骤的方式应当保证适当协调努力，避免重复并适当服从预算考虑因素；

“请秘书长将本决议提交给适当的联合国机构。”

---

³例如国际统一私法协会和美洲法学家协会。

承认及执行外国公断裁决公约

第一条

1. 公断裁决，因自然人或法人间之争议而产生且在声请承认及执行地所在国以外之国家领土内作成者，其承认及执行适用本公约。本公约对于公断裁决经声请承认及执行地所在国认为非内国裁决者，亦适用之。

2. “公断裁决”一词不仅指专案选派之公断员所作裁决，亦指当事人提请裁断之常设公断机关所作裁决。

3. 任何国家得于签署、批准或加入本公约时，或于依本公约第十条通知推广适用时，本交互原则声明该国适用本公约，以承认及执行在另一缔约国领土内作成之裁决为限。任何国家亦得声明，该国唯于争议起于法律关系，不论其为契约性质与否，而依提出声明国家之国内法认为系属商事关系者，始适用本公约。

第二条

1. 当事人以书面协定承允彼此间所发生或可能发生之一切或任何争议，如关涉可以公断解决事项之确定法律关系，不论为契约性质与否，应提交公断时，各缔约国应承认此项协定。

2. “书面协定”一词指当事人所签订或在互换函电中所载明之契约公断条款或公断协定。

3. 当事人就诉讼事项订有本条所称之协定者，缔约国法院受理诉讼时应依当事人一造之请求，命当事人提交公断，但前述协定经法院认定无效、失效或不能实行者不在此限。

第三条

各缔约国应承认公断裁决具有拘束力，并依援引裁决地之程序规则及下列各条所载条件执行之。承认或执行适用本公约之公断裁决时，不得较承认或执行内国公断裁决附加过苛之条件或征收过多之费用。

第四条

1. 声请承认及执行之一造，为取得前条所称之承认及执行，应于声请时提具：

- (a) 原裁决之正本或其正式副本；
- (b) 第二条所称协定之原本或其正式副本。

2. 倘前述裁决或协定所用文字非为援引裁决地所在国之正式文字，声请承认及执行裁决之一造应备具各该文件之此项文字译本。译本应由公设或宣誓之翻译员或外交或领事人员认证之。

第五条

1. 裁决唯有于受裁决援用之一造向声请承认及执行地之主管机关提具证据证明有下列情形之一时，始得依该造之请求，拒予承认及执行：

- (a) 第二条所称协定之当事人依对其适用之法律有某种无行为能力情形者，或该项协定依当事人作为协定准据之法律系属无效，或未指明以何法律为准时，依裁决地所在国法律系属无效者；或
- (b) 受裁决援用之一造未接获关于指派公断员或公断程序之适当通知，或因他故，致未能申辩者；或

(c) 裁决所处理之争议非为交付公断之标的或不在其条款之列，或裁决载有关于交付公断范围以外事项之决定者，但交付公断事项之决定可与未交付公断之事项划分时，裁决中关于交付公断事项之决定部分得予承认及执行；或

(d) 公断机关之组成或公断程序与各造间之协议不符，或无协议而与公断地所在国法律不符者；或

(e) 裁决对各造尚无拘束力，或业经裁决地所在国或裁决所依据法律之国家之主管机关撤销或停止执行者。

2. 倘声请承认及执行地所在国之主管机关认定有下列情形之一，亦得拒不承认及执行公断裁决：

(a) 依该国法律，争议事项系不能以公断解决者；或

(b) 承认或执行裁决有违该国公共政策者。

第六条

倘裁决业经向第五条第1款(e)项所称之主管机关声请撤销或停止执行，受理援引裁决案件之机关得于其认为适当时延缓关于执行裁决之决定，并得依请求执行一造之声请，命他造提供妥适之担保。

第七条

1. 本公约之规定不影响缔约国间所订关于承认及执行公断裁决之多边或双边协定之效力，亦不剥夺任何利害关系人可依援引裁决地所在国之法律或条约所认许之方式，在其许可范围内，援用公断裁决之任何权利。

2. 一九二三年日内瓦公断条款议定书及一九二七年日内瓦执行外国公断裁决公约在缔约国间，于其受本公约拘束后，在其受拘束之范围内不再生效。

第八条

1. 本公约在一九五八年十二月三十一日以前听由任何联合国会员国及现为或嗣后成为任何联合国专门机关会员国或国际法院规约当事国之任何其它国家，或经联合国大会邀请之任何其它国家签署。

2. 本公约应予批准。批准文件应送交联合国秘书长存放。

第九条

1. 本公约听由第八条所称各国加入。

2. 加入应以加入文件送交联合国秘书长存放为之。

第十条

1. 任何国家得于签署、批准或加入时声明将本公约推广适用于由其负责国际关系之一切或任何领土。此项声明于本公约对关系国家生效时发生效力。

2. 嗣后关于推广适用之声明应向联合国秘书长提出通知为之，自联合国秘书长收到此项通知之日起九十日起，或自本公约对关系国家生效之日起发生效力，此两日期以较迟者为准。

3. 关于在签署、批准或加入时未经将本公约推广适用之领土，各关系国家应考虑可否采取必要步骤将本公约推广适用于此等领土，但因宪政关系确有必要时，自须征得此等领土政府之同意。

第十一条

下列规定对联邦制或非单一制国家适用之：

- (a) 关于本公约内属于联邦机关立法权限之条款，联邦政府之义务在此范围内与非联邦制缔约国之义务同；
- (b) 关于本公约内属于组成联邦各州或各省之立法权限之条款，如各州或各省依联邦宪法制度并无采取立法行动之义务，联邦政府应尽速将此等条款提请各州或各省主管机关注意，并附有利之建议；
- (c) 参加本公约之联邦国家遇任何其他缔约国经由联合国秘书长转达请求时，应提供叙述联邦及其组成单位关于本公约特定规定之法律及惯例之情报，说明以立法或其它行动实施此项规定之程度。

第十二条

1. 本公约应自第三件批准或加入文件存放之日起第九十日起发生效力。
2. 对于第三件批准或加入文件存放后批准或加入本公约之国家，本公约应自各该国存放批准或加入文件后第九十日起发生效力。

第十三条

1. 任何缔约国得以书面通知联合国秘书长宣告退出本公约。退约应于秘书长收到通知之日起一年后发生效力。
2. 依第十条规定提出声明或通知之国家，嗣后得随时通知联合国秘书长声明本公约自秘书长收到通知之日起一年后停止适用于关系领土。

3. 在退约生效前已进行承认或执行程序之公断裁决，应继续适用本公约。

第十四条

缔约国除在本国负有适用本公约义务之范围外，无权对其他缔约国援用本公约。

第十五条

联合国秘书长应将下列事项通知第八条所称各国：

- (a) 依第八条所为之签署及批准；
- (b) 依第九条所为之加入；
- (c) 依第一条、第十条及第十一条所为之声明及通知；
- (d) 依第十二条本公约发生效力之日期；
- (e) 依第十三条所为之退约及通知。

第十六条

- 1. 本公约应存放联合国档案库，其中文、英文、法文、俄文及西班牙文各本同一作准。
- 2. 联合国秘书长应将本公约正式副本分送第八条所称各国。

第二部分

关于《承认及执行外国仲裁裁决公约》
第二条第 2 款和第七条第 1 款的
解释的建议

**大会 2006 年 12 月 4 日
第 61/33 号决议**

大会，

确认仲裁作为解决国际商业关系中的争端的方法所具有的价值，

回顾其关于《国际商业仲裁示范法》的 1985 年 12 月 11 日第 40/72 号决议，¹

确认《示范法》的规定，在仲裁协议形式和准予采取临时措施方面，必须符合国际贸易现行做法和现代订约方式，

相信《示范法》关于仲裁协议形式和临时措施的订正条款反映上述现行做法，将大大提高《示范法》的可操作性，

注意到《示范法》关于仲裁协议形式和临时措施的订正条款是在与各国政府和利益有关方进行适当讨论和广泛协商后拟订的，此项工作将大有助于为公平和有效地解决国际商业争端建立一个统一法律框架，

---

¹ 《大会正式记录，第四十届会议，补编第 17 号》(A/40/17)，附件一。

相信在示范法条款的现代化方面，促进 1958 年 6 月 10 日在纽约订立的《承认及执行外国仲裁裁决公约》² 的统一解释和适用尤为适时，

1. 赞赏联合国国际贸易法委员会制订和通过了其《国际商业仲裁示范法》关于仲裁协议形式和临时措施的订正条款，其案文载于联合国国际贸易法委员会第三十九届会议工作报告³ 附件一，并建议所有国家考虑到统一的仲裁程序法的可取性以及国际商业仲裁做法的具体需要，在制定或修订本国法律时积极考虑立法实施《示范法》的订正条款，或经修订的联合国国际贸易法委员会《国际商业仲裁示范法》；

2. 又赞赏联合国国际贸易法委员会制订和通过关于 1958 年 6 月 10 日在纽约订立的《承认及执行外国仲裁裁决公约》² 第二条第 2 款和第七条第 1 款的解释的建议，其案文载于联合国国际贸易法委员会第三十九届会议工作报告附件二；³

3. 请秘书长尽一切努力确保广泛宣传和提供《示范法》订正条款以及建议。

2006 年 12 月 4 日
第 64 次全体会议

---

² 联合国，《条约汇编》，第 330 卷，第 4739 号。

³ 《大会正式记录，第六十一届会议，补编第 17 号》(A/61/17)。

联合国国际贸易法委员会
第三十九届会议 2006 年 7 月 7 日通过的
关于 1958 年 6 月 10 日在纽约制定的
《承认及执行外国仲裁裁决公约》
第二条第 2 款和第七条第 1 款的
解释的建议

联合国国际贸易法委员会，

回顾大会 1966 年 12 月 17 日第 2205 (XXI) 号决议，该决议设立了联合国国际贸易法委员会，目的是促进国际贸易法之逐渐协调与统一，除其他外，所采取的方式可以是推广各种方式方法，确保对国际贸易法领域的各项国际公约和统一法作出统一的解释和适用，

意识到委员会的组成包括世界上不同法律、社会和经济制度及不同发展水平的国家，

回顾大会多项决议先后重申委员会作为联合国系统在国际贸易法领域的核心法律机构协调本领域法律活动的任务，

深信 1958 年 6 月 10 日在纽约制定的《承认及执行外国仲裁裁决公约》⁴获得广泛通过尤其是在国际贸易领域促进法治的一项重要成就，

回顾安排公约开放供签署的全权代表会议通过的一项决议，其中指出，除其他外，会议“认为各国国内仲裁法律的进一步统一可增进仲裁在解决私法纠纷方面的效力”，

注意到对公约的形式要求存在不同的解释，其部分原因是公约的五种同样作准的文本在表达上有差别，

考虑到公约第七条第 1 款的一个目的是使外国仲裁裁决在最大程度上得以执行，特别是通过承认任何利害关系方有权在寻求在一国依赖该

---

⁴联合国，《条约汇编》，第 330 卷，第 4739 号。

裁决的情况下援用该国的法律或条约，包括所规定的制度比公约更有利的法律或条约，

考虑到电子商务的广泛应用，

考虑到各项国际法律文书，例如 1985 年《贸易法委员会国际商事仲裁示范法》，⁵后来特别对其第 7 条⁶作出修订的《贸易法委员会电子商务示范法》、⁷《贸易法委员会电子签名示范法》⁸和《联合国国际合同使用电子通信公约》，⁹

还考虑到所颁布的一些国内立法，以及判例法，在仲裁协议的形式要求、仲裁程序和执行仲裁裁决方面，它们比公约更有利，

认为在解释公约时必须考虑到促进仲裁裁决的承认和执行的必要，

1. 建议适用 1958 年 6 月 10 日在纽约制定的《承认及执行外国仲裁裁决公约》第二条第 2 款，认识到其中所述情形并非详尽无遗；

2. 还建议适用 1958 年 6 月 10 日在纽约制定的《承认及执行外国仲裁裁决公约》第七条第 1 款，以便允许任何利害关系方运用在寻求在一国依赖一仲裁协议的情况下根据该国的法律或条约而可能享有的权利，寻求该仲裁协议的有效性获得承认。

---

⁵《大会正式记录，第四十届会议，补编第 17 号》(A/40/17)，附件一，及联合国出版物，销售编号：E.95.V.18。

⁶同上，《大会正式记录，第六十一届会议，补编第 17 号》(A/61/17)，附件一。

⁷同上，《第五十一届会议，补编第 17 号》(A/51/17)，附件一；及联合国出版物，销售编号：E.99.V.4，其中也载有 1998 年通过的第 5 条之二和所附的《颁布指南》。

⁸同上，《第五十六届会议，补编第 17 号》和更正 (A/56/17 和 Corr.3)，附件二；及联合国出版物，销售编号：E.02.V.8，其中也载有所附的《颁布指南》。

⁹大会第 60/21 号决议，附件。

第三部分

截至 2008 年 1 月 1 日 《承认及执行外国仲裁裁决公约》的现状

国家	签署日期	批准 (r), 加入 (a) 或 继承 (s) 日期	生效日期
阿富汗 ^{a, b}		2004 年 11 月 30 日 ^(a)	2005 年 2 月 28 日
阿尔巴尼亚		2001 年 6 月 27 日 ^(a)	2001 年 9 月 25 日
阿尔及利亚 ^{a, b}		1989 年 2 月 7 日 ^(a)	1989 年 5 月 8 日
安提瓜和巴布达 ^{a, b}		1989 年 2 月 2 日 ^(a)	1989 年 5 月 3 日
阿根廷 ^{a, b}	1958 年 8 月 26 日	1989 年 3 月 14 日	1989 年 6 月 12 日
亚美尼亚 ^{a, b}		1997 年 12 月 29 日 ^(a)	1998 年 3 月 29 日
澳大利亚		1975 年 3 月 26 日 ^(a)	1975 年 6 月 24 日
奥地利		1961 年 5 月 2 日 ^(a)	1961 年 7 月 31 日
阿塞拜疆		2000 年 2 月 29 日 ^(a)	2000 年 5 月 29 日
巴哈马		2006 年 12 月 20 日 ^(a)	2007 年 3 月 20 日
巴林 ^{a, b}		1988 年 4 月 6 日 ^(a)	1988 年 7 月 5 日
孟加拉国		1992 年 5 月 6 日 ^(a)	1992 年 8 月 4 日
巴巴多斯 ^{a, b}		1993 年 3 月 16 日 ^(a)	1993 年 6 月 14 日
白俄罗斯 ^e	1958 年 12 月 29 日	1960 年 11 月 15 日	1961 年 2 月 13 日
比利时 ^a	1958 年 6 月 10 日	1975 年 8 月 18 日	1975 年 11 月 16 日
贝宁		1974 年 5 月 16 日 ^(a)	1974 年 8 月 14 日
玻利维亚		1995 年 4 月 28 日 ^(a)	1995 年 7 月 27 日
波斯尼亚和黑塞哥维 ^{a, b, f}		1993 年 9 月 1 日 ^(s)	1992 年 3 月 6 日
博茨瓦纳 ^{a, b}		1971 年 12 月 20 日 ^(a)	1972 年 3 月 19 日
巴西		2002 年 6 月 7 日 ^(a)	2002 年 9 月 5 日
文莱达鲁萨兰国 ^a		1996 年 7 月 25 日 ^(a)	1996 年 10 月 23 日
保加利亚 ^{a, e}	1958 年 12 月 17 日	1961 年 10 月 10 日	1962 年 1 月 8 日
布基纳法索		1987 年 3 月 23 日 ^(a)	1987 年 6 月 21 日
柬埔寨		1960 年 1 月 5 日 ^(a)	1960 年 4 月 4 日
喀麦隆		1988 年 2 月 19 日 ^(a)	1988 年 5 月 19 日
加拿大 ^h		1986 年 5 月 12 日 ^(a)	1986 年 8 月 10 日
中非共和国 ^{a, b}		1962 年 10 月 15 日 ^(a)	1963 年 1 月 13 日

国家	签字日期	批准 (r), 加入 (a) 或 继承 (s)	生效日期
		日期	
智利		1975 年 9 月 4 日 ^(a)	1975 年 12 月 3 日
中国 ^{a, b, f}		1987 年 1 月 22 日 ^(a)	1987 年 4 月 22 日
哥伦比亚		1979 年 9 月 25 日 ^(a)	1979 年 12 月 24 日
哥斯达黎加	1958 年 6 月 10 日	1987 年 10 月 26 日	1988 年 1 月 24 日
科特迪瓦		1991 年 2 月 1 日 ^(a)	1991 年 5 月 2 日
克罗地亚 ^{a, b, f}		1993 年 7 月 26 日 ^(s)	1991 年 10 月 8 日
古巴 ^{a, b, e}		1974 年 12 月 30 日 ^(a)	1975 年 3 月 30 日
塞浦路斯 ^{a, b}		1980 年 12 月 29 日 ^(a)	1981 年 3 月 29 日
捷克共和国		1993 年 9 月 30 日 ^(s)	1993 年 1 月 1 日
丹麦 ^{a, b, c}		1972 年 12 月 22 日 ^(a)	1973 年 3 月 22 日
吉布提		1983 年 6 月 14 日 ^(s)	1977 年 6 月 27 日
多米尼加		1988 年 10 月 28 日 ^(a)	1989 年 1 月 26 日
多米尼加共和国		2002 年 4 月 11 日 ^(a)	2002 年 7 月 10 日
厄瓜多尔 ^{a, b}	1958 年 12 月 17 日	1962 年 1 月 3 日	1962 年 4 月 3 日
埃及		1959 年 3 月 9 日 ^(a)	1959 年 6 月 7 日
萨尔瓦多	1958 年 6 月 10 日	1998 年 2 月 26 日	1998 年 5 月 27 日
爱沙尼亚		1993 年 8 月 30 日 ^(a)	1993 年 11 月 28 日
芬兰	1958 年 12 月 29 日	1962 年 1 月 19 日	1962 年 4 月 19 日
法国 ^a	1958 年 11 月 25 日	1959 年 6 月 26 日	1959 年 9 月 24 日
加蓬		2006 年 12 月 15 日 ^(a)	2007 年 3 月 15 日
格鲁吉亚		1994 年 6 月 2 日 ^(a)	1994 年 8 月 31 日
德国 ^a	1958 年 6 月 10 日	1961 年 6 月 30 日	1961 年 9 月 28 日
加纳		1968 年 4 月 9 日 ^(a)	1968 年 7 月 8 日
希腊 ^{a, b}		1962 年 7 月 16 日 ^(a)	1962 年 10 月 14 日
危地马拉 ^{a, b}		1984 年 3 月 21 日 ^(a)	1984 年 6 月 19 日
几内亚		1991 年 1 月 23 日 ^(a)	1991 年 4 月 23 日
海地		1983 年 12 月 5 日 ^(a)	1984 年 3 月 4 日
罗马教廷 ^{a, b}		1975 年 5 月 14 日 ^(a)	1975 年 8 月 12 日
洪都拉斯		2000 年 10 月 3 日 ^(a)	2001 年 1 月 1 日
匈牙利 ^{a, b}		1962 年 3 月 5 日 ^(a)	1962 年 6 月 3 日
冰岛		2002 年 1 月 24 日 ^(a)	2002 年 4 月 24 日
印度 ^{a, b}	1958 年 6 月 10 日	1960 年 7 月 13 日	1960 年 10 月 11 日
印度尼西亚 ^{a, b}		1981 年 10 月 7 日 ^(a)	1982 年 1 月 5 日
伊朗伊斯兰共和国 ^{a, b}		2001 年 10 月 15 日 ^(a)	2002 年 1 月 13 日
爱尔兰 ^a		1981 年 5 月 12 日 ^(a)	1981 年 8 月 10 日
以色列	1958 年 6 月 10 日	1959 年 1 月 5 日	1959 年 6 月 7 日
意大利		1969 年 1 月 31 日 ^(a)	1969 年 5 月 1 日
牙买加 ^{a, b}		2002 年 7 月 10 日 ^(a)	2002 年 10 月 8 日
日本 ^a		1961 年 6 月 20 日 ^(a)	1961 年 9 月 18 日

国家	签字日期	批准(r), 加入(a)或 继承(s)	日期	生效日期
		日期		
约旦	1958年6月10日	1979年11月15日	1980年2月13日	
哈萨克斯坦		1995年11月20日 ^(a)	1996年2月18日	
肯尼亚 ^a		1989年2月10日 ^(a)	1989年5月11日	
科威特 ^a		1978年4月28日 ^(a)	1978年7月27日	
吉尔吉斯斯坦		1996年12月18日 ^(a)	1997年3月18日	
老挝人民民主共和国		1998年6月17日 ^(a)	1998年9月15日	
拉脱维亚		1992年4月14日 ^(a)	1992年7月13日	
黎巴嫩 ^a		1998年8月11日 ^(a)	1998年11月9日	
莱索托		1989年6月13日 ^(a)	1989年9月11日	
利比里亚		2005年9月16日 ^(a)	2005年12月15日	
立陶宛 ^e		1995年3月14日 ^(a)	1995年6月12日	
卢森堡 ^a	1958年11月11日	1983年9月9日	1983年12月8日	
马达加斯加 ^{a,b}		1962年7月16日 ^(a)	1962年10月14日	
马来西亚 ^{a,b}		1985年11月5日 ^(a)	1986年2月3日	
马里		1994年9月8日 ^(a)	1994年12月7日	
马耳他 ^{a,f}		2000年6月22日 ^(a)	2000年9月20日	
马绍尔群岛		2006年12月21日 ^(a)	2007年3月21日	
毛里塔尼亚		1997年1月30日 ^(a)	1997年4月30日	
毛里求斯 ^a		1996年6月19日 ^(a)	1996年9月17日	
墨西哥		1971年4月14日 ^(a)	1971年7月13日	
摩尔多瓦 ^{a,f}		1998年9月18日 ^(a)	1998年12月17日	
摩纳哥 ^{a,b}	1958年12月31日	1982年6月2日	1982年8月31日	
蒙古 ^{a,b}		1994年10月24日 ^(a)	1995年1月22日	
黑山 ^{a,b,f}		2006年10月23日 ^(s)	2006年6月3日	
摩洛哥 ^a		1959年2月12日 ^(a)	1959年6月7日	
莫桑比克 ^a		1998年6月11日 ^(a)	1998年9月9日	
尼泊尔 ^{a,b}		1998年3月4日 ^(a)	1998年6月2日	
荷兰 ^{a,d}	1958年6月10日	1964年4月24日	1964年7月23日	
新西兰 ^a		1983年1月6日 ^(a)	1983年4月6日	
尼加拉瓜		2003年9月24日 ^(a)	2003年12月23日	
尼日尔		1964年10月14日 ^(a)	1965年1月12日	
尼日利亚 ^{a,b}		1970年3月17日 ^(a)	1970年6月15日	
挪威 ^{a,i}		1961年3月14日 ^(a)	1961年6月12日	
阿曼		1999年2月25日 ^(a)	1999年5月26日	
巴基斯坦 ^a	1958年12月30日	2005年7月14日	2005年10月12日	
巴拿马		1984年10月10日 ^(a)	1985年1月8日	
巴拉圭		1997年10月8日 ^(a)	1998年1月6日	
秘鲁		1988年7月7日 ^(a)	1988年10月5日	
菲律宾 ^{a,b}	1958年6月10日	1967年7月6日	1967年10月4日	

国家	签字日期	批准 (r), 加入 (a) 或 继承 (s) 日期	生效日期
波兰 ^{a, b}	1958 年 6 月 10 日	1961 年 10 月 3 日	1962 年 1 月 1 日
葡萄牙 ^a		1994 年 10 月 18 日 ^(a)	1995 年 1 月 16 日
卡塔尔		2002 年 12 月 30 日 ^(a)	2003 年 3 月 30 日
大韩民国 ^{a, b}		1973 年 2 月 8 日 ^(a)	1973 年 5 月 9 日
罗马尼亚 ^{a, b, e}		1961 年 9 月 13 日 ^(a)	1961 年 12 月 12 日
俄罗斯联邦 ^e	1958 年 12 月 29 日	1960 年 8 月 24 日	1960 年 11 月 22 日
圣文森特和格林纳丁斯 ^{a, b}		2000 年 9 月 12 日 ^(a)	2000 年 12 月 11 日
圣马力诺		1979 年 5 月 17 日 ^(a)	1979 年 8 月 15 日
沙特阿拉伯 ^a		1994 年 4 月 19 日 ^(a)	1994 年 7 月 18 日
塞内加尔		1994 年 10 月 17 日 ^(a)	1995 年 1 月 15 日
塞尔维亚 ^{a, b, f}		2001 年 3 月 12 日 ^(s)	1992 年 4 月 27 日
新加坡 ^a		1986 年 8 月 21 日 ^(a)	1986 年 11 月 19 日
斯洛伐克 ⁱ		1993 年 5 月 28 日 ^(s)	1993 年 1 月 1 日
斯洛文尼亚 ^{a, b, f}		1992 年 7 月 6 日 ^(s)	1991 年 6 月 25 日
南非		1976 年 5 月 3 日 ^(a)	1976 年 8 月 1 日
西班牙		1977 年 5 月 12 日 ^(a)	1977 年 8 月 10 日
斯里兰卡	1958 年 12 月 30 日	1962 年 4 月 9 日	1962 年 7 月 8 日
瑞典	1958 年 12 月 23 日	1972 年 1 月 28 日	1972 年 4 月 27 日
瑞士	1958 年 12 月 29 日	1965 年 6 月 1 日	1965 年 8 月 30 日
阿拉伯叙利亚共和国		1959 年 3 月 9 日 ^(a)	1959 年 6 月 7 日
泰国		1959 年 12 月 21 日 ^(a)	1960 年 3 月 20 日
前南斯拉夫的 马其顿共和国 ^{a, b, f}		1994 年 3 月 10 日 ^(s)	1991 年 11 月 17 日
特立尼达和多巴哥 ^{a, b}		1966 年 2 月 14 日 ^(a)	1966 年 5 月 15 日
突尼斯 ^{a, b}		1967 年 7 月 17 日 ^(a)	1967 年 10 月 15 日
土耳其 ^{a, b}		1992 年 7 月 2 日 ^(a)	1992 年 9 月 30 日
乌干达 ^a		1992 年 2 月 12 日 ^(a)	1992 年 5 月 12 日
乌克兰 ^e	1958 年 12 月 29 日	1960 年 10 月 10 日	1961 年 1 月 8 日
阿拉伯联合酋长国		2006 年 8 月 21 日 ^(a)	2006 年 11 月 19 日
大不列颠及北爱尔兰 联合王国 ^{a, g}		1975 年 9 月 24 日 ^(a)	1975 年 12 月 23 日
坦桑尼亚联合共和国 ^a		1964 年 10 月 13 日 ^(a)	1965 年 1 月 12 日
美利坚合众国 ^{a, b}		1970 年 9 月 30 日 ^(a)	1970 年 12 月 29 日
乌拉圭		1983 年 3 月 30 日 ^(a)	1983 年 6 月 28 日
乌兹别克斯坦		1996 年 2 月 7 日 ^(a)	1996 年 5 月 7 日
委内瑞拉玻利瓦尔 共和国 ^{a, b}		1995 年 2 月 8 日 ^(a)	1995 年 5 月 9 日
越南 ^{a, b, c}		1995 年 9 月 12 日 ^(a)	1995 年 12 月 11 日
赞比亚		2002 年 3 月 14 日 ^(a)	2002 年 6 月 12 日
津巴布韦		1994 年 9 月 29 日 ^(a)	1994 年 12 月 28 日

缔约国：142个

^a 声明和保留。该国适用《公约》仅限于承认和执行在另一个缔约国领土上做出的裁决。

^b 声明和保留。该国适用《公约》仅限于根据国内法被认为属于商业性质而无论是否属于合同性质的任何问题在法律关系上所产生的分歧。

^c 1976年2月10日，丹麦声明将公约适用于法罗群岛和格陵兰岛。

^d 1964年4月24日，荷兰声明将公约适用于荷属安的列斯群岛。

^e 声明和保留。对非缔约国领土上做出的裁决，该国适用《公约》仅限于提供互惠待遇的那些国家。

^f 声明和保留。该国适用《公约》仅限于本《公约》生效后公布的那些仲裁裁决。

^g 联合王国将公约的领土适用范围延伸到下述领土：直布罗陀，但仅限于在另一缔约国领土上作出的裁决（1975年9月24日）、马恩岛（1979年2月22日）、百慕大（1979年11月14日）、开曼群岛（1980年11月26日）、格恩西（1985年4月19日）、泽西（2002年5月28日）。

^h 声明和保留。加拿大声明，加拿大适用《公约》仅限于根据加拿大法律被认为属于商业性质而无论是否属于合同性质的任何问题在法律关系上所产生的分歧，但魁北克省除外，该省法律没有规定这种限制。

ⁱ 仲裁程序标的位于该国的不动产或者是对这种财产的权利的，该国不对由此产生的分歧适用《公约》。

^j 中国政府1997年7月1日恢复对香港的主权后，立即按照中国加入《公约》之初所作的声明，将《公约》的领土适用范围延伸至中国香港特别行政区。2005年7月19日，中国宣布，按照中国加入《公约》之初所作的声明，《公约》适用于中国澳门特别行政区。

Введение

Цели

Конвенция Организации Объединенных Наций о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений (Конвенция), подготовленная в результате признания растущей важности международного арбитража как средства урегулирования международных коммерческих споров, преследует цель обеспечения общих законодательных стандартов для признания арбитражных соглашений и судебного признания и приведения в исполнение иностранных и других не являющихся внутренними арбитражных решений. Термин “решение, не являющееся внутренним”, предположительно охватывает те арбитражные решения, которые, хотя они и вынесены в государстве приведения в исполнение, рассматриваются согласно его законодательству как “иностранные” по причине наличия определенного иностранного элемента в процессе, например в случае применения процессуального законодательства другого государства.

Основная цель Конвенции состоит в том, чтобы не допустить дискриминации в отношении иностранных и не являющихся внутренними арбитражных решений, и она налагает на участников обязательство обеспечивать, чтобы такие решения признавались и в целом подлежали приведению в исполнение в их правовых системах таким же образом, что и внутренние решения. Вспомогательная цель Конвенции состоит в том, чтобы потребовать от судов государств-участников в полной мере признавать арбитражные соглашения, обязав их отказывать сторонам в доступе к судам в нарушение их соглашения о передаче спора на арбитраж.

Ключевые положения

Конвенция применяется в отношении решений, вынесенных на территории государства, иного, чем то государство, где испрашивается признание и приведение в исполнение. Она также применяется к решениям, которые “не считаются внутренними решениями”. При выражении согласия на обязательность Конвенции государство может заявить, что

оно будет применять Конвенцию *a)* в отношении решений, вынесенных только на территории другого государства-участника, и *b)* только применительно к правоотношениям, которые считаются “торговыми” согласно его внутреннему закону.

Конвенция содержит положения, касающиеся арбитражных соглашений. Этот аспект был охвачен исходя из понимания того факта, что в приведении в исполнение решения может быть отказано в силу не признания соглашения, на основании которого оно было вынесено. В статье II (1) предусматривается, что государства-участники признают письменные арбитражные соглашения. В этой связи ЮНСИТРАЛ на своей тридцать девятой сессии в 2006 году приняла рекомендацию, пред следующую цель предоставить в распоряжение государств-участников руководящие указания относительно толкования содержащегося в статье II (2) требования о том, чтобы арбитражное соглашение было в письменной форме, а также содействовать применению статьи VII (1) таким образом, чтобы предоставить любой заинтересованной стране возможность воспользоваться правами, которыми она может обладать в соответствии с законодательством или международными договорами страны, в которой подается ходатайство, основанное на арбитражном соглашении, в целях признания действительности такого арбитражного соглашения.

На участников возлагается центральное обязательство, состоящее в признании всех арбитражных решений, охватываемых Конвенцией, в качестве обязательных и в приведении их в исполнение, если это испрашивается, на условиях *lex fori*. Каждое государство-участник может определить процессуальные механизмы, которые могут использоваться в тех случаях, когда Конвенция не устанавливает каких-либо требований.

В Конвенции определены пять оснований, по которым в признании и приведении в исполнение решения может быть отказано по просьбе той стороны, против которой оно направлено. К числу этих оснований относятся недееспособность сторон, недействительность арбитражного соглашения, процессуальные нарушения, сфера действия арбитражного соглашения, компетенция арбитражного суда, отмена или приостановление исполнением решения в стране, в которой или в соответствии с законодательством которой это решение было вынесено. В Конвенции определены два дополнительных основания, по которым суд может по своей собственной инициативе отказать в признании и приведении в исполнение решения. Эти основания связаны с возможностью рассмотрения предмета спора в арбитражном порядке и соображениями публичного порядка.

Конвенция преследует цель содействовать признанию и приведению в исполнение решений в максимально возможном числе случаев. Достижение этой цели обеспечивается с помощью статьи VII (1) Конвенции, согласно которой устраняется действие предусмотренных национальными законами условий признания и приведения в исполнение, являющихся более строгими, чем условия Конвенции, и при этом разрешается по-прежнему применять любые национальные положения, которые наделяют сторону, испрашивающую приведение решения в исполнение, особыми или более благоприятными правами. В этой статье признается право любой заинтересованной стороны воспользоваться законами или международными договорами страны, в которой подается ходатайство, основанное на арбитражном решении, в том числе случаях, когда такие законы или международные договоры предлагают режим, являющийся более благоприятным, чем Конвенция.

Вступление в силу

Конвенция вступила в силу 7 июня 1959 года (статья XII).

Как стать участником

Конвенция закрыта для подписания. Она подлежит ратификации и открыта для присоединения любого государства – члена Организации Объединенных Наций, а также любого другого государства, которое является членом какого-либо специализированного учреждения Организации Объединенных Наций или участником Статута Международного Суда (статьи VIII и IX).

Факультативные и/или обязательные заявления и уведомления

При подписании или ратификации Конвенции или при присоединении к ней или при подаче уведомления о территориальной сфере применения согласно статье X любое государство может на основе взаимности заявить, что оно будет применять Конвенцию в отношении признания и приведения в исполнение решений, вынесенных только на территории другого государства – участника Конвенции. Оно может также заявить, что оно будет применять Конвенцию только в отношении споров, возникающих по договорным или иным правоотношениям, которые считаются торговыми по национальному законодательству государства, делающего такое заявление (статья I).

Денонсация/выход

Любой участник может денонсировать Конвенцию письменным уведомлением на имя Генерального секретаря Организации Объединенных Наций. Денонсация вступает в силу через год со дня получения этого уведомления Генеральным секретарем (статья XIII).

Часть первая

КОНФЕРЕНЦИЯ ОРГАНИЗАЦИИ ОБЪЕДИНЕННЫХ НАЦИЙ
ПО МЕЖДУНАРОДНОМУ ТОРГОВОМУ АРБИТРАЖУ,
НЬЮ-ЙОРК, 20 МАЯ – 10 ИЮНЯ 1958 ГОДА

*Выдержки из Заключительного акта
Конференции Организации Объединенных Наций
по международному торговому арбитражу¹*

“1. Экономический и Социальный Совет Организации Объединенных Наций резолюцией 604 (XXI), принятой 3 мая 1956 года, постановил создать Конференцию полномочных представителей для заключения конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений и рассмотрения возможных других мер для увеличения эффективности арбитража при разрешении частноправовых споров.

[...]

“12. Экономический и Социальный Совет в своей резолюции о созыве Конференции просил ее заключить конвенцию на основе проекта конвенции, выработанного Комитетом по вопросу об исполнении международных арбитражных решений, принимая во внимание замечания и пожелания, сделанные правительствами и неправительственными организациями, равно как и дебаты, происходившие на двадцать первой сессии Совета.

“13. На основе дебатов, записанных в отчетах рабочих групп и в отчетах пленарных заседаний, Конференция выработала и открыла для подписания Конвенцию о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, которая прилагается к настоящему Заключительному акту.

[...]

---

¹С полным текстом Заключительного акта Конференции Организации Объединенных Наций по международному торговому арбитражу (E/CONF.26/8/Rev.1) можно ознакомиться по адресу: <http://www.uncitral.org>.

“16. Кроме того, Конференция приняла, на основе предложений, внесенных Комитетом по другим мерам, изложенным в его докладе, следующую резолюцию:

“Конференция,

полагая, что, кроме только что заключенной Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, которая будет способствовать увеличению эффективности арбитража при разрешении частноправовых споров, должны быть приняты дополнительные меры в этой области,

рассмотрев обстоятельный обзор и анализ возможных мер для увеличения эффективности арбитража при разрешении частноправовых споров, составленный Генеральным секретарем (документ E/CONF.26/6),

уделив особенное внимание сделанным в нем предложениям относительно возможных способов, при помощи которых правительственные и другие организации могут практически содействовать более эффективному использованию арбитража,

выражает следующие мнения относительно главных вопросов, рассматриваемых в записке Генерального секретаря:

1. Конференция находит, что более широкое распространение сведений об арбитражных законах, практике и аппарате будет значительно способствовать прогрессу в области торгового арбитража; она признает, что работа в этой области уже была проделана заинтересованными организациями², и выражает пожелание, чтобы эти организации продолжали свою деятельность в этом отношении, поскольку они ее еще не закончили, уделяя особенное внимание согласованию своих усилий;

2. она признает, что желательно поощрять, когда это необходимо, создание нового аппарата для арбитража и улучшение существующего аппарата, особенно в некоторых географических районах и отраслях промышленности; она также полагает, что полезная работа могла бы быть выполнена в этой области соответствующими правительствами и другими организациями, которые занимаются вопросами арбитража, с уделением при этом надлежащего внимания необходимости избегать дублирования в работе и сосредоточиваться на тех мерах, которые приносят наибольшую практическую пользу для соответствующих географических районов и отраслей торговли;

---

²Например, Экономической комиссией для Европы и Межамериканским советом юристов.

3. она признает ценность технической помощи при развитии эффективного арбитражного законодательства и арбитражных учреждений и полагает, что заинтересованные правительства и другие организации озабочиваются предоставлением такой помощи, в пределах имеющихся средств, тем, кто в ней нуждается;

4. она признает, что результаты работы региональных исследовательских групп, семинаров или рабочих групп могут при надлежащих условиях быть плодотворными; она полагает, что следует рассмотреть вопрос о желательности созыва таких совещаний для соответствующих региональных комиссий Организации Объединенных Наций и других учреждений, но находит важным, чтобы такие мероприятия осуществлялись при внимательном учете необходимости избегать дублирования и обеспечивать экономное использование работы и ресурсов;

5. она считает, что большее единобразие внутренних законов об арбитраже способствовало бы эффективности арбитража при разрешении частноправовых споров, отмечает работу, уже выполненную в этой области различными существующими организациями³, и предлагает, чтобы, в порядке дополнения работы указанных учреждений, надлежащее внимание уделялось определению подходящего объекта для образцовых арбитражных законов и другим надлежащим мерам поощрения и развития такого законодательства;

выражает пожелание, чтобы Организация Объединенных Наций, через посредство своих надлежащих органов, предприняла такие шаги, какие она считает нужными, с целью поощрения дальнейшего изучения мер для увеличения эффективности арбитража при разрешении частноправовых споров, при помощи аппарата существующих региональных учреждений и неправительственных организаций и при помощи таких других учреждений, которые могут быть созданы в будущем;

полагает, что любые подобные шаги должны предприниматься таким образом, чтобы обеспечивать надлежащую координацию работы, устранение дублирования и должное соблюдение требований бюджета;

просит Генерального секретаря представить эту резолюцию на рассмотрение надлежащих органов Организации Объединенных Наций".

---

³Например, Международным институтом по унификации частного права и Межамериканским советом юристов.

КОНВЕНЦИЯ О ПРИЗНАНИИ И ПРИВЕДЕНИИ В ИСПОЛНЕНИЕ ИНОСТРАННЫХ АРБИТРАЖНЫХ РЕШЕНИЙ

Статья I

1. Настоящая Конвенция применяется в отношении признания и приведения в исполнение арбитражных решений, вынесенных на территории государства иного, чем то государство, где испрашивается признание и приведение в исполнение таких решений, по спорам, сторонами в которых могут быть как физические, так и юридические лица. Она применяется также к арбитражным решениям, которые не считаются внутренними решениями в том государстве, где испрашивается их признание и приведение в исполнение.

2. Термин “арбитражные решения” включает не только арбитражные решения, вынесенные арбитрами, назначенными по каждому отдельному делу, но также и арбитражные решения, вынесенные постоянными арбитражными органами, к которым стороны обратились.

3. При подписании, ратификации или присоединении к настоящей Конвенции или при уведомлении, предусмотренном в статье X этой Конвенции, любое государство может на основе взаимности заявить, что оно будет применять настоящую Конвенцию в отношении признания и приведения в исполнение арбитражных решений, вынесенных только на территории другого Договаривающегося Государства. Оно может также заявить, что оно будет применять настоящую Конвенцию только в отношении споров, возникающих по договорным или иным правоотношениям, которые считаются торговыми по национальному закону государства, делающего такое заявление.

Статья II

1. Каждое Договаривающееся Государство признает письменное соглашение, по которому стороны обязуются передавать в арбитраж все или какие-либо споры, возникшие или могущие возникнуть между ними в связи с каким-либо конкретным договорным или иным правоотношением, объект которого может быть предметом арбитражного разбирательства.

2. Термин “письменное соглашение” включает арбитражную оговорку в договоре, или арбитражное соглашение, подписанное сторонами, или содержащееся в обмене письмами или телеграммами.

3. Суд Договаривающегося Государства, если к нему поступает иск по вопросу, по которому стороны заключили соглашение, предусматриваемое настоящей статьей, должен, по просьбе одной из сторон, направить стороны в арбитраж, если не найдет, что упомянутое соглашение недействительно, утратило силу или не может быть исполнено.

Статья III

Каждое Договаривающееся Государство признает арбитражные решения как обязательные и приводит их в исполнение в соответствии с процессуальными нормами той территории, где испрашивается признание и приведение в исполнение этих решений, на условиях, изложенных в нижеследующих статьях. К признанию и приведению в исполнение арбитражных решений, к которым применяется настоящая Конвенция, не должны применяться существенно более обременительные условия или более высокие пошлины или сборы, чем те, которые существуют для признания и приведения в исполнение внутренних арбитражных решений.

Статья IV

1. Для получения упомянутого в предшествующей статье признания и приведения в исполнение, сторона, испращающая признание и приведение в исполнение, при подаче такой просьбы представляет:

- a) должным образом заверенное подлинное арбитражное решение, или должностным образом заверенную копию такового;
- b) подлинное соглашение, упомянутое в статье II, или должностным образом заверенную копию такового.

2. Если арбитражное решение или соглашение изложены не на официальном языке той страны, где испрашивается признание и приведение в исполнение этого решения, сторона, которая просит о признании и приведении в исполнение этого решения, представляет перевод этих документов на такой язык. Перевод заверяется официальным или присяжным переводчиком или дипломатическим или консульским учреждением.

Статья V

1. В признании и приведении в исполнение арбитражного решения может быть отказано по просьбе той стороны, против которой оно направлено, только если эта сторона представит компетентной власти

по месту, где испрашивается признание и приведение в исполнение, доказательства того, что:

a) стороны в соглашении, указанном в статье II, были по применению к ним закону, в какой-либо мере недееспособны или это соглашение недействительно по закону, которому стороны это соглашение подчинили, а при отсутствии такого указания, по закону страны, где решение было вынесено, или

b) сторона, против которой вынесено решение, не была должным образом уведомлена о назначении арбитра или об арбитражном разбирательстве или по другим причинам не могла представить свои объяснения, или

c) указанное решение вынесено по спору, не предусмотренному или не подпадающему под условия арбитражного соглашения или арбитражной оговорки в договоре, или содержит постановления по вопросам, выходящим за пределы арбитражного соглашения или арбитражной оговорки в договоре, с тем, однако, что если постановления по вопросам, охватываемым арбитражным соглашением или оговоркой, могут быть отделены от тех, которые не охватываются таким соглашением или оговоркой, то та часть арбитражного решения, которая содержит постановления по вопросам, охватываемым арбитражным соглашением или арбитражной оговоркой в договоре, может быть признана и приведена в исполнение, или

d) состав арбитражного органа или арбитражный процесс не соответствовали соглашению сторон или, при отсутствии такового, не соответствовали закону той страны, где имел место арбитраж, или

e) решение еще не стало окончательным для сторон или было отменено или приостановлено исполнением компетентной властью страны, где оно было вынесено, или страны, закон которой применяется.

2. В признании и приведении в исполнение арбитражного решения может быть также отказано, если компетентная власть страны, в которой испрашивается признание и приведение в исполнение, найдет, что:

a) объект спора не может быть предметом арбитражного разбирательства по законам этой страны, или

b) признание и приведение в исполнение этого решения противоречат публичному порядку этой страны.

Статья VI

Если перед компетентной властью, указанной в подпункте (e) пункта 1 статьи V, было возбуждено ходатайство об отмене или приостановлении исполнением арбитражного решения, то та власть, к которой обратились с просьбой о признании и приведении в исполнение этого решения, может, если найдет целесообразным, отложить разрешение вопроса о приведении в исполнение этого решения и может также, по ходатайству той стороны, которая просит о приведении в исполнение этого решения, обязать другую сторону представить надлежащее обеспечение.

Статья VII

1. Постановления настоящей Конвенции не затрагивают действительности многосторонних или двусторонних соглашений в отношении признания и приведения в исполнение арбитражных решений, заключенных Договаривающимися Государствами, и не лишают никакую заинтересованную сторону права воспользоваться любым арбитражным решением в том порядке и в тех пределах, которые допускаются законом или международными договорами страны, где испрашивается признание и приведение в исполнение такого арбитражного решения.

2. Женевский протокол 1923 года об арбитражных оговорках и Женевская конвенция 1927 года о приведении в исполнение иностранных арбитражных решений утрачивают силу между Договаривающимися Государствами после того, как для них становится обязательной настоящая Конвенция, и в тех пределах, в которых она становится для них обязательной.

Статья VIII

1. Настоящая Конвенция открыта до 31 декабря 1958 года для подписания от имени любого члена Организации Объединенных Наций, а также от имени любого государства, которое является или впоследствии станет членом какого-либо специализированного учреждения Организации Объединенных Наций или которое является или впоследствии станет участником Статута Международного Суда, или любого другого государства, которое будет приглашено Генеральной Ассамблей Организации Объединенных Наций.

2. Настоящая Конвенция подлежит ратификации и ратификационные грамоты депонируются у Генерального секретаря Организации Объединенных Наций.

Статья IX

1. Настоящая Конвенция открыта для присоединения всем государствам, упомянутым в статье VIII.
2. Присоединение совершается депонированием грамоты о присоединении у Генерального секретаря Организации Объединенных Наций.

Статья X

1. Любое государство может при подписании или ратификации настоящей Конвенции или при присоединении к ней заявить, что эта Конвенция распространяется на все или некоторые территории, за международные отношения которых оно несет ответственность. Такое заявление вступает в силу одновременно с вступлением в силу настоящей Конвенции в отношении этого государства.
2. В любое время после указанного выше, такое распространение может быть совершено посредством уведомления на имя Генерального секретаря Организации Объединенных Наций и вступает в силу на девяностый день, считая со дня получения Генеральным секретарем Организации Объединенных Наций этого уведомления, или в день вступления в силу настоящей Конвенции в отношении соответствующего государства, в зависимости от того, какой срок истекает позднее.

3. Что касается территорий, на которые настоящая Конвенция не будет распространена при подписании или ратификации ее или при присоединении к ней, то каждое заинтересованное государство должно рассмотреть вопрос о возможности принятия мер, необходимых для распространения применения этой Конвенции к указанным территориям при условии согласия правительства таких территорий, где это необходимо по конституционным основаниям.

Статья XI

К федеративным и неунитарным государствам применяются нижеследующие постановления:

- a) по тем статьям настоящей Конвенции, которые относятся к законодательной юрисдикции федеральной власти, обязательства федерального правительства в соответствующих пределах те же, что и обязательства Договаривающихся Государств, которые не являются федеративными государствами;

b) что касается тех статей настоящей Конвенции, которые относятся к законодательной юрисдикции образующих федерацию государств или провинций, не обязанных, согласно конституционной системе федерации, принимать законодательные меры, то федеральное правительство доводит такие статьи со своей благоприятной рекомендацией до сведения надлежащих властей государств или провинций в кратчайший по возможности срок;

c) федеративное государство, участвующее в настоящей Конвенции, представляет, по требованию любого другого Договаривающегося Государства, переданному через Генерального секретаря Организации Объединенных Наций, справку об имеющих отношение к любому конкретному постановлению настоящей Конвенции законах и практике федерации и ее составных частей, указывая, в какой мере это постановление проведено в жизнь законодательными или иными мерами.

Статья XII

1. Настоящая Конвенция вступает в силу на девяностый день, считая со дня депонирования третьей ратификационной грамоты или грамоты о присоединении.

2. Для каждого государства, ратифицирующего настоящую Конвенцию или присоединяющегося к ней после депонирования третьей ратификационной грамоты или грамоты о присоединении, настоящая Конвенция вступает в силу на девяностый день после депонирования этим государством своей ратификационной грамоты или грамоты о присоединении.

Статья XIII

1. Любое Договаривающееся Государство может денонсировать настоящую Конвенцию письменным уведомлением на имя Генерального секретаря Организации Объединенных Наций. Денонсация вступает в силу через год со дня получения этого уведомления Генеральным секретарем.

2. Любое государство, которое сделало заявление или уведомление на основании статьи X, может в любое время впоследствии заявить в уведомлении на имя Генерального секретаря Организации Объединенных Наций, что действие настоящей Конвенции в отношении соответствующей территории прекратится через год со дня получения этого уведомления Генеральным секретарем.

3. Настоящая Конвенция будет применяться в отношении арбитражных решений, дела о признании или приведении в исполнение которых были начаты до вступления в силу денонсации.

Статья XIV

Никакое Договаривающееся Государство не вправе пользоваться настоящей Конвенцией против других Договаривающихся Государств иначе как в тех пределах, в которых оно обязано применять эту Конвенцию.

Статья XV

Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций уведомляет государства, упомянутые в статье VIII о нижеследующем:

- a) о подписании и ратификациях согласно статье VIII;
- b) о присоединениях согласно статье IX;
- c) о заявлениях и уведомлениях, вытекающих из статей I, X и XI;
- d) о дне вступления настоящей Конвенции в силу согласно статье XII;
- e) о денонсациях и уведомлениях согласно статье XIII.

Статья XVI

1. Настоящая Конвенция, английский, испанский, китайский, русский и французский тексты которой являются равно аутентичными, хранится в архиве Организации Объединенных Наций.

2. Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций препровождает заверенные копии настоящей Конвенции государствам, упомянутым в статье VIII.

Часть вторая

РЕКОМЕНДАЦИЯ ОТНОСИТЕЛЬНО ТОЛКОВАНИЯ ПУНКТА 2 СТАТЬИ II И ПУНКТА 1 СТАТЬИ VII КОНВЕНЦИИ О ПРИЗНАНИИ И ПРИВЕДЕНИИ В ИСПОЛНЕНИЕ ИНОСТРАННЫХ АРБИТРАЖНЫХ РЕШЕНИЙ

Резолюция 61/33 Генеральной Ассамблеи от 4 декабря 2006 года

Генеральная Ассамблея,

признавая ценность арбитража как метода урегулирования споров, возникающих в контексте международных коммерческих отношений,

ссылаясь на свою резолюцию 40/72 от 11 декабря 1985 года, касающуюся Типового закона о международном торговом арбитраже¹

признавая необходимость того, чтобы положения Типового закона отвечали нынешней практике международной торговли и современным средствам заключения договоров в том, что касается формы арбитражного соглашения и предписания обязательных мер,

считая, что пересмотренные статьи Типового закона о форме арбитражного соглашения и об обязательных мерах, отражающие нынешнюю практику, значительно улучшат действие Типового закона,

отмечая, что подготовка пересмотренных статей Типового закона о форме арбитражного соглашения и обязательных мерах была предметом надлежащего обсуждения и широких консультаций с правительствами и заинтересованными кругами и что она внесет значительный вклад в формирование согласованных правовых рамок для справедливого и эффективного урегулирования международных коммерческих споров,

---

¹*Официальные отчеты Генеральной Ассамблеи, сороковая сессия, Дополнение № 17 (A/40/17), приложение I.*

считая, что в связи с обновлением статей Типового закона особенно своевременным является содействие единообразному толкованию и применению Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, совершенной в Нью-Йорке 10 июня 1958 года²,

1. выражает свою признательность Комиссии Организации Объединенных Наций по праву международной торговли за разработку и принятие пересмотренных статей ее Типового закона о международном торговом арбитраже о форме арбитражного соглашения и обеспечительных мерах, текст которых содержится в приложении I к докладу Комиссии Организации Объединенных Наций по праву международной торговли о работе ее тридцать девятой сессии³, и рекомендует, чтобы все государства благоприятным образом рассмотрели возможность принятия пересмотренных статей Типового закона или пересмотренного Типового закона Комиссии Организации Объединенных Наций по праву международной торговли о международном торговом арбитраже при принятии или пересмотре своего законодательства с учетом желательности обеспечения единообразия законодательства об арбитражных процедурах и конкретных потребностей практики международного коммерческого арбитража;
2. выражает также свою признательность Комиссии Организации Объединенных Наций по праву международной торговли за разработку и принятие рекомендации относительно толкования пункта 2 статьи II и пункта 1 статьи VII Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, совершенной в Нью-Йорке 10 июня 1958 года², текст которой содержится в приложении II к докладу Комиссии Организации Объединенных Наций по праву международной торговли о работе ее тридцать девятой сессии³;
3. просит Генерального секретаря приложить все усилия для обеспечения широкой известности и доступности пересмотренных статей Типового закона и рекомендации.

*64-е пленарное заседание,
4 декабря 2006 года*

---

²United Nations, *Treaty Series*, vol. 330, No. 4739.

³Официальные отчеты Генеральной Ассамблеи, шестьдесят первая сессия, Дополнение № 17 (A/61/17).

РЕКОМЕНДАЦИЯ ОТНОСИТЕЛЬНО ТОЛКОВАНИЯ ПУНКТА 2
СТАТЬИ II И ПУНКТА 1 СТАТЬИ VII КОНВЕНЦИИ
О ПРИЗНАНИИ И ПРИВЕДЕНИИ В ИСПОЛНЕНИЕ
ИНОСТРАННЫХ АРБИТРАЖНЫХ РЕШЕНИЙ,
СОВЕРШЕННОЙ В НЬЮ-ЙОРКЕ 10 ИЮНЯ 1958 ГОДА,
ПРИНЯТАЙ КОМИССИЕЙ ОРГАНИЗАЦИИ ОБЪЕДИНЕННЫХ
НАЦИЙ ПО ПРАВУ МЕЖДУНАРОДНОЙ ТОРГОВЛИ
7 ИЮЛЯ 2006 ГОДА НА ЕЕ ТРИДЦАТЬ ДЕВЯТОЙ СЕССИИ

Комиссия Организации Объединенных Наций по праву международной торговли,

ссылаясь на резолюцию 2205 (XXI) Генеральной Ассамблеи от 17 декабря 1966 года, которой была учреждена Комиссия Организации Объединенных Наций по праву международной торговли с целью содействия прогрессивному согласованию и унификации права международной торговли с помощью, в частности, изыскания путей и средств, обеспечивающих единообразное толкование и применение международных конвенций и единообразных законов в области права международной торговли,

сознавая тот факт, что в Комиссии представлены различные правовые, социальные и экономические системы мира, а также страны, находящиеся на различных уровнях развития,

ссылаясь на последовательные резолюции Генеральной Ассамблеи, в которых неоднократно подтверждался мандат Комиссии как центрального правового органа в рамках системы Организации Объединенных Наций в области права международной торговли на координацию правовой деятельности в этой области,

будучи убеждена в том, что широкое принятие Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, совершенной в Нью-Йорке 10 июня 1958 года⁴, стало существенным достижением в деле обеспечения верховенства права, особенно в области международной торговли,

напоминая, что Конференция полномочных представителей, на которой была подготовлена и открыта для подписания Конвенция, приняла резолюцию, в которой указывается, в частности, что Конференция “считает, что большее единообразие внутренних законов об арбитраже способствовало бы эффективности арбитража при разрешении частноправовых споров”,

---

⁴United Nations, *Treaty Series*, vol. 330, No. 4739.

учитывая различные толкования требований в отношении формы в соответствии с Конвенцией, которые отчасти являются результатом различий в формулировках между пятью равно аутентичными текстами Конвенции,

принимая во внимание пункт 1 статьи VII Конвенции, цель которой заключается в том, чтобы в максимально возможной степени обеспечить приведение в исполнение иностранных арбитражных решений, в частности, путем признания права любой заинтересованной стороны полагаться на законодательство или международные договоры страны, в которой подается ходатайство, основанное на арбитражном решении, включая случаи, когда такое законодательство или международные договоры обеспечивают более благоприятный режим по сравнению с Конвенцией,

учитывая широкое использование электронной торговли,

принимая во внимание такие международно-правовые документы, как Типовой закон ЮНСИТРАЛ о международном торговом арбитраже 1985 года⁵, который был впоследствии пересмотрен, в частности в отношении статьи 7⁶, Типовой закон ЮНСИТРАЛ об электронной торговле⁷, Типовой закон ЮНСИТРАЛ об электронных подписях⁸ и Конвенция Организации Объединенных Наций об использовании электронных сообщений в международных договорах⁹,

принимая также во внимание принятие внутреннего законодательства, а также прецедентное право, которое содержит более благоприятные по сравнению с Конвенцией требования в отношении формы и которое регулирует арбитражные соглашения, арбитражное разбирательство и приведение в исполнение арбитражных решений,

считая, что при толковании Конвенции следует учитывать необходимость содействовать признанию и приведению в исполнение арбитражных решений,

---

⁵Официальные отчеты Генеральной Ассамблеи, сороковая сессия, Дополнение № 17 (A/40/17), приложение I, и издание Организации Объединенных Наций, в продаже под № R.95.V.18.

⁶Там же, шестьдесят первая сессия, Дополнение № 17 (A/61/17), приложение I.

⁷Там же, пятьдесят первая сессия, Дополнение № 17 (A/51/17), приложение I, и издание Организации Объединенных Наций, в продаже под № R.99.V.4, в которое также включены дополнительная статья 5 бис, принятая в 1998 году, и сопроводительное Руководство по принятию.

⁸Там же, пятьдесят шестая сессия, Дополнение № 17 (A/56/17), приложение II, и издание Организации Объединенных Наций, в продаже под № R.02.V.8, в которое также включено сопроводительное Руководство по принятию.

⁹Резолюция 60/21 Генеральной Ассамблеи, приложение.

1. *рекомендует* применять пункт 2 статьи II Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, совершенной в Нью-Йорке 10 июня 1958 года, исходя из признания того, что содержащееся в нем описание обстоятельств не носит исчерпывающего характера;

2. *рекомендует также* применять пункт 1 статьи VII Конвенции о признании и приведении в исполнение иностранных арбитражных решений, совершенной в Нью-Йорке 10 июня 1958 года, таким образом, чтобы предоставить любой заинтересованной стороне возможность воспользоваться правами, которыми она может обладать в соответствии с законодательством или международными договорами страны, в которой подается ходатайство, основанное на арбитражном соглашении, в целях признания действительности такого арбитражного соглашения.

Часть третья

СТАТУС КОНВЕНЦИИ О ПРИЗНАНИИ И ПРИВЕДЕНИИ В ИСПОЛНЕНИЕ ИНОСТРАННЫХ АРБИТРАЖНЫХ РЕШЕНИЙ ПО СОСТОЯНИЮ НА 1 ЯНВАРЯ 2008 ГОДА

Государство	Подписание	Ратификация ^(п) , присоединение ^(н) или правопреемство ^(пп)	Вступление в силу
Австралия		26 марта 1975 года ^(н)	24 июня 1975 года
Австрия		2 мая 1961 года ^(н)	31 июля 1961 года
Азербайджан		29 февраля 2000 года ^(н)	29 мая 2000 года
Армения ^{a, b}		29 декабря 1997 года ^(н)	29 марта 1998 года
Албания		27 июня 2001 года ^(н)	25 сентября 2001 года
Алжир ^{a, b}		7 февраля 1989 года ^(н)	8 мая 1989 года
Антигуа и Барбуда ^{a, b}		2 февраля 1989 года ^(н)	3 мая 1989 года
Аргентина ^{a, b}	26 августа 1958 года	14 марта 1989 года	12 июня 1989 года
Афганистан ^{a, b}		30 ноября 2004 года ^(н)	28 февраля 2005 года
Багамские Острова		20 декабря 2006 года ^(н)	20 марта 2007 года
Бангладеш		6 мая 1992 года ^(н)	4 августа 1992 года
Барбадос ^{a, b}		16 марта 1993 года ^(н)	14 июня 1993 года
Бахрейн ^{a, b}		6 апреля 1988 года ^(н)	5 июля 1988 года
Беларусь ^c	29 декабря 1958 года	15 ноября 1960 года	13 февраля 1961 года
Бельгия ^a	10 июня 1958 года	18 августа 1975 года	16 ноября 1975 года
Бенин		16 мая 1974 года ^(н)	14 августа 1974 года
Болгария ^{a, e}	17 декабря 1958 года	10 октября 1961 года	8 января 1962 года
Боливия		28 апреля 1995 года ^(н)	27 июля 1995 года
Босния и Герцеговина ^{a, b, f}		1 сентября 1993 года ^(пп)	6 марта 1992 года
Ботсвана ^{a, b}		20 декабря 1971 года ^(н)	19 марта 1972 года
Бразилия		7 июня 2002 года ^(н)	5 сентября 2002 года
Бруней-Даруссалам ^a		25 июля 1996 года ^(н)	23 октября 1996 года
Буркина-Фасо		23 марта 1987 года ^(н)	21 июня 1987 года
Бывшая югославская Республика Македония ^{a, b, f}		10 марта 1994 года ^(пп)	17 сентября 1991 года
Венгрия ^{a, b}		5 марта 1962 года ^(н)	3 июня 1962 года
Венесуэла (Боливарианская Республика) ^{a, b}		8 февраля 1995 года ^(н)	9 мая 1995 года
Вьетнам ^{a, b, e}		12 сентября 1995 года ^(н)	11 декабря 1995 года
Габон		15 декабря 2006 года ^(н)	15 марта 2007 года
Гаити		5 декабря 1983 года ^(н)	4 марта 1984 года

<i>Государство</i>	<i>Подписание</i>	<i>Ратификация^(п), присоединение^(пп) или правопреемство^(ппп)</i>	<i>Вступление в силу</i>
Гана		9 апреля 1968 года ^(н)	8 июля 1968 года
Гватемала ^{a, b}		21 марта 1984 года ^(н)	19 июня 1984 года
Гвинея		23 января 1991 года ^(н)	23 апреля 1991 года
Германия ^a	10 июня 1958 года	30 июня 1961 года	28 сентября 1961 года
Гондурас		3 октября 2000 года ^(н)	1 января 2001 года
Греция ^{a, b}		16 июля 1962 года ^(н)	14 октября 1962 года
Грузия		2 июня 1994 года ^(н)	31 августа 1994 года
Дания ^{a, b, c}		22 декабря 1972 года ^(н)	22 марта 1973 года
Джибути		14 июня 1983 года ^(пп)	27 июня 1977 года
Доминика		28 октября 1988 года ^(н)	26 января 1989 года
Доминиканская Республика		11 апреля 2002 года ^(н)	10 июля 2002 года
Египет		9 марта 1959 года ^(н)	7 июня 1959 года
Замбия		14 марта 2002 года ^(н)	12 июня 2002 года
Зимбабве		29 сентября 1994 года ^(н)	28 декабря 1994 года
Израиль	10 июня 1958 года	5 января 1959 года	7 июня 1959 года
Индия ^{a, b}	10 июня 1958 года	13 июля 1960 года	11 октября 1960 года
Индонезия ^{a, b}		7 октября 1981 года ^(н)	5 января 1982 года
Иордания	10 июня 1958 года	15 ноября 1979 года	13 февраля 1980 года
Иран (Исламская Республика) ^{a, b}		15 октября 2001 года ^(н)	13 января 2002 года
Ирландия ^a		12 мая 1981 года ^(н)	10 августа 1981 года
Исландия		24 января 2002 года ^(н)	24 апреля 2002 года
Испания		12 мая 1977 года ^(н)	10 августа 1977 года
Италия		31 января 1969 года ^(н)	1 мая 1969 года
Казахстан		20 ноября 1995 года ^(н)	18 февраля 1996 года
Камбоджа		5 января 1960 года ^(н)	4 апреля 1960 года
Камерун		19 февраля 1988 года ^(н)	19 мая 1988 года
Канада ^h		12 мая 1986 года ^(н)	10 августа 1986 года
Катар		30 декабря 2002 года ^(н)	30 марта 2003 года
Кения ^a		10 февраля 1989 года ^(н)	11 мая 1989 года
Кипр ^{a, b}		29 декабря 1980 года ^(н)	29 марта 1981 года
Китай ^{a, b, j}		22 января 1987 года ^(н)	22 апреля 1987 года
Колумбия		25 сентября 1979 года ^(н)	24 декабря 1979 года
Коста-Рика	10 июня 1958 года	26 октября 1987 года	24 января 1988 года
Кот-д'Ивуар		1 февраля 1991 года ^(н)	2 мая 1991 года
Куба ^{a, b, e}		30 декабря 1974 года ^(н)	30 марта 1975 года
Кувейт ^a		28 апреля 1978 года ^(н)	27 июля 1978 года
Кыргызстан		18 декабря 1996 года ^(н)	18 марта 1997 года
Лаосская Народно-Демократ. Республика		17 июня 1998 года ^(н)	15 сентября 1998 года
Латвия		14 апреля 1992 года ^(н)	13 июля 1992 года
Лесото		13 июня 1989 года ^(н)	11 сентября 1989 года
Либерия		16 сентября 2005 года ^(н)	15 декабря 2005 года
Ливан ^a		11 августа 1998 года ^(н)	9 ноября 1998 года

<i>Государство</i>	<i>Подписание</i>	<i>Ратификация^(р), присоединение^(н) или правопреемство^(пп)</i>	<i>Вступление в силу</i>
Литва ^е		14 марта 1995 года ^(н)	12 июня 1995 года
Люксембург ^а	11 ноября 1958 года	9 сентября 1983 года	8 декабря 1983 года
Мозамбик ^а		11 июня 1998 года ^(н)	9 сентября 1998 года
Маврикий ^а		19 июня 1996 года ^(н)	17 сентября 1996 года
Мавритания		30 января 1997 года ^(н)	30 апреля 1997 года
Мадагаскар ^{а, б}		16 июля 1962 года ^(н)	14 октября 1962 года
Малайзия ^{а, б}		5 ноября 1985 года ^(н)	3 февраля 1986 года
Мали		8 сентября 1994 года ^(н)	7 декабря 1994 года
Мальта ^{а, ф}		22 июня 2000 года ^(н)	20 сентября 2000 года
Марокко ^а		12 февраля 1959 года ^(н)	7 июня 1959 года
Маршалловы Острова		21 декабря 2006 года ^(н)	21 марта 2007 года
Мексика		14 апреля 1971 года ^(н)	13 июля 1971 года
Молдова ^{а, ф}		18 сентября 1998 года ^(н)	17 декабря 1998 года
Монако ^{а, б}	31 декабря 1958 года	2 июня 1982 года	31 августа 1982 года
Монголия ^{а, б}		24 октября 1994 года ^(н)	22 января 1995 года
Непал ^{а, б}		4 марта 1998 года ^(н)	2 июня 1998 года
Нигер		14 октября 1964 года ^(н)	12 января 1965 года
Нигерия ^{а, б}		17 марта 1970 года ^(н)	15 июня 1970 года
Нидерланды ^{а, д}	10 июня 1958 года	24 апреля 1964 года	23 июля 1964 года
Никарагуа		24 сентября 2003 года ^(н)	23 декабря 2003 года
Новая Зеландия ^а		6 января 1983 года ^(н)	6 апреля 1983 года
Норвегия ^{а, и}		14 марта 1961 года ^(н)	12 июня 1961 года
Объединенная Республика Танзания ^а		13 октября 1964 года ^(н)	12 января 1965 года
Объединенные Арабские Эмираты		21 августа 2006 года ^(н)	19 ноября 2006 года
Оман		25 февраля 1999 года ^(н)	26 мая 1999 года
Пакистан ^а	30 декабря 1958 года	14 июля 2005 года	12 октября 2005 года
Панама		10 октября 1984 года ^(н)	8 января 1985 года
Парагвай		8 октября 1997 года ^(н)	6 января 1998 года
Перу		7 июля 1988 года ^(н)	5 октября 1988 года
Польша ^{а, б}	10 июня 1958 года	3 октября 1961 года	1 января 1962 года
Португалия ^а		18 октября 1994 года ^(н)	16 января 1995 года
Республика Корея ^{а, б}		8 февраля 1973 года ^(н)	9 мая 1973 года
Российская Федерация ^е	29 декабря 1958 года	24 августа 1960 года	22 ноября 1960 года
Румыния ^{а, б, е}		13 сентября 1961 года ^(н)	12 декабря 1961 года
Сальвадор	10 июня 1958 года	26 февраля 1998 года	27 мая 1998 года
Сан-Марино		17 мая 1979 года ^(н)	15 августа 1979 года
Саудовская Аравия ^а		19 апреля 1994 года ^(н)	18 июля 1994 года
Святейший Престол ^{а, б}		14 мая 1975 года ^(н)	12 августа 1975 года
Сенегал		17 октября 1994 года ^(н)	15 января 1995 года
Сент-Винсент и Гренадины ^{а, б}		12 сентября 2000 года ^(н)	11 декабря 2000 года
Сербия ^{а, б, ф}		12 марта 2001 года ^(пп)	27 апреля 1992 года

<i>Государство</i>	<i>Подписание</i>	<i>Ратификация^(п), присоединение^(н) или правопреемство^(пп)</i>	<i>Вступление в силу</i>
Сингапур ^a		21 августа 1986 года ^(н)	19 ноября 1986 года
Сирийская Арабская Республика		9 марта 1959 года ^(н)	7 июня 1959 года
Словакия ⁱ		28 мая 1993 года ^(пп)	1 января 1993 года
Словения ^{a, b, f}		6 июля 1992 года ^(пп)	25 июня 1991 года
Соединенное Королевство Великобритании и Северной Ирландии ^{a, g}		24 сентября 1975 года ^(н)	23 декабря 1975 года
Соединенные Штаты Америки ^{a, b}		30 сентября 1970 года ^(н)	29 декабря 1970 года
Таиланд		21 декабря 1959 года ^(н)	20 марта 1960 года
Тринидад и Тобаго ^{a, b}		14 февраля 1966 года ^(н)	15 мая 1966 года
Тунис ^{a, b}		17 июля 1967 года ^(н)	15 октября 1967 года
Турция ^{a, b}		2 июля 1992 года ^(н)	30 сентября 1992 года
Уганда ^a		12 февраля 1992 года ^(н)	12 мая 1992 года
Узбекистан		7 февраля 1996 года ^(н)	7 мая 1996 года
Украина ^e	29 декабря 1958 года	10 октября 1960 года	8 января 1961 года
Уругвай		30 марта 1983 года ^(н)	28 июня 1983 года
Филиппины ^{a, b}	10 июня 1958 года	6 июля 1967 года	4 октября 1967 года
Финляндия	29 декабря 1958 года	19 января 1962 года	19 апреля 1962 года
Франция ^a	25 ноября 1958 года	26 июня 1959 года	24 сентября 1959 года
Хорватия ^{a, b, f}		26 июля 1993 года ^(пп)	8 октября 1991 года
Центральноафриканская Республика ^{a, b}		15 октября 1962 года ^(н)	13 января 1963 года
Черногория ^{a, b, f}		23 октября 2006 года ^(пп)	3 июня 2007 года
Чешская Республика ⁱ		30 сентября 1993 года ^(пп)	1 января 1993 года
Чили		4 сентября 1975 года ^(н)	3 декабря 1975 года
Швейцария	29 декабря 1958 года	1 июня 1965 года	30 августа 1965 года
Швеция	23 декабря 1958 года	28 января 1972 года	27 апреля 1972 года
Шри-Ланка	30 декабря 1958 года	9 апреля 1962 года	8 июля 1962 года
Эквадор ^{a, b}	17 декабря 1958 года	3 января 1962 года	3 апреля 1962 года
Эстония		30 августа 1993 года ^(н)	28 ноября 1993 года
Южная Африка		3 мая 1976 года ^(н)	1 августа 1976 года
Ямайка ^{a, b}		10 июля 2002 года ^(н)	8 октября 2002 года
Япония ^a		20 июня 1961 года ^(н)	18 сентября 1961 года

Участники: 142

^a Заявления и оговорки. Это государство применяет Конвенцию только в отношении признания и приведения в исполнение решений, вынесенных на территории другого договаривающегося государства.

^b Заявления и оговорки. Это государство применяет Конвенцию только в отношении споров, возникающих по договорным или иным правоотношениям, которые считаются торговыми согласно национальному законодательству.

^c 10 февраля 1976 года Дания заявила, что Конвенция применяется в отношении Фарерских островов и Гренландии.

^d 24 апреля 1964 года Нидерланды заявили, что Конвенция применяется в отношении Нидерландских Антильских островов.

^e Заявления и оговорки. Что касается решений, вынесенных на территории государств, не являющихся участниками Конвенции, это государство будет применять Конвенцию только в той мере, в которой такие государства предоставляют режим взаимности.

^f Заявления и оговорки. Это государство будет применять Конвенцию только к тем арбитражным решениям, которые были приняты после вступления Конвенции в силу.

^g Соединенное Королевство распространило территориальное применение Конвенции только в случае решений, вынесенных на территории других договаривающихся государств, на следующие территории: Гибралтар (24 сентября 1975 года), Остров Мэн (22 февраля 1979 года), Бермудские Острова (14 ноября 1979 года), Каймановы Острова (26 ноября 1980 года), Гернси (19 апреля 1985 года), Джерси (28 мая 2002 года).

^h Заявления и оговорки. Канада заявила, что она будет применять Конвенцию только в отношении споров, возникающих по договорным или иным правоотношениям, которые считаются торговыми согласно законодательству Канады, за исключением провинции Квебек, законодательство которой не предусматривает такого ограничения.

ⁱ Это государство не применяет Конвенцию в отношении споров при разбирательствах, касающихся недвижимой собственности, которая находится в этом государстве, или права в отношении такой собственности или на такую собственность.

^j После восстановления суверенитета над Гонконгом 1 июля 1997 года правительство Китая распространило территориальное применение Конвенции на Гонконг, Специальный административный район Китая, с учетом заявления, которое Китай сделал первоначально после присоединения к Конвенции. Китай заявил 19 июля 2005 года, что Конвенция применяется в отношении Макао, Специального административного района Китая, с учетом заявления, которое Китай сделал первоначально после присоединения к Конвенции.

- (١) الإعلانات والتحفظات. لن تطبق هذه الدولة الاتفاقية إلا على الاعتراف بقرارات التحكيم الصادرة في أراضي دولة متعاقدة أخرى وعلى إلغاؤ تلك القرارات.
- (٢) الإعلانات والتحفظات. لن تطبق هذه الدولة الاتفاقية إلا على الخلافات الناشئة عن العلاقات القانونية، تعاقدية كانت أم غير تعاقدية، التي تعتبر علاقات تجارية بحكم القانون الوطني.
- (٣) في ١٠ شباط/فبراير ١٩٧٦ ، أعلنت الدايرك أن الاتفاقية تُطبق على جزر فايرو وغرينلاند.
- (٤) في ٢٤ نيسان/أبريل ١٩٦٤ ، أعلنت هولندا أن الاتفاقية تُطبق على جزر الأنتيل الهولندية.
- (٥) الإعلانات والتحفظات. بالنسبة لقرارات التحكيم الصادرة في أراضي دول غير متعاقدة، لن تطبق هذه الدولة الاتفاقية إلا بقدر وفاء تلك الدول بشرط المعاملة بالمثل.
- (٦) الإعلانات والتحفظات. لن تطبق هذه الدولة الاتفاقية إلا على قرارات التحكيم الصادرة بعد دخول الاتفاقية حيز النفاذ.
- (٧) مدّدت المملكة المتحدة نطاق تطبيق الاتفاقية الإقليمي ، بالنسبة إلى قرارات التحكيم الصادرة في إقليم دولة متعاقدة أخرى فحسب ، على الأقاليم التالية: جبل طارق (٢٤ أييلول/سبتمبر ١٩٧٥) ، وجزيرة أيل أمان (٢٢ شباط/فبراير ١٩٧٩) ، وبرمودا (١٤ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٧٩) ، وجزر كaiman (٢٦ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٨٠) ، وغيرنسى (١٩ نيسان/أبريل ١٩٨٥) ، وجيرسي (٢٨ أيار/مايو ٢٠٠٢).
- (٨) الإعلانات والتحفظات. أعلنت كندا أنها لن تطبق إلا على الخلافات الناشئة عن العلاقات القانونية، تعاقدية كانت أم غير تعاقدية، التي تعتبر علاقات تجارية بوجوب قوانين كندا، ما عدا في حالة إقليم كيبك حيث لا ينص القانون على مثل هذا التقيد.
- (٩) هذه الدولة لن تطبق الاتفاقية على الخلافات حيث يتعلق موضوع الدعوى فيها بمتلكات غير منقوله كائنة في الدولة، أو على حق في تلك الممتلكات أو شأنها.
- (١٠) لدى استئناف السيادة على هونغ كونغ في ١ تموز/ يوليه ١٩٩٧ ، مدّدت حكومة الصين نطاق تطبيق الإقليمي على منطقة هونغ كونغ الإدارية الخاصة التابع للصين ، رهنا بالبيان الذي قدمته الصين أصلاً لدى الانضمام إلى الاتفاقية. وفي ١٩ تموز/ يوليه ٢٠٠٥ ، أعلنت الصين أن الاتفاقية تُطبق على منطقة ماكاو الإدارية الخاصة التابعة للصين ، رهنا بالبيان الذي قدمته الصين أصلاً لدى الانضمام إلى الاتفاقية .

الدولة	التوقيع	التصديق أو الانضمام أو الخلاقة	بدء النفاذ
لاتفيا	١٤ نيسان/أبريل ١٩٩٢	١٣ تموز/يوليه ١٩٩٢	١٩٩٢
لبنان ^(ج)	١١ آب/أغسطس ١٩٩٨	٩ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٩٨	١٩٩٨
لوكسمبورغ ^(ج)	١١ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٥٨	٩ أيلول/سبتمبر ١٩٨٣	١٩٨٣
لبنيريا	٦٠٠٥ آيلول/سبتمبر ٢٠٠٥	١٥ كانون الأول/ديسمبر ٢٠٠٥	١٩٩٢
ليتوانيا ^(ج)	١٤ آذار/مارس ١٩٩٥	١٢ حزيران/يونيه ١٩٩٥	١٩٩٨
لسوتو	١٣ حزيران/يونيه ١٩٨٩	١١ أيلول/سبتمبر ١٩٨٩	١٩٨٣
مالطا ^(ج)	٢٢ حزيران/يونيه ٢٠٠٠	٢٠ أيلول/سبتمبر ٢٠٠٠	١٩٩٤
مالي	٨ أيلول/سبتمبر ١٩٩٤	٧ كانون الأول/ديسمبر ١٩٩٤	١٩٩٤
ماليزيا ^(ج)	٥ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٨٥	٣ شباط/فبراير ١٩٨٦	١٩٦٢
مدغشقر ^(ج)	١٦ تموز/يوليه ١٩٦٢	١٤ تشرين الثاني/أكتوبر ١٩٦٢	١٩٥٩
مصر	٩ آذار/مارس ١٩٥٩	٧ حزيران/يونيه ١٩٥٩	١٩٥٩
المغرب ^(ج)	١٢ شباط/فبراير ١٩٥٩	٧ حزيران/يونيه ١٩٥٩	١٩٧١
المكسيك	١٤ نيسان/أبريل ١٩٧١	١٣ تموز/يوليه ١٩٧١	١٩٩٤
المملكة العربية السعودية ^(ج)	١٩٥٨ كانون الأول/ديسمبر ١٩٥٨	١٩٩٤ نيسان/أبريل ١٩٩٤	١٩٧٥
المملكة المتحدة لبريطانيا العظمى وأيرلندا الشمالية ^(ج)	٢٤ أيلول/سبتمبر ١٩٧٥	٢٣ كانون الأول/ديسمبر ١٩٧٥	١٩٧٥
منغوليا ^(ج)	٢٤ تشرين الأول/أكتوبر ١٩٩٤	٢٢ كانون الثاني/يناير ١٩٩٥	١٩٩٥
موريانيا	٣٠ كانون الثاني/يناير ١٩٩٧	٣٠ نيسان/أبريل ١٩٩٧	١٩٩٧
موريشوس ^(ج)	١٩٩٦١٩ حزيران/يونيه ١٩٩٦	١٧ أيلول/سبتمبر ١٩٩٦	١٩٩٦
موزambique ^(ج)	١١ حزيران/يونيه ١٩٩٨	٩ أيلول/سبتمبر ١٩٩٨	١٩٩٨
مولدوڤا ^(ج)	١٨ أيلول/سبتمبر ١٩٩٨	١٧ كانون الأول/ديسمبر ١٩٩٨	١٩٩٨
موناكو ^(ج)	٢٤ حزيران/يونيه ١٩٨٢	٢٣ آب/أغسطس ١٩٨٢	١٩٨٢
النرويج ^(ج)	١٤ آذار/مارس ١٩٦١	١٢ حزيران/يونيه ١٩٦١	١٩٦١
النسما	٢ آيار/مايو ١٩٦١	٣١ تموز/يوليه ١٩٦١	١٩٦١
نيبال ^(ج)	٤ آذار/مارس ١٩٩٨	٢ حزيران/يونيه ١٩٩٨	١٩٩٨
النيجر	١٤ تشرين الأول/أكتوبر ١٩٦٤	١٢ كانون الثاني/يناير ١٩٦٥	١٩٦٥
نيجيريا ^(ج)	١٧ آذار/مارس ١٩٧٠	١٥ حزيران/يونيه ١٩٧٠	١٩٧٠
نيكاراغوا	٢٤ أيلول/سبتمبر ٢٠٠٣	٢٣ كانون الأول/ديسمبر ٢٠٠٣	٢٠٠٣
نيوزيلندا ^(ج)	٦ كانون الثاني/يناير ١٩٨٣	٤ آذار/مارس ١٩٨٤	١٩٨٤
هايتي	٥ كانون الأول/ديسمبر ١٩٨٣	١١ تشرين الأول/أكتوبر ١٩٦٠	١٩٦٠
الهند ^(ج)	١٣ تموز/يوليه ١٩٦٠	١١ تشرين الأول/أكتوبر ١٩٦٠	١٩٦٠
هندوراس	٣ تشرين الأول/أكتوبر ٢٠٠٠	١١ كانون الثاني/يناير ٢٠٠١	٢٠٠١
هنغاريا ^(ج)	٥ آذار/مارس ١٩٦٢	٣ حزيران/يونيه ١٩٦٢	١٩٦٢
هولندا ^(ج)	١٠ حزيران/يونيه ١٩٥٨	٢٤ نيسان/أبريل ١٩٦٤	١٩٦٤
الولايات المتحدة الأمريكية ^(ج)	٣٠ أيلول/سبتمبر ١٩٧٠	٢٠ أيلول/سبتمبر ١٩٦١	١٩٦١
اليابان	٢٠ حزيران/يونيه ١٩٦١	١٦ تموز/يوليه ١٩٦٢	١٩٦٢
اليونان ^(ج)			

الدولة	التوقيع	التصديق أو الانضمام	أو الخلافة	بدء النفاذ
زمبابوي	٢٩ أيلول/سبتمبر ١٩٩٤	٢٨ كانون الأول/ديسمبر ١٩٩٤	٢٧ آب/أغسطس ١٩٧٩	١٥ آيار/مايو ١٩٧٩
سان مارينو	١٧ حزيران/يونيه ١٩٧٩	١٦ أيار/مايو ٢٠٠٠	١٢ كانون الأول/ديسمبر ٢٠٠٠	١١ كانون الأول/ديسمبر ٢٠٠٠
سانات فنسنت وجزر غرينادين	(٢٠٠٠)			
سرى لانكا	٣٠ كانون الأول/ديسمبر ١٩٥٨	٢٩ نيسان/أبريل ١٩٦٢	٢٨ تموز/يوليه ١٩٦٢	٢٧ آيار/مايو ١٩٩٨
السلفادور	١٠ حزيران/يونيه ١٩٥٨	٢٦ شباط/فبراير ١٩٩٨	٢٦ أيار/مايو ١٩٩٣	١٥ كانون الثاني/يناير ١٩٩٣
سلوفاكيا	(٢٠٠١)		٢٨ تموز/يوليه ١٩٩٢	٢٥ حزيران/يونيه ١٩٩١
سلوفينيا	(٢٠٠٢)		٢١ آب/أغسطس ١٩٨٦	١٩ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٨٦
سنغافورة	(٢٠٠٣)		١٧ تشرين الثاني/يناير ١٩٩٤	١٥ كانون الثاني/يناير ١٩٩٥
السنغال	(٢٠٠٤)		١٧ كانون الأول/أكتوبر ١٩٩٤	١٥ كانون الثاني/يناير ١٩٧٢
السويد	(٢٠٠٥)		٢٣ كانون الأول/ديسمبر ١٩٥٨	٢٧ نيسان/أبريل ١٩٧٢
سويسرا	(٢٠٠٦)		٢٩ كانون الأول/ديسمبر ١٩٥٨	١٩ آب/أغسطس ١٩٦٥
شيلي	(٢٠٠٧)		٤ أيلول/سبتمبر ١٩٧٥	٢٧ تموز/يوليه ١٩٩٢
صربيا	(٢٠٠٨)		١٢ آذار/مارس ٢٠٠١	٢٧ تموز/يوليه ١٩٦٨
الصين	(٢٠٠٩)		٢٢ كانون الثاني/يناير ١٩٨٧	٢٢ نيسان/أبريل ١٩٨٧
عمان	(٢٠٠١٠)		٢٥ شباط/فبراير ١٩٩٩	٢٦ آيار/مايو ١٩٩٩
غابون	(٢٠٠١١)		١٥ كانون الأول/ديسمبر ٢٠٠٦	١٥ آذار/مارس ٢٠٠٧
غانا	(٢٠٠١٢)		٩ نيسان/أبريل ١٩٦٨	٨ تموز/يوليه ١٩٦٨
غواتيمالا	(٢٠٠١٣)		٢١ آذار/مارس ١٩٨٤	١٩ حزيران/يونيه ١٩٨٤
غينيا	(٢٠٠١٤)		٢٣ كانون الثاني/يناير ١٩٩١	٢٣ نيسان/أبريل ١٩٩١
فرنسا	(٢٠٠١٥)		٢٥ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٥٨	٢٤ أيلول/سبتمبر ١٩٥٩
الفلبين	(٢٠٠١٦)		٦ تموز/يوليه ١٩٦٧	٤ تشرين الأول/أكتوبر ١٩٦٧
فنزويلا (جمهورية البوليفارية)	(٢٠٠١٧)		٨ شباط/فبراير ١٩٩٥	٩ آيار/مايو ١٩٩٥
فنلندا	(٢٠٠١٨)		٢٩ كانون الأول/ديسمبر ١٩٥٨	١٩ نيسان/أبريل ١٩٦٢
فيتنام	(٢٠٠١٩)		١٩ كانون الثاني/يناير ١٩٦٢	١٩ كانون الأول/ديسمبر ١٩٥٩
قبرص	(٢٠٠٢٠)		١٢ أيلول/سبتمبر ١٩٥٩	٢٩ كانون الأول/ديسمبر ١٩٨١
قطر	(٢٠٠٢١)		٣٠ كانون الأول/ديسمبر ٢٠٠٢	٣٠ كانون الأول/ديسمبر ٢٠٠٣
قيرغيزستان	(٢٠٠٢٢)		١٨ كانون الأول/ديسمبر ١٩٩٦	١٨ آذار/مارس ١٩٩٧
казاخستان	(٢٠٠٢٣)		٢٠ تشرين الثاني/نوفمبر ١٩٩٥	١٨ شباط/فبراير ١٩٩٦
الكاميرون	(٢٠٠٢٤)		١٩ شباط/فبراير ١٩٨٨	١٩ آيار/مايو ١٩٨٨
الكرسي الرسولي	(٢٠٠٢٥)		١٤ أيار/مايو ١٩٧٥	١٢ آب/أغسطس ١٩٧٥
كرواتيا	(٢٠٠٢٦)		٢٦ تموز/يوليه ١٩٩٣	٨ تشرين الأول/أكتوبر ١٩٩١
كمبوديا	(٢٠٠٢٧)		٥ كانون الثاني/يناير ١٩٦٠	٤ نيسان/أبريل ١٩٦٠
كندا	(٢٠٠٢٨)		١٢ أيار/مايو ١٩٨٦	١٠ آذار/مارس ١٩٨٦
كوبا	(٢٠٠٢٩)		٣٠ كانون الأول/ديسمبر ١٩٧٤	٣٠ كانون الأول/ديسمبر ١٩٧٥
كوت ديفوار	(٢٠٠٣٠)		١ شباط/فبراير ١٩٩١	٢ آيار/مايو ١٩٩١
كوسตารيكا	(٢٠٠٣١)		١٠ حزيران/يونيه ١٩٥٨	٢٦ تشرين الأول/أكتوبر ١٩٨٧
كولومبيا	(٢٠٠٣٢)		٢٥ إيلول/سبتمبر ١٩٧٩	٢٤ كانون الثاني/يناير ١٩٧٩
الكويت	(٢٠٠٣٣)		٢٨ نيسان/أبريل ١٩٧٨	٢٧ تموز/يوليه ١٩٧٨
كينيا	(٢٠٠٣٤)		١٠ شباط/فبراير ١٩٨٩	١١ آيار/مايو ١٩٨٩

الجزء الثالث

حالة اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها

حتى ١ كانون الثاني / يناير ٢٠٠٨

الدولة	التوقيع	التصديق أو الانضمام أو الخلافة	بدء النفاذ
الاتحاد الروسي ^(م)	٢٩ كانون الأول / ديسمبر ١٩٥٨	٢٤ آب / أغسطس ١٩٦٠	٢٢ تشرين الثاني / نوفمبر ١٩٦٠
أذربيجان	٢٩ شباط / فبراير ٢٠٠٠	٢٩ آب / أغسطس ١٩٥٨	٢٩ أيار / مايو ٢٠٠٠
الأرجنتين ^(ن)	١٤ آذار / مارس ١٩٨٩	١٢ حزيران / يونيو ١٩٨٩	
الأردن	١٥ حزيران / يونيو ١٩٥٨	١٤ آذار / مارس ١٩٨٩	
أرمينيا ^(ج)	٢٩ كانون الأول / ديسمبر ١٩٩٧	١٣ شباط / فبراير ١٩٨٠	
إسبانيا	١٢ آيار / مايو ١٩٧٧	١٠ آب / أغسطس ١٩٧٧	
أستراليا	٢٦ آذار / مارس ١٩٧٥	٢٤ حزيران / يونيو ١٩٧٥	
إستونيا	٣٠ آب / أغسطس ١٩٩٣	٢٨ تشرين الثاني / نوفمبر ١٩٩٣	
إسرائيل	١٠ حزيران / يونيو ١٩٥٨	٥ كانون الثاني / يناير ١٩٥٩	
أفغانستان ^(ج)	١٧ كانون الأول / ديسمبر ١٩٥٨	٣٠ تشرين الثاني / نوفمبر ١٩٥٩	
إيكوادور ^(ج)	١٧ كانون الأول / ديسمبر ١٩٥٨	٣ كانون الثاني / يناير ١٩٦٢	
ألانيا	٢٧ حزيران / يونيو ٢٠٠١	٢٥ أيوليو / سبتمبر ٢٠٠١	
ألمانيا ^(ج)	١٠ حزيران / يونيو ١٩٥٨	٢٨ أيوليو / سبتمبر ١٩٦١	
الإمارات العربية المتحدة	٢١ آب / أغسطس ٢٠٠٦	١٩ تشرين الثاني / نوفمبر ٢٠٠٦	
أنتيغوا وبربودا ^(ج)	٢ شباط / فبراير ١٩٨٩	٣ أيار / مايو ١٩٨٩	
إندونيسيا ^(ج)	٧ تشرين الأول / أكتوبر ١٩٨١	٥ كانون الثاني / يناير ١٩٨٢	
اوروغواي	٣٠ آذار / مارس ١٩٨٣	٢٨ حزيران / يونيو ١٩٨٣	
أوزبكستان	٧ شباط / فبراير ١٩٩٦	٧ أيار / مايو ١٩٩٦	
أوغندا ^(ج)	١٢ شباط / فبراير ١٩٩٢	١٢ أيار / مايو ١٩٩٢	
أوكراينا ^(ج)	٢٩ كانون الأول / ديسمبر ١٩٥٨	٨ كانون الثاني / يناير ١٩٦١	
جمهورية إيران الإسلامية ^(ج)	١٠ تشرين الأول / أكتوبر ١٩٦٠	١٣ كانون الثاني / يناير ٢٠٠٢	
إيرلندا ^(ج)	١٥ تشرين الأول / أكتوبر ١٩٦١	١٠ آب / أغسطس ١٩٨١	
إيسلندا	٢٤ كانون الثاني / يناير ٢٠٠٢	٢٤ نيسان / أبريل ٢٠٠٢	
إيطاليا	٣١ كانون الثاني / يناير ١٩٦٩	١ أيار / مايو ١٩٦٩	
باراغواي	٨ تشرين الأول / أكتوبر ١٩٩٧	٦ كانون الثاني / يناير ١٩٩٨	
باكستان ^(ج)	٣٠ كانون الأول / ديسمبر ١٩٥٨	١٢ تشرين الأول / أكتوبر ٢٠٠٥	
البحرين ^(ج)	١٤ تموز / يوليه ٢٠٠٥	٥ تموز / يوليه ١٩٨٨	
البرازيل	٦ نيسان / أبريل ١٩٨٨	٧ حزيران / يونيو ٢٠٠٢	

خلال الاعتراف بحق أي طرف ذي مصلحة في أن يستفيد من قانون أو معاهدات البلد الذي يُلتمس فيه الاعتماد على قرار التحكيم، بما في ذلك البلد الذي يوفر فيه ذلك القانون أو توفر فيه تلك المعاهدات نظاماً أكثر مؤاذه من الاتفاقية،

وإذ تأخذ بعين الاعتبار استخدام التجارة الإلكترونية على نطاق واسع،

وإذ تأخذ في اعتبارها الصكوك القانونية الدولية، مثل قانون الأونسيتار النموذجي للتحكيم التجاري الدولي لسنة ١٩٨٥^(٥) بصيغته المدقّحة لاحقاً، خاصةً فيما يتعلق بالمادة ٧،^(٦) وقانون الأونسيتار النموذجي بشأن التجارة الإلكترونية،^(٧) وقانون الأونسيتار النموذجي بشأن التوقيعات الإلكترونية،^(٨) واتفاقية الأمم المتحدة بشأن استخدام الخطابات الإلكترونية في العقود الدولية،^(٩)

وإذ تأخذ في اعتبارها أيضاً سنّ تشريعات داخلية، وكذلك سوابق قضائية، أكثر مؤاذه من الاتفاقية فيما يتعلق باشتراط الشكل الذي يحكم اتفاقات التحكيم وإجراءات التحكيم وإنفاذ قرارات التحكيم،

وإذ ترى أنه ينبغي، لدى تفسير الاتفاقية، مراعاة الحاجة إلى تشجيع الاعتراف بقرارات التحكيم وإنفاذها،

١ - توصي بأن تطبق الفقرة (٢) من المادة الثانية من اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها، التي أبرمت في نيويورك، في ١٠ حزيران/يونيه ١٩٥٨، مع إدراك أن الحالات المذكورة فيها ليست حصرية،

٢ - توصي أيضاً بأن تطبق الفقرة (١) من المادة السابعة من اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها، التي أبرمت في نيويورك، في ١٠ حزيران/يونيه ١٩٥٨، كيما يتسمى لأي طرف ذي مصلحة أن يستفيد مما قد يتمتع به، بمقتضى قانون أو معاهدات البلد الذي يُلتمس فيه الاعتماد على اتفاق التحكيم، من حقوق في التماس الاعتراف بصحّة ذلك الاتفاق.

^(٥) الوثائق الرسمية للجمعية العامة، الدورة الأربعون، الملحق رقم ١٧ (A/40/17)، المرفق الأول. وقد صدر القانون النموذجي في منشور من منشورات الأمم المتحدة (رقم المبيع 18.V.95.A).

^(٦) المرجع نفسه، الدورة الخامسة والستون، الملحق رقم ١٧ (A/61/17)، المرفق الأول.

^(٧) المرجع نفسه، الدورة الخامسة والخمسين، الملحق رقم ١٧ (A/51/17)، المرفق الأول. وقد صدر القانون النموذجي ودليل الاشتراك المصاحب له في منشور من منشورات الأمم المتحدة (رقم المبيع A.99.V.4).

^(٨) المرجع نفسه، الدورة السادسة والخمسون، الملحق رقم ١٧ والتصويب (A/56/17 و Corr.3)، المرفق الثاني.

وقد صدر القانون النموذجي ودليل الاشتراك المصاحب له في منشور من منشورات الأمم المتحدة (رقم المبيع A.02.V.8).

^(٩) مرفق قرار الجمعية العامة ٢١/٦٠.

التوصية المتعلقة بتفسير الفقرة (٢) من المادة الثانية والفرقة (١) من المادة السابعة من اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها، التي حُررت في نيويورك، في ١٠ حزيران/يونيه ١٩٥٨، واعتمدتها لجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي في ٧ تموز/ يوليه ٢٠٠٦ أثناء دورتها التاسعة والثلاثين

إن لجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي،

إذ تستذكر قرار الجمعية العامة رقم ٢٢٠٥ (٢١-٤٠٥) المؤرخ ١٧ كانون الأول/ديسمبر ١٩٦٦، الذي أنشئت به لجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي بهدف تعزيز التنسيق والتوحيد التدريجيين لقانون التجارة الدولية بوسائل منها ترويج السبل والوسائل الكفيلة بتحقيق الاتساق في تفسير وتطبيق الاتفاقيات الدولية والقوانين الموحدة في ميدان قانون التجارة الدولية،

وإذ تدرك أن اللجنة تضم ممثلين عن مختلف النظم القانونية والاجتماعية والاقتصادية في العالم، إلى جانب مختلف مستويات التنمية،

وإذ تستذكر قرارات الجمعية العامة المتعاقبة التي أكدت مجدداً الولاية المسندة إلى اللجنة بصفتها الهيئة القانونية الأساسية، داخل منظومة الأمم المتحدة، في ميدان القانون التجاري الدولي، التي تتولى تنسيق الأنشطة القانونية في هذا الميدان،

واقتناعاً منها بأن الاعتماد الواسع النطاق لاتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها، المبرمة في نيويورك، في ١٠ حزيران/يونيه ١٩٥٨،^(٤) كان إنجازاً هاماً في تعزيز سيادة القانون، ولا سيما في ميدان التجارة الدولية،

وإذ تستذكر أن مؤتمر المفوضين الذي أعد الاتفاقية وفتح باب التوقيع عليها اعتمد قراراً ينص، في جملة أمور، على أن المؤتمر "يرى أن من شأن زيادة توحيد القوانين الوطنية المتعلقة بالتحكيم أن تعزز ما للتحكيم من فعالية في تسوية منازعات القانون الخاص"،

وإذ تضع في اعتبارها التفسيرات المختلفة لاشتراطات الشكل التي تنص عليها الاتفاقية والناتجة جزئياً عن الاختلافات في التعبير بين نصوص الاتفاقية الخمسة المتساوية في الحجمية،

وإذ تأخذ في اعتبارها الفقرة (١) من المادة السابعة من الاتفاقية، التي كان من بين أغراضها التمكين من إنفاذ قرارات التحكيم الأجنبية إلى أقصى مدى ممكن، وخصوصاً من

^(٤) الأمم المتحدة، مجموعة المعاهدات، المجلد ٣٣٠، الرقم ٤٧٣٩.

وإذ تعتقد أن الوقت قد أصبح مناسبا تماما، في سياق تحديد مواد القانون النموذجي ، للترويج لتفسير وتطبيق موحدين لاتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها، المبرمة في نيويورك في ١٠ حزيران/ يونيو ١٩٥٨^(٢)

-١- تعرب عن تقديرها للجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي لقيامها بصياغة واعتماد المواد المقحة من قانونها النموذجي للتحكيم التجاري الدولي التي تتعلق بشكل اتفاق التحكيم والتدابير المؤقتة ، والتي يرد نصها في المرفق الأول لتقرير لجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي عن أعمال دورتها التاسعة والثلاثين،^(٣) وتوصي جميع الدول بأن تنظر بشكل إيجابي في تطبيق المواد المقحة من القانون النموذجي أو القانون النموذجي المقح للتحكيم التجاري الدولي الذي وضعته لجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي ، عندما تسن قوانينها أو تنقحها ، نظرا إلى استصواب توحيد قانون إجراءات التحكيم ومراعاة الاحتياجات الخاصة في مجال ممارسة التحكيم التجاري الدولي ؟

-٢- تعرب عن تقديرها أيضا للجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي لقيامها بصياغة واعتماد التوصية المتعلقة بتفسير الفقرة ٢ من المادة الثانية والفقرة ١ من المادة السابعة من اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها، المبرمة في نيويورك في ١٠ حزيران/ يونيو ١٩٥٨^(٤) والتي يرد نصها في المرفق الثاني لتقرير لجنة الأمم المتحدة للقانون التجاري الدولي عن أعمال دورتها التاسعة والثلاثين؛^(٥)

-٣- تطلب إلى الأمين العام أن يبذل كل جهد ممكن من أجل كفالة التعريف بالمواد المقحة من القانون النموذجي والتوصية وإتاحتها على نطاق واسع.

الجلسة العامة ٦٤

٤ كانون الأول/ ديسمبر ٢٠٠٦

^(١)الأمم المتحدة ، مجموعة المعاهدات ، المجلد ٣٣٠ ، الرقم ٤٧٣٩ .

^(٢)الوثائق الرسمية للجمعية العامة ، الدورة الخامسة والستون ، الملحق رقم ١٧ (A/61/17).

الجزء الثاني

التوصية المتعلقة بتفسير الفقرة ٢ من المادة الثانية
والفقرة ١ من المادة السابعة من اتفاقية الاعتراف
بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها ،

قرار الجمعية العامة ٦١/٣٣
المؤرخ ٤ كانون الأول / ديسمبر ٢٠٠٦

إن الجمعية العامة ،

إذ تسلّم بقيمة التحكيم كوسيلة لتسوية النزاعات التي تنشب في سياق العلاقات التجارية الدولية ،

وإذ تشير إلى قرارها ٤٠/٧٢ المؤرخ ١١ كانون الأول / ديسمبر ١٩٨٥ المتعلق بالقانون النموذجي للتحكيم التجاري الدولي ،^(١)

وإذ تسلّم بضرورة أن تكون أحكام القانون النموذجي المتعلقة بشكل اتفاق التحكيم والتدابير المؤقتة متوافقة مع الممارسات الحالية في التجارة الدولية ومع وسائل التعاقد الحديثة ،

وإذ تعتقد أن المواد المنقحة من القانون النموذجي المتعلقة بشكل اتفاق التحكيم والتدابير المؤقتة التي تعكس هذه الممارسات الحالية ستعزز إلى حد بعيد إعمال القانون النموذجي ،

وإذ تلاحظ أن إعداد المواد المنقحة من القانون النموذجي المتعلقة بشكل اتفاق التحكيم والتدابير المؤقتة كان موضوع مداولات ومشاورات مستفيضة مع الحكومات والأوساط المهتمة ، وأنه سيسمح إلى حد بعيد في إرساء إطار قانوني متناسق يتيح تسوية النزاعات التجارية الدولية بإنصاف وكفاءة ،

---

^(١) الوثائق الرسمية للجمعية العامة ، الدورة الأربعون ، الملحق رقم ١٧ (A/40/17) ، المرفق الأول .

-٢ يجوز لأية دولة أصدرت إعلاناً أو قدّمت إخطاراً بمقتضى المادة العاشرة أن تعلن في أي وقت بعد ذلك بإخطار يوجه إلى الأمين العام للأمم المتحدة، أن تطبق هذه الاتفاقية على الإقليم المعنى سيتوقف بعد سنة واحدة من تاريخ استلام الأمين العام للإخطار.

-٣ يستمر العمل بهذه الاتفاقية بالنسبة لقرارات التحكيم التي بدأت إجراءات المطالبة بالاعتراف بها أو بتنفيذها قبل بدء سريان الانسحاب.

المادة الرابعة عشرة

لا يحق لأية دولة متعاقدة أن تستخدم هذه الاتفاقية في مواجهة أية دول متعاقدة أخرى إلا بقدر التزامها هي بتطبيق الاتفاقية.

المادة الخامسة عشرة

يقوم الأمين العام للأمم المتحدة بإخطار الدول المشار إليها في المادة الثامنة بما يلي :

- (أ) حالات التوقيع والتصديق وفقاً للمادة الثامنة؛
- (ب) حالات الانضمام وفقاً للمادة التاسعة؛
- (ج) حالات الإعلان والإخطار بمقتضى المواد الأولى والعشرة والحادية عشرة؛
- (د) تاريخ بدء سريان هذه الاتفاقية وفقاً للمادة الثانية عشرة؛
- (هـ) حالات الانسحاب والإخطار وفقاً للمادة الثالثة عشرة.

المادة السادسة عشرة

-١ تودع هذه الاتفاقية التي تتساوى في الحجية نصوصها الإسبانية والإنكليزية والروسية والصينية والفرنسية ضمن محفوظات الأمم المتحدة.

-٢ يقوم الأمين العام للأمم المتحدة بإرسال نسخة معتمدة من هذه الاتفاقية إلى الدول المشار إليها في المادة الثامنة.

الخطوات الالزمة لــ نــ ظــ يــ بــ تــ يــ بــ هــ هــ الــ اــ تــ فــ اــ قــ يــ هــ لــ يــ شــ مــ لــ هــ هــ هــ الــ اــ قــ الــ يــ مــ تــ مــ كــ اــ نــ ذــ كــ ضــ رــ وــ رــ يــ اــ لــ اــ ســ بــ اــ دــ ســ تــ وــ رــ يــ ةــ .

المادة الحادية عشرة

تنطبق الأحكام التالية بالنسبة لأية دولة الاتحادية أو غير موحدة :

(أ) بالنسبة لمواد هذه الاتفاقية التي تدخل في نطاق الولاية التشريعية للسلطة الاتحادية تكون التزامات الحكومة الاتحادية، إلى هذا الحد، هي نفس التزامات الدول المتعاقدة التي ليست دولاً اتحادية ؟

(ب) بالنسبة لمواد هذه الاتفاقية التي تدخل في نطاق الولاية التشريعية للدول أو الأقاليم التي تألف منها الاتحاد والتي ليست ملزمة طبقاً للنظام الدستوري للاتحاد، باتخاذ إجراء تشريعي، يتعين على الحكومة الاتحادية أن تقوم في أقرب وقت ممكن بعرض هذه المواد، مع التوصية الملائمة، على السلطات المختصة في الدول أو الأقاليم التي يتألف منها الاتحاد؛

(ج) تقوم كل دولة اتحادية طرف في هذه الاتفاقية، بناء على طلب من أية دولة متعاقدة أخرى تم إحالته عن طريق الأمين العام للأمم المتحدة، بتقديم إفادة عن القانون والممارسة في الاتحاد والوحدات المكونة له بالنسبة لأي حكم معين في هذه الاتفاقية تبين مدى تطبيق ذلك الحكم عن طريق الإجراءات التشريعية أو غيرها من الإجراءات.

المادة الثانية عشرة

١ - يبدأ سريان هذه الاتفاقية في اليوم التسعين التالي لتاريخ إيداع ثالث صك من صكوك التصديق أو الانضمام .

٢ - يبدأ سريان هذه الاتفاقية بالنسبة لكل دولة تصدق عليها أو تنضم إليها بعد إيداع ثالث صك من صكوك التصديق أو الانضمام في اليوم التسعين التالي لإيداع هذه الدولة صك تصدقها أو انضمامها .

المادة الثالثة عشرة

١ - يجوز لأية دولة متعاقدة أن تعلن عزمها على الانسحاب من هذه الاتفاقية بإخطار مكتوب يوجه إلى الأمين العام للأمم المتحدة. ويبدأ سريان الانسحاب بعد سنة واحدة من تاريخ استلام الأمين العام للإخطار .

-٢ ينتهي العمل ببروتوكول جنيف المتعلق بالشروط التحكيمية لعام ١٩٢٣ وباتفاقية جنيف المتعلقة بتنفيذ قرارات التحكيم الأجنبية لعام ١٩٢٧ فيما بين الدول المتعاقدة بمجرد أن تصبح هذه الدول ملتزمة بهذه الاتفاقية وبقدر التزامها بها.

المادة الثامنة

-١ يُفتح حتى ٣١ كانون الأول / ديسمبر ١٩٥٨ باب التوقيع على هذه الاتفاقية باسم أي عضو في الأمم المتحدة وكذلك باسم أية دولة أخرى تكون أو تصبح مستقبلاً عضواً في أية وكالة متخصصة تابعة للأمم المتحدة، أو تكون أو تصبح مستقبلاً طرفاً في النظام الأساسي لمحكمة العدل الدولية، أو أية دولة أخرى وجهت إليها دعوة من الجمعية العامة للأمم المتحدة.

-٢ يتم التصديق على هذه الاتفاقية ويدعى صك التصديق لدى الأمين العام للأمم المتحدة.

المادة التاسعة

-١ يكون باب الانضمام إلى هذه الاتفاقية مفتوحاً أمام جميع الدول المشار إليها في المادة الثامنة.

-٢ يتحقق الانضمام بإيداع صك انضمام لدى الأمين العام للأمم المتحدة.

المادة العاشرة

-١ يجوز لكل دولة، لدى التوقيع أو التصديق أو الانضمام، أن تعلن أن نطاق تطبيق هذه الاتفاقية سيشمل جميع أو أيًا من الأقاليم التي تكون هذه الدولة مسؤولة عن علاقاتها الدولية. ويصبح هذا الإعلان سارياً عندما يبدأ سريان الاتفاقية بالنسبة للدولة المعنية.

-٢ يكون مذكوراً نطاق تطبيق الاتفاقية على هذا النحو في أي موعد لاحق بإخطار موجه إلى الأمين العام للأمم المتحدة، ويسري هذا المذكرة اعتباراً من اليوم التسعين التالي ليوم استلام الأمين العام للأمم المتحدة لهذا الإخطار أو اعتباراً من تاريخ سريان الاتفاقية بالنسبة للدولة المعنية أيهما يقع بعد الآخر.

-٣ بالنسبة للأقاليم التي لا يمتد إليها نطاق تطبيق هذه الاتفاقية عند التوقيع أو التصديق أو الانضمام، يتعين على كل دولة من الدول المعنية أن تنظر في إمكانية اتخاذ

(ج) أن القرار يتناول خلافاً لم تتوافقه أو لم تتضمنه شروط الإحالة إلى التحكيم، أو أنه يتضمن قرارات بشأن مسائل تتجاوز نطاق الإحالة إلى التحكيم، على أن يراعى في الحالات التي يمكن فيها فصل القرارات المتعلقة بالمسائل التي تخضع للتحكيم عن المسائل التي لا تخضع له أنه يجوز الاعتراف بجزء القرار الذي يتضمن قرارات تتعلق بمسائل تخضع للتحكيم وتنفيذ هذا الجزء؛ أو

(د) أن تشكيل هيئة التحكيم أو أن إجراءات التحكيم لم تكن وفقاً لاتفاق الطرفين أو لم تكن، في حالة عدم وجود مثل هذا الاتفاق، وفقاً لقانون البلد الذي جرى فيه التحكيم؛ أو

(هـ) أن القرار لم يصبح بعد ملزماً للطرفين أو أنه نقض أو أوقف تنفيذه من قبل سلطة مختصة في البلد الذي صدر فيه أو بموجب قانون هذا البلد.

-٢ يجوز كذلك رفض الاعتراف بقرار التحكيم ورفض تنفيذه إذا تبين للسلطة المختصة في البلد الذي يطلب فيه الاعتراف بالقرار وتنفيذه:

(أ) أنه لا يمكن تسوية موضوع النزاع بالتحكيم طبقاً لقانون ذلك البلد؛ أو

(ب) أن الاعتراف بالقرار أو تنفيذه يتعارض مع السياسة العامة لذلك البلد.

المادة السادسة

إذا قدم طلب بنقض القرار أو وقف تنفيذه إلى السلطة المختصة المشار إليها في المادة الخامسة (١) (هـ)، جاز للسلطة التي يحتاج أمامها بالقرار، متى رأت ذلك مناسباً، أن تؤجل اتخاذ قراراً لها بشأن تنفيذ القرار، وجاز لها أيضاً، بناء على طلب الطرف الذي يطالب بتنفيذ القرار، أن تأمر الطرف الآخر بتقديم الضمان المناسب.

المادة السابعة

-١ لا تؤثّر أحكام هذه الاتفاقية على صحة ما تعقده الأطراف المتعاقدة من اتفاقات متعددة الأطراف أو اتفاقات ثنائية تتعلق بالاعتراف بقرارات التحكيم وتنفيذها ولا تحرم أيّاً من الأطراف المهمّة من أيّ حق يكون له في الاستفادة من أيّ قرار تحكيمي على نحو وإلى الحد اللذين يسمح بهما قانون أو معاهدات البلد الذي يسعى فيه إلى الاحتجاج بهذا القرار.

المادة الثالثة

على كل دولة متعاقدة أن تعرف بقرارات التحكيم كقرارات ملزمة وأن تقوم بتنفيذها وفقاً للقواعد الإجرائية المتبعة في الإقليم الذي يحتاج فيه بالقرار ، طبقاً للشروط الواردة في المواد التالية . ولا تفرض على الاعتراف بقرارات التحكيم التي تنطبق عليها هذه الاتفاقية أو على تنفيذها شروط أكثر شدداً بكثير أو رسوم أو أعباء أعلى ، بكثير مما يفرض على الاعتراف بقرارات التحكيم المحلية أو على تنفيذها .

المادة الرابعة

- ١ للحصول على الاعتراف والتنفيذ المذكورين في المادة السابقة ، يقوم الطرف الذي يطلب الاعتراف والتنفيذ ، وقت تقديم الطلب ، بتقديم ما يلي :

(أ) القرار الأصلي مصدقاً عليه حسب الأصول المتبعة أو نسخة منه معتمدة حسب الأصول ؟

(ب) الاتفاق الأصلي المشار إليه في المادة الثانية أو صورة منه معتمدة حسب الأصول .

- ٢ متى كان الحكم المذكور أو الاتفاق المذكور بلغة خلاف اللغة الرسمية للبلد الذي يحتاج فيه بالقرار ، وجب على الطرف الذي يطلب الاعتراف بالقرار وتنفيذه أن يقدم ترجمة لهاتين الوثيقتين بهذه اللغة . ويجب أن تكون الترجمة معتمدة من موظف رسمي أو مترجم محلف أو مثل دبلوماسي أو قنصلي .

المادة الخامسة

- ١ لا يجوز رفض الاعتراف بالقرار وتنفيذه ، بناءً على طلب الطرف المحتاج ضده بهذا القرار ، إلا إذا قدم ذلك الطرف إلى السلطة المختصة التي يطلب إليها الاعتراف والتنفيذ ما يثبت :

(أ) أن طرفي الاتفاق المشار إليه في المادة الثانية كانوا ، بمقتضى القانون المنطبق عليهما ، في حالة من حالات انعدام الأهلية ، أو كان الاتفاق المذكور غير صحيح بمقتضى القانون الذي أخضع له الطرفان الاتفاق أو إذا لم يكن هناك ما يشير إلى ذلك ، بمقتضى قانون البلد الذي صدر فيه القرار ؛ أو

(ب) أن الطرف الذي يُحتاج ضده بالقرار لم يخطر على الوجه الصحيح بتعيين المحكم أو بإجراءات التحكيم أو كان لأي سبب آخر غير قادر على عرض قضيته ؛ أو

اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وتنفيذها

المادة الأولى

- ١ تنطبق هذه الاتفاقية على الاعتراف بقرارات التحكيم وتنفيذها متى صدرت هذه القرارات في أراضي دولة خلاف الدولة التي يطلب الاعتراف بهذه القرارات وتنفيذها فيها، ومتى كانت ناشئة عن خلافات بين أشخاص طبيعيين أو اعتباريين. وتنطبق أيضاً على قرارات التحكيم التي لا تعتبر قرارات محلية في الدولة التي يطلب فيها الاعتراف بهذه القرارات وتنفيذها.

- ٢ لا يقتصر مصطلح "قرارات التحكيم" على القرارات التي يصدرها محكّمون معينون لكل قضية، بل يشمل أيضاً القرارات التي تصدرها هيئات تحكيم دائمة تكون الأطراف قد أحالت الأمر إليها.

- ٣ يجوز لأية دولة عند التوقيع على هذه الاتفاقية أو التصديق عليها أو الانضمام إليها أو عند الإخطار بعد نطاق العمل بها وفقاً لمادتها العاشرة أن تعلن، على أساس المعاملة بالمثل، أنها لن تطبق الاتفاقية إلا بالنسبة للاعتراف بالقرارات الصادرة في أراضي دولة متعاقدة أخرى ولتنفيذ هذه القرارات. ويجوز لها أيضاً أن تعلن أنها لن تطبق الاتفاقية إلا بالنسبة للخلافات الناشئة عن علاقات قانونية، تعاقدية أو غير تعاقدية، وتعتبر علاقات تجارية بموجب القانون الوطني للدولة التي تصدر هذا الإعلان.

المادة الثانية

- ١ تعرف كل دولة متعاقدة بأي اتفاق مكتوب يتعهد فيه الطرفان بأن يحيّلوا إلى التحكيم جميع الخلافات أو أية خلافات نشأت أو قد تنشأ بينهما بالنسبة لعلاقة قانونية محدّدة، تعاقدية أو غير تعاقدية، تتصل بموضوع يمكن تسويته عن طريق التحكيم.

- ٢ يشمل مصطلح "اتفاق مكتوب" أي شرط تحكيم يرد في عقد أو أي اتفاق تحكيم موقّع عليه من الطرفين أو وارد في رسائل أو برقيات متبادلة.

- ٣ على المحكمة في أية دولة متعاقدة، عندما يُعرض عليها نزاع في مسألة أبرم الطرفان بشأنها اتفاقاً بالمعنى المستخدم في هذه المادة، أن تحيل الطرفين إلى التحكيم بناء على طلب أيهما، ما لم يتبيّن لها أن هذا الاتفاق لاغٍ وباطل أو غير منفذ أو غير قابل للتنفيذ.

الاعتبار إلى استصواب قيام اللجان الإقليمية التابعة للأمم المتحدة وغيرها من الهيئات المعنية بعقد مثل تلك الاجتماعات ، ولكنه يعتبر أن من المهم أن تتوخى العناية ، إبان اتخاذ أي إجراء من هذا النحو ، في اجتناب الأزدواجية وضمان الاقتصاد في الجهد والموارد ؛

"٥- يرتهي أن تحقيق قدر أكبر من التوحيد في القوانين الوطنية بشأن التحكيم من شأنه أن يؤدي إلى زيادة فعالية التحكيم في تسوية المنازعات التي يحكمها القانون الخاص ، وينوه بالعمل الذي قامت به من قبل في هذا الميدان منظمات قائمة مختلفة ،^(٣) ويقترح على سبيل تكملة جهود تلك الهيئات توجيه الانتباه المناسب إلى تحديد مواضيع أساسية ملائمة من أجل قوانين تشريعية نموذجية بشأن التحكيم ، وغير ذلك من التدابير المناسبة من أجل التشجيع على استحداث تلك التشريعات ؛

"يعرب عن الرغبة في أن تقوم الأمم المتحدة ، من خلال أجهزتها المناسبة ، بما تراه مكنا عمليا من الخطوات من أجل التشجيع على مواصلة دراسة التدابير اللازمة لزيادة فعالية التحكيم في تسوية المنازعات التي يحكمها القانون الخاص ، من خلال مراقبة الهيئات الإقليمية والمنظمات غير الحكومية القائمة ، وكذلك من خلال ما قد يتم إنشاؤه من مؤسسات مماثلة أخرى في المستقبل ؛

"يقترح أن يكون القيام بأي من تلك الخطوات على نحو يضمن التنسيق الصحيح بين الجهد ، واجتناب الأزدواجية ، والحرص الواجب على مراعاة اعتبارات الميزانية ؛

"يطلب إلى الأمين العام أن يحيل هذا القرار إلى الأجهزة المعنية في الأمم المتحدة ."

---

^(٣)على سبيل المثال ، المعهد الدولي لتوحيد القانون الخاص ، ومجلس البلدان الأمريكية للحقوقين .

"إن المؤتمر،"

"إذ يعتقد بأنه إضافة إلى الاتفاقية بشأن الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها، المبرمة الآن، التي من شأنها أن تسهم في زيادة فعالية التحكيم في تسوية المنازعات التي يحكمها القانون الخاص، ينبغي اتخاذ تدابير إضافية في هذا المضمار،

"وقد نظر في الدراسة الاستقصائية والتحليلية البارعة للتدابير التي يمكن اتخاذها من أجل تعزيز فعالية التحكيم في تسوية المنازعات التي يحكمها القانون الخاص، التي أعدّها الأمين العام (الوثيقة E/CONF.26/6)،"

"وقد خص بالانتباه الاقتراحات المقدمة فيها بشأن السبل الممكنة التي يتسرى من خلالها للمنظمات الحكومية وغيرها المهمة أن تقوم بمساهمات عملية بغية زيادة فعالية اللجوء إلى التحكيم،

"يعرب عن وجهات النظر التالية بخصوص المسائل الرئيسية التي تناولتها مذكرة الأمين العام :

١- يرتئي أن توسيع نطاق نشر المعلومات عن قوانين التحكيم وأساليب ممارسته ومرافقه يسهم ماديا في مسار التقدم في مجال التحكيم التجاري؛ ويعرف بما قامت به من قبل المنظمات المهمة من عمل في هذا الميدان،^(٢) ويعرب عن الأمل بأن تواصل تلك المنظمات أنشطتها في هذا الصدد، إن لم تكن قد انجزتها بعد، مع الانتباه خصوصا إلى التنسيق بين أنشطتها؛

٢- يعترف باستحسان التشجيع على القيام، عند الضرورة، بإنشاء مرافق تحكيم جديدة وعلى تحسين المرافق القائمة، وخصوصا في بعض المناطق الجغرافية والفروع التجارية؛ ويعتقد بأنه يمكن القيام بعمل مفيد في هذا الميدان من جانب المنظمات الحكومية وغيرها ذات الصلة، والتي قد تكون ناشطة في مجال شؤون التحكيم، مع إيلاء الاعتبار الواجب لضرورة اجتناب الازدواجية في الجهد، والتركيز على التدابير التي تعود بأكبر قدر من الفائدة العملية على المناطق وفروع التجارة المعنية؛

٣- يدرك قيمة المساعدة التقنية في استحداث تشريعات ومؤسسات فعالة خاصة بالتحكيم؛ ويقترح أن تسعى الحكومات وغيرها من المنظمات المهمة إلى تقديم تلك المساعدة، ضمن حدود الموارد المتاحة، إلى الذين يتمسونها؛

٤- يدرك أن تنظيم أفرقة دراسة أو حلقات دراسية أو أفرقة عاملة على الصعيد الإقليمي قد يؤدي في الظروف المناسبة إلى تقديم نتائج مثمرة؛ ويعتقد بأنه ينبغي النظر بعين

^(٢)على سبيل المثال، اللجنة الاقتصادية لأوروبا، ومجلس البلدان الأمريكية للحقوقين.

الجزء الأول

مؤتمر الأمم المتحدة بشأن التحكيم التجاري الدولي

نيويورك ، ٢٠ أيار / مايو - ١٠ حزيران / يونيو ١٩٥٨

مقتطفات من الوثيقة الختامية لمؤتمر الأمم المتحدة
بشأن التحكيم التجاري الدولي^(١)

"١" - قرر المجلس الاقتصادي والاجتماعي للأمم المتحدة، بقراره ٦٠٤ (د-٢١) المعتمد في ٣ أيار / مايو ١٩٥٦ ، أن يدعوا إلى عقد مؤتمر مفوّضين لغرض إبرام اتفاقية بشأن الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها ، والنظر في إمكانية اتخاذ تدابير أخرى من أجل زيادة فعالية التحكيم في تسوية المنازعات في إطار القانون الخاص .

[...]

"١٢" - طلب المجلس الاقتصادي والاجتماعي إلى المؤتمر ، في قراره الذي دعا فيه إلى عقده ، إبرام اتفاقية على أساس مشروع الاتفاقية الذي أعدّته اللجنة المعنية بإنفاذ قرارات التحكيم الدولية ، وبراعة التعليقات والاقتراحات التي قدمها عدد من الحكومات والمنظمات غير الحكومية ، وكذلك المناقشة التي جرت خلال دورة المجلس الخامسة والعشرين .

"١٣" - بناء على المداولات ، بصيغتها المدونة في تقارير الفرق العاملة وفي محاضر الجلسات العامة ، أعدّ المؤتمر لاتفاقية بشأن الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها ، المرفقة بهذه الوثيقة الختامية ، وفتح باب التوقيع عليها .

[...]

"١٦" إضافة إلى ذلك ، اعتمد المؤتمر القرار التالي ، بناء على المقترنات المقدمة من اللجنة المعنية بالتدابير الأخرى ، والواردة في تقريره :

^(١)النص الكامل للوثيقة الختامية الصادرة عن مؤتمر الأمم المتحدة بشأن التحكيم التجاري الدولي . E/CONF.26/8Rev.1 متاح في الموقع الشبكي : <http://www.uncitral.org>

متخصصة في منظومة الأمم المتحدة، أو طرف في النظام الأساسي لمحكمة العدل الدولية (المادتان الثامنة والتاسعة).

الإعلانات والإخطارات الاختيارية و/or الإلزامية

يجوز لأي دولة، عند التوقيع أو التصديق على هذه الاتفاقية أو عند الانضمام إليها، أو عند الإخطار بتمديد نطاقها الإقليمي بمقتضى المادة العاشرة منها، أن تعلن، على أساس المعاملة بالمثل، أنها لن تطبق الاتفاقية إلا بخصوص الاعتراف بقرارات التحكيم الصادرة في إقليم دولة أخرى طرف في الاتفاقية وإنفاذ تلك القرارات. ويجوز لها أيضاً أن تعلن أنها لن تطبق الاتفاقية إلا على الخلافات الناشئة عن علاقات قانونية، سواءً كانت تعاقدية أم غير تعاقدية، وتعتبر علاقات تجارية بحسب القانون الوطني للدولة التي تصدر هذا الإعلان (المادة الأولى).

الفسخ/الانسحاب

يجوز لأي دولة طرف أن تنسحب من هذه الاتفاقية بإخطار مكتوب يوجه إلى الأمين العام للأمم المتحدة. ويبداً سريان الانسحاب بعد سنة واحدة من تاريخ استلام الأمين العام الإخطار (المادة الثالثة عشرة).

المتحدة للقانون التجاري الدولي (الأونسيتال)، خلال دورتها التاسعة والثلاثين في عام ٢٠٠٦، توصية تسعى إلى تقديم الإرشاد إلى الدول الأطراف بشأن تفسير المقتضى الوارد في الفقرة (٢) من المادة الثانية بأن يكون اتفاق التحكيم كتابة، وإلى التشجيع على تطبيق الفقرة (١) من المادة السابعة لكي يتسمّ لأي طرف ذي مصلحة أن يستفيد مما قد يتمتع به، بمقتضى قانون أو معاهدات البلد الذي يلتزم فيه الاعتماد على اتفاق التحكيم، من حقوق في التماس الاعتراف بصحة ذلك الاتفاق.

أما الالتزام المحوري المفروض على الدول الأطراف فهو الاعتراف بجميع قرارات التحكيم ضمن هذا المخطط بأنها ملزمة، وكذلك إنفاذهما، إذا ما طلب إليها أن تقوم بذلك، بمقتضى قانون بلد المحكمة. ولكل دولة طرف أن تعين الآليات الإجرائية التي يجوز اتباعها حيالاً لا تنص الاتفاقية على أي مقتضى محدد.

وتحدد الاتفاقية خمسة أسباب يجوز الاستناد إليها في رفض الاعتراف أو الإنفاذ بناء على طلب الطرف الذي يُحتج بها تجاهه. وتشمل هذه الأسباب عدم أهلية الطرفين، وعدم صحة اتفاق التحكيم، ومراعاة الأصول القانونية، ونطاق اتفاق التحكيم، والاختصاص القضائي لهيئة التحكيم، وإبطال أو تعليق قرار تحكيم في البلد الذي صدر فيه القرار، أو بوجب القانون الذي صدر به. كما تحدّد الاتفاقية سببين إضافيين يجوز للمحكمة أن تستند إليهما، عبادرة منها هي، لرفض الاعتراف بقرار تحكيم أو رفض إنفاذة. ويتعلق هذان السببان بالقابلية للتحكيم والسياسة العامة.

كما تسعى الاتفاقية إلى التشجيع على الاعتراف بقرارات التحكيم وإنفاذها في أكبر عدد ممكن من القضايا. ويتحقق هذا الغرض من خلال المادة السابعة (١) من الاتفاقية بإزالة الشروط الالازمة للاعتراف والإنفاذ في القوانين الوطنية، والتي تكون أشد صرامة من الشروط الواردة في الاتفاقية، مع إتاحة المجال في الوقت نفسه لاستمرار تطبيق أي أحكام قانونية وطنية تمنع الطرف الذي يلتزم إنفاذ قرار تحكيم حقوقاً خاصة أو أكثر مؤاتة. وتعترف تلك المادة بحق أي طرف ذي مصلحة في الاستفادة من قانون أو معاهدات البلد الذي يلتزم فيه التعويل على القرار، بما في ذلك في الأحوال التي يوفر فيها ذلك القانون، أو تلك المعاهدات، نظام تقوين مؤاتياً أكثر من الاتفاقية.

بدء السريان

بدأ سريان الاتفاقية في ٧ حزيران/يونيه ١٩٥٩ (المادة الثانية عشرة).

كيف تصبح دولة طرفاً في الاتفاقية

أغلق باب التوقيع على الاتفاقية. وهي رهن التصديق عليها، كما أن باب الانضمام إليها مفتوح أمام أي دولة عضو في الأمم المتحدة، أو أي دولة أخرى عضو في أي وكالة

مقدمة

الأهداف

اعترافا بازدياد أهمية التحكيم الدولي كوسيلة لتسوية المنازعات التجارية الدولية، تسعى اتفاقية الاعتراف بقرارات التحكيم الأجنبية وإنفاذها (الاتفاقية) إلى توفير معايير تشريعية مشتركة بشأن الاعتراف باتفاques التحكيم وكذلك اعتراف المحاكم بقرارات التحكيم الأجنبية وغير المحلية وإنفاذها. وبيدو أن التعبير "غير المحلية" يتضمن قرارات التحكيم التي وإن كانت قد صدرت في دولة الإنفاذ فهي تعامل باعتبارها قرارات "اجنبية" بمقتضى قانون تلك الدولة وذلك بسبب وجود عنصر أجنبيٌّ ما في الإجراءات، مثلاً لدى تطبيق القوانين الإجرائية الخاصة بدولة أخرى.

والهدف الرئيسي الذي ترمي إليه الاتفاقية هو السعي إلى عدم التمييز تجاه قرارات التحكيم الأجنبية وغير المحلية؛ ومن ثم فإن الاتفاقية تلزم الدول الأطراف بضمان الاعتراف بتلك القرارات واعتبارها عموماً قابلة للإنفاذ في ولاياتها القضائية على غرار قرارات التحكيم المحلية. كما أن من الأهداف التالية التي ترمي إليها الاتفاقية أنها تقتضي من محاكم الدول الأطراف أن تجعل اتفاques التحكيم ذات مفعولٍ تام، وذلك باقتضائها من المحاكم حرمان الطرفين من سبل اللجوء إلى المحكمة إخلالاً باتفاقهما على إحالة مسألة خلاف إلى هيئة تحكيم.

الأحكام الرئيسية

تطبق الاتفاقية على قرارات التحكيم التي تصدر في أي دولة أخرى غير الدولة التي يُلتزم فيها الاعتراف بالقرارات وإنفاذها. وتطبق أيضاً على قرارات التحكيم "التي لا تعتبر قرارات محلية". وعندما تقبل دولة ما بأن تلتزم بالاتفاقية يجوز لها أن تعلن أنها سوف تقتصر في تطبيق الاتفاقية (أ) على ما يخص قرارات التحكيم الصادرة في إقليم دولة طرف آخر فقط، و(ب) على العلاقات القانونية التي تُعتبر "تجارية" فقط بمقتضى قانونها المحلي.

كما تحتوي الاتفاقية على أحكام بشأن اتفاques التحكيم. وهذا الجانب مشمول فيها من خلال الاعتراف بأنه يمكن رفض إنفاذ قرار تحكيم ما بناءً على أن الاتفاق الذي استند إليه القرار قد لا يكون معترفاً به. ومن ثم فإن المادة الثانية، في الفقرة (١) منها، تنص على أن تعترف الدول الأطراف باتفاques التحكيم المكتوبة. وفي هذا الصدد، اعتمدت لجنة الأمم

كيفية الحصول على منشورات الأمم المتحدة

يمكن الحصول على منشورات الأمم المتحدة من المكتبات ودور التوزيع في جميع أنحاء العالم. استعلم عنها من المكتبة التي تتعامل معها أو اكتب إلى: الأمم المتحدة، قسم البيع في نيويورك أو في جنيف.

如何购取联合国出版物

联合国出版物在全世界各地的书店和经营处均有发售。请向书店询问或写信到纽约或日内瓦的联合国销售组。

HOW TO OBTAIN UNITED NATIONS PUBLICATIONS

United Nations publications may be obtained from bookstores and distributors throughout the world. Consult your bookstore or write to: United Nations, Sales Section, New York or Geneva.

COMMENT SE PROCURER LES PUBLICATIONS DES NATIONS UNIES

Les publications des Nations Unies sont en vente dans les librairies et les agences dépositaires du monde entier. Informez-vous auprès de votre libraire ou adressez-vous à: Nations Unies, Section des ventes, New York ou Genève.

КАК ПОЛУЧИТЬ ИЗДАНИЯ ОРГАНИЗАЦИИ ОБЪЕДИНЕННЫХ НАЦИЙ

Издания Организации Объединенных Наций можно купить в книжных магазинах и агентствах во всех районах мира. Наводите справки об изданиях в вашем книжном магазине или пишите по адресу: Организация Объединенных Наций, Секция по продаже изданий, Нью-Йорк или Женева.

CÓMO CONSEGUIR PUBLICACIONES DE LAS NACIONES UNIDAS

Las publicaciones de las Naciones Unidas están en venta en librerías y casas distribuidoras en todas partes del mundo. Consulte a su librero o diríjase a: Naciones Unidas, Sección de Ventas, Nueva York o Ginebra.

9 789210 331050

United Nations publication
ISBN 978-92-1-033105-0
Sales No. M.08.V.5
V.07-87406—January 2008—1,700

FOR UNITED NATIONS USE ONLY

